

Nominat al
Lifetime Award

Nom.

Team

Lina Areklew

DINCOLO DE APARANȚE

virtual-project.eu

Lina Areklew

Seria: *Fredrik Fröding*

Volumul 1

DINCOLO DE APARANȚE

Original: *Ur askan (Ulvö #1)*
[*Death In Summer*] (2020)

Traducere din limba suedeză

virtual-project.eu

2023

Prolog

M/S *Estonia*, 28 septembrie 1994

Avea puloverul ridicat pe sub vesta de salvare, așa că spatele îi era dezgolit. Nu mai avea pantofi, poate erau încă înăuntru, dar nu simțea frigul. O femeie țipa de îi rupea inima, rugându-l să o ajute, dar nu avea nici timpul și nici ocazia să ajute. O abandona fără să ezite niciun moment, sărind spre balustradă. Oamenii se luptau pentru vieților lor, să se țină de navă în timp ce aceasta se înclina. Oare trebuia să încerce să se întoarcă înăuntru, la mama și la tatăl lui? Dar ceva îi spusese că era singur acum. Trebuia să se descurce singur. Cu o nouă hotărâre, se cățără peste balustradă. Unghiul de înclinare creștea cu fiecare val și, în scurt timp, ar fi putut aluneca pe exteriorul feribotului. Se uită în jos, la nava care se înclina. Avu timp să se gândească la faptul că arăta ca o balenă muribundă, cu burta albă vizibilă deasupra suprafeței apei. Mulți rămăseseră în măruntaiele ei.

Îl dureau pieptul de frică, dar continuă să se miște. Picioarele îi alunecară înaintea pe carena de metal. Se ciocni de alți oameni în întuneric, oameni confuzi și panicați care așteptau cu toții valul ce avea să-i ducă departe, în vidul negru. Peste tot se auzeau țipete disperate după cei dragi. Se gândi din nou la mama și la tatăl lui.

Nu îl mai văzuse pe Niklas de când urcase târâș scările înclinate, prin mijlocul unui grup de oameni.

Păși pe unul dintre geamurile din afară, simțind cu piciorul contrastul dintre plasticul gros și carena rece. Cabina dinăuntru era goală. Familia care stătuse acolo trebuia să fi ieșit. Păturile, pernele și bagajele zăceau grămadă pe ușa închisă. Un ursuleț de pluș roz atârna prins în cuierul pentru pălării.

Becurile pâlpăiră pentru ultima dată, apoi claxoanele de semnalizare răsunară puternic. Cerul era roșu și strălucea din cauza semnalelor luminoase de urgență.

Întreaga lume se răsturnase.

Își ridică privirea și văzu cum val după val lovea bărcile de salvare care ajunseseră pe apă. Vântul le ridica, rostogolindu-le pe suprafața apei.

Trebuia să hotărască acum: rămânea pe loc și se scufunda odată cu nava sau sărea în apa rece ca gheața.

Nu avea cum să supraviețuiască. Își dădu seama de asta. Viața lui avea să se termine în noaptea asta.

Joi, 20 iunie 2019

1.

Voma se revărsă din Fredrik Fröding ca o cascadă nestăvilită. Îi ardea nasul când încerca să respire între crize. Stătea în genunchi, în fața vasului de toaletă, cu o mână strângând convulsiv suportul de hârtie igienică în timp ce își vărsa și mațele din el.

Se ridică, cu picioarele tremurânde, și se sperie când își văzu reflexia. Albul ochilor îi era de un roz-deschis cu vase de sânge roșii, furioase, îndreptate spre irisuri. Fața cenușie și falca nebărbierită îl făcure să-și întoarcă privirea.

Încercă să facă un pas spre ușă, dar picioarele nu îl susținură și căzu pe podea. Stătu întins acolo, pe covorașul din baie, privind fix învelișul prăfuit de plastic al țevii de scurgere a chiuvetei în timp ce aștepta să nu se mai învârtă camera.

Iar luase prea multe. Nu așteptase mai mult de jumătate de oră după primele două pastile înainte să ia încă două. Terminase toată folia. Alcoolul din fluxul lui sanguin le accelerase efectul. Și efectele secundare. Amețeala îl lovise ca un sac cu nisip și voma urmasse la scurt timp după aceea. „Nu amesteca pastilele împotriva anxietății cu alcoolul”. Aceasta era regula de bază care îi fusese întipărită în minte chiar de la prima pastilă. Și avusese grijă să nu facă asta în toți acești ani. Ultima dată când greșise se întâmplase la facultate, în urmă cu aproape cincisprezece ani. Atunci se trezise pe niște scări, ținându-și într-o mână dinții scoși din față.

Fredrik zăcu acolo, pe covorașul din baie, pentru o vreme, așteptând să i se calmeze respirația. Trebuia să se ridice în curând. Avea să rateze întâlnirea cu Torsten Bredh dacă nu se ridică în picioare, cobora scările și nu ajungea la metrou. Încercă să își imagineze calea dinaintea lui și că nodul pe care îl simțea se deznoda treptat cu fiecare pas pe care îl făcea în vizualizarea lui. Cu ceva efort, reuși să se ridice în patru labe. Îi tremurau picioarele, dar, în cele din urmă, reuși să stea drept pe covorașul de baie rece din plastic. Sprijinindu-se în continuare de perete, ajunse la duș și

porni apa. În scurt timp, aburul începu să iasă pe deasupra perdelei de duș. Precut, luă o mână de pe perete și își dădu jos boxerii. Evită să se privească în oglinda de deasupra chiuvetei în timp ce păși gol în apa fierbinte.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, se afla pe Karlavägen. Oamenii treceau grăbiți pe lângă el, cu pungile în mâini, la fel ca întotdeauna, părând stresați, aparent complet inconștienți de cât de repede se putea schimba viața. Fredrik îi invidia. Obișnuia să viseze cu ochii deschiși despre oamenii pe care îi vedea la cumpărături în supermarketul ICA Esplanad. Tați transpirați care-și țineau copilașii de mână, croindu-și calea de la raionul de lipii pentru taco la legume. Își imagina cum ar fi fost să fie unul dintre ei, cineva care plănuia cina de vineri, schimba scutece și mergea în vacanțe de familie all-inclusive.

Își trase fermoarul gecii de piele și coborî scările aplecat înainte, concentrându-se la scara rulantă de pe partea cealaltă a barierelor. Se așeză trântindu-se pe treapta de jos și își frecă fața cu mâinile în timp ce își trăgea sufletul. Oamenii își dregeau glasurile și oftau tare în timp ce se împingeau pe lângă el, dar el îi ignoră. Își închise ochii și își ridică fața în aerul răcoros care adia dinspre tunelurile întunecate. Își imagină că îi alunga amețeala și greața.

Anxietatea lui fusese în remisiune aproape cinci ani de data asta. Cinci ani de calm, dar se întorsese cu o forță care îl speria. Știa ce o declanșase, dar nu putuse să o evite. Era ca o forță care îl atrăgea, și se trezi stând lângă ziare, răsfoind prin suplimente duminicale cu titluri ca *Viața după M/S Estonia* sau articole despre mame ținând de mână copilași drăgălași care depuneau flori la memorialul de pe insula Djurgård din Stockholm: „Elsa nu și-a cunoscut niciodată bunica”. Chiar și după atâția ani, jurnaliștii și fotografii încă îl urmăreau. Uneori, primea un apel telefonic sau două în jurul datei comemorării, alteori chiar și câteva într-o zi. Comemorările de la fiecare deceniu erau cele mai rele chiar dacă, pe de altă parte, oamenii renunțau mult mai repede. Nu era ca la început, când practic locuiseră în fața spitalului, apoi își făcuseră tabăra pe strada din fața apartamentului bunicii lui timp de câteva săptămâni după ce ajunsese acasă. Nu ezitaseră să-l fotografieze și să-i fotografieze și prietenii, și școala. Convinseseră, lingușiseră, amenințaseră și mituiseră, făcuseră orice ca să obțină cea mai bună poveste posibilă despre băiatul traumatizat de treisprezece ani care își

pierduse toată familia în cea mai îngrozitoare catastrofă cu feribotul din Europa. Iar acum începeau din nou. Era timpul să umple paginile comemorative cu povești. Chiar dacă, până acum, nu fuseseră deosebit de agresivi în încercările lor, fuseseră totuși destul de băgăcioși cât să îl doboare, ceea ce îl aduse la cabinetul lui Thomas Bredh din cauza stresului lui posttraumatic.

Fredrik se ridică tremurând. Putea să vadă peronul. Încă trei minute până la următorul tren.

*

Sofia Hjortén privi spațiul de parcare disponibil de lângă rulota încărcată complet. Volkswagen-ul Golf pe care îl ținea pe insula Ulvön era ruginit și avea câteva zgârieturi pe portiere. Era o rablă. Pe continent însă, era mai atentă unde parca. Avea Volvo-ul XC60 de doar un an și nu voia să îl zgârie. Se uită încă o dată și hotărî că spațiul de parcare era destul de larg.

O mamă stătea pe un scăunel, la umbră, în fața rulotei, alăptând un bebeluș. Un câine maro bea alene dintr-un castron de plastic de la picioarele ei. Amuzată, Sofia observă câteva vehicule asemănătoare și câteva șoferițe în parcare. Întotdeauna erau mame cu tot felul de animale și copii care trebuiau plimbați, niciodată tați.

Își încuie mașina și intră în magazinul de producător. Magazinul de articole de vânatoare și pescuit de pe autostrada E4 era un punct de oprire popular pentru mulți turiști și, în lunile de vară, mulțimile puteau deveni ușor enervante, de obicei în raionul de îmbrăcăminte, unde orașenii aflați în vizită mișunau printre geci la jumătate de preț și ghete călduroase de drumeții care nu aveau să ajungă niciodată pe un munte adevărat. De obicei, Sofia era singura reprezentantă a sexului ei din raionul de articole de pescuit.

Bengt veni spre ea și o îmbrățișă. Simțea că nu se cunoșteau destul de bine ca să se îmbrățișeze. Pescuiseră împreună în aceeași echipă la concursul de pescuit știucă în ultimii trei ani. Asta era tot. În viziunea ei, erau mai mult cunoștințe decât prieteni, dar știa că nu avea aceleași criterii de interacțiune socială ca oamenii normali.

— Ai emoții pentru weekendul ăsta? Norvegia, îți vine să crezi?! N-am mai pescuit acolo de ani. Ține minte, autobuzul pleacă sâmbătă, la nouă dimineața fix, o avertiză Bengt uitându-se la ea peste umăr. Asta înseamnă fără petreceri în Ajunul Solstițiului de vară! Sau poate că doamna detectiv

lucrează în weekendul ăsta?

Îi făcu semn din cap să îl urmeze spre o tejghea de sticlă din partea din spate a magazinului.

— Nu, de fapt, detectivul ăsta își ia liber de Solstițiu, spuse Sofia. Ar fi fost prima vacanță cu ocazia Solstițiului de vară în care nu ar fi lucrat de când începuse munca la unitatea de investigații a Secției de Poliție din Örnsköldsvik.

Bengt se aplecă în spatele tejghelei, scotoci printr-o grămadă de cutii de carton care nu fuseseră încă despachetate, scoase ceva dintr-o folie cu bule, apoi îi întinse reverențios o mulinetă aurie.

— Poftim, o Shimano Calcutta Conquest 400 adevărată. Bengt făcu o ușoară plecăciune și îi prezintă mulineta. Ești dreptăce, nu-i așa?

Sofia dădu din cap și o acceptă. Încercă să decupleze frâna de aruncător, bucurându-se timp de o secundă de precizia japoneză aproape silențioasă.

— Așa-i că-i faină?

Mulinetă avea să o coste o mică avere, dar merita. Echipa ei câștigase premiul cel mare la concursul de pescuit știucă de anul trecut, dar își pierduse două dintre cele mai bune momeli artificiale Wolfereek și ultima ei mulinetă Shimano pe parcurs.

— Ține 110 m de sfoară de 0,35 mm. Ar trebui să fie destul de bună pentru tine. Ai nevoie de momeli sau nadă pentru ea? Poate vreun cauciuc? Râse la propria glumă. Sofia nu rezistă să nu-i răspundă.

— Știi că bărbații adevărați folosesc momeli în formă de pește, nu-i așa?

Bengt chicoti în timp ce luă mulinetă înapoi de la ea și o reîmpachetă.

— Încă două zile, zâmbi el. Apoi plecăm departe!

2.

— Fredrik? spuse Torsten Bredh, pocnind din degete în timp ce își înclină capul într-o parte în încercarea de a-l face pe Fredrik să se uite la el.

Soarele strălucea afară, dincolo de fereastra psihiatrului, iar Fredrik contempla dungile murdare de pe geamurile nespălate. Era pierdut în gândurile lui, auzea sunetele frânghiilor care se frecau de barca de salvare din cauciuc și simțea mâna rece a lui Niklas care se agăța convulsiv de a lui

în timp ce îi loveau valurile.

La început răsuseră, plângând de bucurie de cât de absurd era că amândoi reușiseră să iasă și să ajungă în aceeași barcă de salvare. Dar, cu cât întârziaseră mai mult salvatorii, cu atât mai tăcuți deveniseră. Fredrik își alinase fratele mai mic, încercând să îl convingă că totul avea să fie bine în ciuda gândurilor ce îl măcinau, gânduri despre toți oamenii care încă mai erau pe feribot, în apă, pe fundul ei, gânduri despre mama și tatăl lor. În cele din urmă, se agățaseră unul de celălalt, ținându-se strâns în timp ce își șopteau cuvinte de alinare, lipsite de însemnătate. Doi oameni muriseră chiar lângă ei, dar niciunul din ei nu spusese nimic despre asta. Doar stătura acolo de parcă împietriseră. Până când veni acel ultim val...

Fredrik ridică privirea, uitându-se prin cabinetul de la etajul trei al lui Torsten, de pe Sveavägen, în centrul Stockholmului, cu mobilierul lui hippie. Locul acesta era ca a doua lui casă. Sistemul public de sănătate renunțase să mai spere în recuperarea lui cu mult timp în urmă. Singura alternativă care îi rămăsese lui Fredrik era îngrijirea medicală privată sau, în cazul lui, o clinică privată de boli mintale. Torsten deschisese cabinetul, specializat pe consilierea persoanelor aflate în doliu și cu stres posttraumatic, chiar atunci când medicul lui Fredrik ridicase din umeri și începuse să discute despre dizabilitate pe termen lung sau pensionare anticipată. Fișele lui medicale îi fuseseră trimise lui Torsten și îi rămăsese pacient.

Până în acel moment, majoritatea pacienților lui Torsten merseseră mai departe, își începuseră noi vieți, permițând rănilor să se vindece. Dar nu și el.

— Fredrik?

— Da? Își îndreptă privirea spre buzunarul cămășii verzi, în carouri, a psihiatrului.

— Te-am întrebat la ce te gândeai.

— La Niklas.

Torsten făcu tot posibilul ca să își ascundă dezamăgirea, dar sprâncenele lui ridicate dezvăluiră faptul că acesta nu era răspunsul pe care voise să îl audă.

— L-am văzut din nou ieri, spuse Fredrik.

Torsten privi în jos, iar aerul îi ieși zgomotos pe nări într-un expir prelungit.

— Aha, înțeleg. Unde-a apărut de data aceasta?

Fredrik ridică din umeri, conștient că întrebările lui Torsten nu izvorau dintr-un interes sincer.

— Contează?

Torsten îi răspunse ridicând la rândul lui din umeri. Era un dans bine repetat între cei doi.

— Se fac douăzeci și cinci de ani anul acesta, corect? întrebă Torsten.

Întrebarea era retorică, dar Fredrik dădu din cap oricum.

— Te-au contactat ziarele?

Dădu din nou din cap.

Torsten se lăsă pe spătarul scaunului său.

— Spune-mi, unde l-ai văzut? continuă Torsten.

Așa se termina dansul lor, un sfârșit care nu prea se potrivea cu oricare dintre numeroasele programe de tratament și metode pe care Torsten le încercase cu Fredrik în speranța că avea să meargă mai departe. În schimb, îl lăsa să vorbească de nenumărate ori despre jalea, anxietatea și vinovăția sufocantă cu care trăia. Vinovăția pe care o simțea pentru că dăduse drumul mâinii fratelui său în acea noapte. Cum îl lăsase să alunece în apa neagră, doar cu câteva secunde înainte să ajungă salvatorii la ei.

— Unde l-ai văzut? repetă Torsten.

Fredrik închise ochii și își sprijini capul în mâini.

Mersese de-a lungul străzii Karlavägen și fusese în toane bune. Doi dintre colegii lui de la biroul de pașapoarte din Sollentuna îl întrebaseră dacă voia să bea o bere cu ei după program ca să sărbătorească începutul concediului de vară. Ajunseseră să stea la terasa de lângă Stureplan și o bere se transformase în câteva. Vorbiseră despre muncă și planurile lor de vară. Fredrik mințise și spusese că mergea să navigheze cu niște prieteni. Se simțise bine, aproape ca și cum ar fi avut o viață adevărată. În drum spre casă, se oprise la Pressbyråen, magazinul de la colț, să-și ia un suc. Fusese beat. Combinația de patru pastile împotriva anxietății cu câteva beri îl afectase rapid. Îi fusese greu să-și concentreze privirea pentru a-și introduce codul PIN când își cumpărase sucul și se clătinase când se strecurase pe lângă coada de clienți în drumul lui spre ieșirea din magazin.

Atunci se întâmplase.

Un bărbat cu o șapcă neagră și un hanorac cu glugă de culoare deschisă trecu pe lângă el în viteză chiar când ieșea din magazin, atât de aproape că

Fredrik trebui să încetinească pentru a evita ciocnirea cu el. Îl privi pe bărbat în timp ce merse până la trecerea de pietoni, apoi traversă strada cu capul în jos, de parcă își privea pantofii sau voia să își ascundă fața. Dar îi fu suficient să-l privească din profil.

Era Niklas. Știa asta.

Înainte să fi avut ocazia să reacționeze, lumina semaforului se făcuse roșie, iar mașinile începuseră să se miște din nou pe drumul cu patru benzi. Strigase. Strigase de nenumărate ori după Niklas, dar bărbatul nu reacționase. Fără să gândească, Fredrik se repezise în trafic, alergând până când simți că inima avea să-i explodeze în piept. Se repezise printre oamenii care își făceau plimbările de seară, încercând să rămână cu ochii pe acea șapcă neagră care își croia repede drumul prin mulțime. Ultima dată îl zărise pe Niklas îndreptându-se spre ușa hotelului Ceder City East de la colțul parcului Humlegården, dând mâna cu un bărbat roșcat, apoi intrând în hotel. Fredrik stătuse acolo, uluit, brusc nesigur dacă văzuse bine.

— Fredrik.

Își deschise ochii și își ridică privirea spre Torsten, care își întindea mâinile spre laptopul aflat pe birou, un pic în dreapta lor, un semn sigur că avea să-i scrie o nouă rețetă. Torsten avea întotdeauna grijă să își mute scaunul pe partea lui Fredrik, astfel încât biroul să nu fie între ei. De parcă psihiatrul avea nevoie să stea fizic aproape de pacientul lui pentru a înțelege dezordinea interioară care îl stăpânea, la fel ca pe toți ceilalți nenorociți care ajungeau în acest birou.

Niciodată nu vei înțelege. Indiferent unde îți vei așeza scaunul.

— Fredrik, dacă ai din nou halucinații, e datoria mea să discutăm despre internarea ta într-o clinică de psihiatrie. Ezit să-ți prescriu mai multe pastile până când nu avem un plan pentru ce vom face de acum înainte.

Fredrik dădu din cap și rămase fără răsuflare. De obicei, Torsten nu se zgârcea cu medicația. De obicei, era disponibil să îl vadă la orice oră a zilei, să îl asculte și să-i prescrie pastile, deși, din când în când, cerea ceva în schimb. De mai multe ori, îl trimisese pe Fredrik la o clinică de specialitate pentru tratamente experimentale. Uneori, îl ajutau pentru o vreme, alteori nu, dar anxietatea se întorcea întotdeauna și, când asta se întâmpla, avea nevoie de pastilele lui.

Torsten îl privi în ochi.

— Fredrik? Știi că fratele tău mai mic e mort, nu-i așa?

Fredrik se uită din nou pe fereastră, tremurând când auzi portiera unui camion lovind asfaltul cu o bubuitură. Acesta era sunetul pe care și-l amintea cel mai bine. Cum apa părea să fiarbă în jurul lui. Geamurile cabinelor explodând din cauza presiunii. Unul câte unul, ca petardele.

Nu conta ce spunea Torsten, ce spunea toată lumea. Niklas trebuia să fi ajuns pe altă barcă de salvare. Fuseseră câteva prin apropiere. Ca să nu mai menționeze elicopterele. Avusese o vestă de salvare pe el. Poate fusese prea traumatizat ca să le spună numele lui sau fusese confundat cu altcineva? Sau poate... Nu, Niklas trebuia să fi supraviețuit.

•

Când Fredrik ieși din cabinetul lui Torsten, dosul palmelor îl mânca atât de tare că îl ardea. Merse repede până în Sveavågen și intră în prima farmacie pe care o găsi. Imediat ce ieși din nou pe ușa, deschise cutia rupând-o și luă două pastile înainte să se îndrepte spre hotel. Nu îndrăznise să intre cu o zi înainte de teamă să nu se fi înșelat din nou. Dar se hotărâse acum. Avea să intre.

Fredrik se opri vizavi de hotel și privi oamenii care intrau și ieșeau pe ușile largi de sticlă. Își dădu părul negru, netuns, de pe frunte cu ambele mâini, ezită câteva secunde, apoi se îndreptă spre intrare, pășind hotărât.

Un portar cu un sacou albastru îi deschise ușa curtenitor. Lăsa să treacă doi bătrâni, care se îndreptau spre ieșire, fiecare cărându-și propriul troler, apoi se opri în mijlocul holului colorat în auriu. Un candelabru imens de cristal atârna de tavan și un birou de recepție lung, din crom, se întindea pe toată lungimea unui perete. În spatele lui stăteau tinere și tineri care purtau același tip de sacouri albastre ca portarul. Câmpul lui vizual periferic se încețoșă. Fredrik trebui să-și rotească tot corpul pentru a scruta camera. Merse la biroul de la recepție, întinzându-și mâna pentru a se rezema de el, iar un bărbat cu părul negru și cărare într-o parte i se adresă.

— Îmi cer scuze, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Fredrik se întoarse ignorând vocea recepționarului. Scrută camera din nou, în speranța deșartă că Niklas avea să stea acolo, viu, iertător. Bărbatul cu cărarea într-o parte veni din spatele biroului de la recepție, ocolindu-l, și se apropie de el.

— Pot să vă ajut cu ceva? Privi atent geaca de piele uzată a lui Fredrik.

— S-a cazat aici un Niklas Fröding? Fredrik își simți limba umflată și, spre groaza lui, se auzi bâlbâindu-se.

Bărbatul, pe buzunarul cămășii căruia scria că îl chema Theodor Hake și că era managerul, își puse mâna pe brațul lui Fredrik și îl trase într-o parte.

— Din păcate, nu putem divulga identitatea oaspeților noștri. Dacă nu doriți altceva, atunci... Făcu semn din cap cu subînțeles spre intrarea principală.

— A fost aici ieri. Vocea ridicată a lui Fredrik atrase atenția celor din jur. L-am văzut intrând ieri.

Managerul hotelului strânse cu fermitate cotul lui Fredrik, împingându-l spre uși. Fredrik își smuci brațul.

— Dă-mi drumul!

Unul dintre ceilalți recepționeri veni din spatele tejghelei și doi oaspeți care așteptau să se cazeze îi priviră speriați.

— Domnule, dacă nu vă calmați, mă tem că voi fi nevoit să chem paza. Managerul băgă mâna în buzunar după telefon.

Fredrik încercă în zadar să se elibereze. Exact când managerul începu să îi explice paznicului situația prin telefon, un bărbat roșcat se apropie calm de ei.

Fredrik îl recunoscu imediat. Era bărbatul pe care Niklas îl salutase în fața hotelului cu o zi în urmă.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă cu o voce autoritară.

Fredrik reuși să-și elibereze brațul și să-și îndrepte geaca.

— Îl caut pe fratele meu, Niklas, Niklas Fröding.

Bărbatul îl cercetă cu atenție.

— Eu sunt Adam Ceder. Sunt proprietarul acestui hotel. Urmați-mă. Merse în spatele biroului de la recepție, făcu click pe tastatura unui calculator timp de câteva secunde, apoi își ridică privirea. Ochii lui reci îi dădură fiori lui Fredrik.

— Trebuie să fie o neînțelegere. Nu avem niciun oaspete cu acest nume, spuse Ceder și îi zâmbi afectat.

Zâmbetul unui mincinos, fără îndoială. Fredrik bătu cu mâinile în tejghea și se întinse după Ceder.

— Minți!

Cu coada ochiului, Fredrik îl văzu pe manager îndreptându-se spre ei, dar Ceder clătină calm din cap și își ridică mâna fără să-și ia ochii de la Fredrik.

— Cum am spus, trebuie să fie o neînțelegere. Managerul nu avu ocazia

să spună mai mult înainte ca doi paznici să se apropie de ei. Îl apucară pe Fredrik de brațe, o strânsoare fermă care nu admitea nicio contradicție.

— Nu poți face asta! țipă Fredrik, uitându-se peste umăr.

Ceder nu se mișcă, privindu-l gânditor.

— Vreau să-l văd pe Niklas!

Vineri, 21 iunie

Ajunul Solstițiului de vară

3.

Sofia își eliberă brațul cu grijă și se îndepărtă un pic de Kaj. Dosul cotului ei era lipicios din cauza transpirației de pe gâtul lui și îi amorțise mâna. Părul lui cărunt i se încrețise la tâmpile din cauza căldurii.

Rămase nemișcată, întinsă pe spate, multă vreme, holbându-se la ușa balconului. Era întredeschisă, lăsând să intre o briză de mare răcoroasă. Putea auzi valurile care loveau țărmul stâncos din depărtare.

Kaj trebuia să se întoarcă la soția lui, în Stockholm, în seara aceea, dar asta nu o deranja. Așa era înțelegerea lor, iar ea de-abia aștepta competiția de pescuit de mâine.

Spre ușurarea ei, Kaj îi refuzase oferta de a-l duce cu barca pe continent, așa că trebuia doar să-l lase în Portul Ulvö, iar el avea să ia singur feribotul. Sofia avea să aibă toată după-amiaza la dispoziție ca să își pregătească articolele de pescuit. Și avea să își îngrijească puțin și barca, chiar dacă nu era potrivită pentru călătorii de pescuit. Tord, nașul ei, îi păstra scumpa Riva Ariston pe timpul iernii, Calul, cum obișnuia să numească tatăl ei barca, copilul lui italian cu temperamentul unui mânz, uneori blând, alteori sălbatic, dar iute ca vântul când se apuca de treabă. Acum Calul era al ei, indiferent dacă voia sau nu. Trebuia să încerce să își renoveze propriul adăpost pentru barcă până anul viitor ca să o poată depozita în timpul iernii. Pe Tord îl ajungea bătrânețea din urmă. Era destul că, în timpul iernii, mergea la casa ei o dată la două săptămâni ca să-i curețe terasa de zăpadă cu lopata, în timp ce ea stătea confortabil în apartamentul ei cald din Örnköldsvik ca un pașă. Tatăl ei s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi știut. Fiica lui, o împingătoare de hârtii pe continent!

Sofia se întinse după telefonul mobil și trecu degetul pe ecran ca să vadă cât era ceasul. Nouă și un sfert. Pierduse toată dimineața.

Kaj oftă în somn și se întoarce cu spatele la ea. Păturile se duseră cu el, corpul lui lung fiind înfășurat în ele ca într-un cocon. Sofia rămase zăcând goală pe cearșaful cald de dedesubt. Se uită în jos, la corpul ei. Arăta neatrăgător în lumina puternică a dimineții. Abdomenul îi era plat, oasele șoldurilor îi ieșeau în afară, iar picioarele îi erau slabe. Întotdeauna arătase ca un copil. Sâni mici, cu sfârcurile de un roz-deschis, erau singurele lucruri care o dădeau de gol că e o femeie în toată firea.

Dar Kaj nu se plânsese niciodată de lipsa ei de feminitate. Din contră, o considera dezirabilă. Niciodată nu înțelesese de ce. Se vedeau cu întreruperi de mai bine de zece ani, dar pasiunea lor nu se răcise încă. Kaj nu își exprimase niciodată vreo dorință de a condimenta viața lor sexuală. Când era vorba despre sex, era cu o generație în urma ei. Pentru el, încă era ceva frumos între doi oameni care se iubeau. Kaj Marklund nu era interesat deloc de epilarea braziliană cu ceară, aventurile de o noapte sau întâlnirile online, ceea ce făcea înțelegerea lor cu atât mai neobișnuită.

Sofia se ridică în pat cu grijă. Uneori îi era greu să înțeleagă ce vedea la ea. În ciuda diferenței de douăzeci și trei de ani dintre ei, se putea crede că ea era cea mai bătrână, cea plictisitoare. Kaj avea o viață socială activă, cu mulți prieteni, în timp ce Sofia de-abia ieșea din casă. Iar în comparație cu Mette Severin Marklund, păunița colorată și veselă cu care era însurat Kaj, Sofia era banală, în cel mai bun caz.

Uneori se întreba cum ar fi fost dacă nu ar fi rămas însărcinată. Ar mai fi stat în Stockholm? Poate. Chiar și așa, sarcina fusese o surpriză plăcută pentru ea. Întotdeauna își dorise să aibă copii, o șansă să ofere unui omuleț copilăria de care ea fusese privată din cauza lui Claire. Dar să aibă un copil cu un superior ierarhic era o rușine pe care nu era pregătită să o suporte. Era destul de rău că mai multe persoane din jurul lor începuseră deja să șoptească despre cariera Sofiei care avansa rapid. A se culca cu șeful pentru a ajunge în vârf nu făcea parte din viziunea ei despre lume, dar nu putuse infirma zvonurile. Nu conta că cel care o curtase de la început fusese Kaj și nu invers.

La trei zile după ce aflase despre sarcina ei, Sofia încheie relația și își dădu demisia de la slujba de detectiv în cadrul unității de infracțiuni majore a poliției din Stockholm. Știuse că lui Kaj nu avea să-i pice bine asta și își imaginase că proceda cum era mai bine pentru toată lumea. Nu fusese pregătită să renunțe la copil și știuse că nu era destul de puternică pentru a

rezista presiunii lui Kaj dacă el insista să facă avort. Așa că își făcuse bagajele, își sunase șeful și îi spusese că voia să se întoarcă acasă, în Örnköldsvik, pe Coasta înaltă a nord-estului Suediei, și avusese norocul incredibil de a începe aproape imediat. Kaj o urmărise luni de zile, o sunase, îi trimisese scrisori și flori, dar ea refuzase consecvent să-i răspundă. Până să ajungă ea să își facă cel de-al doilea examen ecografic, el renunțase. Sofia văzuse singură imaginile bebelușului pe care îl purta în pântec, fiica ei și a lui Kaj.

La început, fusese mulțumită de alegerea ei. Se simțise puternică și pregătită să înfrunte viitorul ca mamă singură, dar apoi totul se destrămasese. Îngrozitorul avort spontan și concediul medical care urmasse o izolaseră. Încercările ei jenante de a-și recrea o viață socială în oraș, de unde lipsise atât de mult timp, un loc care acum era un amestec de nou și vechi, eșuaseră și când, în cele din urmă, se întorsese la muncă, fusese etichetată drept o singuratică. Persoanele care nu știau despre avortul ei spontan presupuseseră că se simțise depășită de situație după doar câteva săptămâni la noua slujbă, așa că fusese etichetată și ca o verigă slabă. Anii petrecuți în Stockholm îi câștigaseră eticheta de „șmecheră de oraș” și îi aduseseră porecla dezonorantă „Zero Opt”, codul zonei Stockholm, aproape cel mai rău apelativ pentru un locuitor din Norrland.

Singurătatea devenise ca o manta pe care o purta, la început de nevoie, dar, mai târziu, cu un soi de mândrie. Nu știa de ce pusese mâna pe telefon și formase numărul lui Kaj în acea zi de februarie, în urmă cu patru luni, dar el fusese încântat. Deși trecuseră trei ani, era pregătit să reia relația. Totul se reîntorsese la normal, cu excepția faptului că, între timp, Kaj o întâlnise pe Mette și se însurase, iar acum Sofia trebuia să se mulțumească cu rolul celeilalte femei.

Își strânse părul lung și blond într-un coc pe creștetul capului și îl legă cu elasticul de păr pe care îl purta întotdeauna pe încheietura mâinii.

— Bună dimineața!

Tresări când auzi vocea matinală răgușită a lui Kaj. Se întinse după ea și o trase din nou sub pături. Ea se lăsă prinsă, dar își arcui spatele ca să îi evite pieptul transpirat.

— Te-am visat, murmură el, cu buzele pe gâtul ei.

— Deja e trecut de nouă. Sofia se retrase cu grijă. Vreau să fac o alergare înainte de micul-dejun.

— Vrei să spui prânz?

Ah, prânzul Solstițiului de vară. Își înăbuși oftatul care i se ridica din plămâni. Kaj insista să mănânce tradiționalul prânz de sărbătoare cu hering afumat și șnaps de Solstițiu. Tradițiile erau importante pentru amantul ei însurat.

— Știi, ai putea face niște exerciții fizice și dacă ai rămâne aici, încercă el, dând păturile la o parte ca să își dezvăluie erecția matinală. Dar Sofia deja se ridica din pat.

— Tu stai aici. O iau pe traseul lung.

Kaj o privi dezamăgit.

— Bine, pregătesc prânzul până te întorci.

Sofia luă o pereche de adidași din geanta de călătorie pe care încă nu avusese timp să o despacheteze. Kaj o privi.

— Cât timp îți iei liber de la serviciu pentru concediul de vară?

Trase pe ea un tricou decolorat cu logoul echipei de pescuit, apoi se aplecă să își lege șireturile de la pantofi.

— Patru săptămâni. Dacă nu se întâmplă nimic la serviciu.

Kaj zâmbi.

— Ce-ar putea să se-ntâmpale aici?

4.

Noaptea i se păru atât scurtă, cât și lungă. Fredrik de-abia ajunsese acasă înainte ca anxietatea să îi facă o gaură în piept. Oh, acea creatură fără sex care dansa pe pieptul lui cu tocurile ei ascuțite până când îl făceau bucăți. Luase deja șase pastile și era ultima rețetă pe care avea să o primească. Torsten fusese foarte clar în această privință. Îi dăduse un număr de telefon la care să sune, cel al unei clinici din afara Sundsvall-ului, la patru ore de mers cu mașina la nord de Stockholm. Dacă voia mai multe pastile, trebuia să facă cel puțin patru săptămâni de tratament intensiv cu internare acolo.

Se așeză pe scaunul Windsor din mica lui bucătărie. Dincolo de fereastră, soarele răsărea, aruncând o lumină puternică pe podea. Apartamentul era în ruină. Cândva, fusese o versiune în miniatură a unui loc confortabil și stilat. Acum parchetul era uzat, și îi lipseau covoarele și mobila. Grămezi de cutii de carton și pungi stivuite se aflau de-a lungul

pereților, iar în toate colțurile erau ghemotoace de scame. Ultima dată când avusese un concediu medical prelungit, fusese nevoit să vândă online covorul afgan al bunicii lui și câteva piese de mobilier antic. Rămăseseră doar patul, scaunul Windsor și masa rotundă de bucătărie. Cu salariul pe care poliția îl plătea pentru slujbele cele mai monotone și de rang inferior, ca aceea pe care o avea el la biroul de pașapoarte, de-abia achita facturile. Dar era singura care aducea cu o slujbă reală de polițist.

Salariul nu-i ajungea nici să-și pună deoparte niște bani, chiar dacă nu avea cheltuieli mari – mâncare, chirie, telefonul mobil și, poate, o seară la cinema din când în când. În ultimul an, viața lui socială însemnase doar acele beri pe care le băuse după serviciu alaltăieri. În afară de acestea, din ianuarie până în iunie, toate lunile trecuseră fără nicio adunare socială în afara serviciului. Natura tragică a acestei realizări îl lăsă cu un nod în gât.

Fredrik se uită prin apartament. Simți privirea muștrătoare a bunicii lui urmărindu-l din fotografia care stătea singură pe pervazul lat, acoperită de praf. Fusese foarte mândră când a fost admis la academia de poliție. Își aminti cum merseseră să mănânce în seara aceea la restaurantul Riche, așa cum făceau întotdeauna când sărbătoreau ceva. Profitase de orice ocazie ca să informeze ospătarii că nepotul ei avea să fie polițist. Fredrik zâmbi amintirii bunicii lui, Greta. Devenise mama, tatăl și întreținătoarea lui peste noapte, chiar dacă nu mai avea de multă vreme vigoarea tinerească. La început, se certaseră. Fredrik avea treisprezece ani, era orfan și tânjea să se întoarcă la prietenii lui din Bromma, în partea de vest a Stockholmului. Bunica lui, Greta, fusese o membră dedicată a Clubului Rotary timp de șaizeci și cinci de ani și trăise o viață neinteresantă într-un apartament cu un dormitor, în Östermalm, un cartier mai bogat din partea de est a Stockholmului. Își aminti cu rușine de câte ori trebuise să vină să îl ia din biroul directorului. Întâi îl certa, apoi îl alina, conștientă de durerea pe care o purta cu el. Încet, prinsese formă o altă existență pe care, de-a lungul timpului, ajunsese să o accepte și în care, în cele din urmă, prosperase. Trăiseră în constelația lor familială netradițională aproape zece ani, până în dimineața în care Fredrik o găsisse în pat, cu buzele reci și cenușii, după un accident vascular cerebral masiv.

Era ca și cum un concasor de sticlă începea să se rostogolească în el când se gândea la bunica lui. Nu putea rămâne aici. Trebuia să facă ceva, să stea de vorbă cu cineva.

Stockholmul tocmai se trezea când Fredrik ieși pe ușa din față. Simți un miros plăcut de pietriș și iarbă proaspăt cosită. Vagonul trenului era aproape gol și luă loc chiar în spate. Soarele deja strălucea pe cerul de un albastru intens, iar sub podul Traneberg familiile își umpleau bărcile cu mâncare și băuturi pentru sărbătoarea Solstițiului de vară din acea zi. Traficul încă nu era aglomerat. Fredrik își rezemă capul de geamul rece și admiră priveliștea. Orașul scilipea în pijamalele de dimineață și în hainele de vară.

Schimbă cu linia de metrou ușor Tvärbanan, coborî la Ålstens Gård Manor și merse pe jos până acasă la Philip. Familia Lindén locuia pe aceeași stradă unde locuise Fredrik aproape toată copilăria lui. Farmecul simplu al rândurilor de case albe, ca niște piese de Lego, și apropierea de centrul Stockholmului făcuseră ca prețurile caselor să urce vertiginos în ultimele două decenii. Locuințele de aici erau mult mai scumpe acum decât la mijlocul anilor '90, când fuseseră nevoiți să vândă casa în care copilărise.

De când se știa, Hans și Inga Lindén vorbiseră despre vânzarea casei la bătrânețe și mutarea într-un apartament din oraș. Bănuia că ar fi făcut-o cu mult timp în urmă dacă fiul lor de 38 de ani s-ar fi mutat.

Fredrik bătu tare la ușa lor din față. Dacă Philip se dusesese la culcare, avea să bată mult și bine înainte să se trezească, dar Hans îi deschise ușa în locul prietenului său din copilărie.

— Philip a stat treaz toată noaptea. Tocmai s-a dus la culcare. Intră, dar va trebui să te chinui un pic să-l trezești la viață, îi explică Hans. Apoi se uită la Fredrik și-l întreabă: Ce mai faci?

— Foarte bine, minți Fredrik.

Intră imediat și se îndreptă spre scările de la subsol ca să scape de alte întrebări. Casele din rând erau identice pe interior și, așa cum fusese și al lui, dormitorul lui Philip era în camera de recreere. Deschise ușa fără să bată. Philip zăcea pe burtă, în pat, cu păturile înfășurate în jurul picioarelor. Câteva monitoare de computer erau împrăștiate pe biroul lui. Restul camerei era ocupat de o canapea de piele așezată direct în fața unui ecran mare de televizor. Pe podea erau grămezi de cabluri și console de la diferite jocuri video și computere.

Se cunoșteau de când se știa Fredrik, fuseseră cei mai buni prieteni, fără griji, jucaseră fotbal și hochei pe asfaltul de afară, merseseră pe mopeduri și se distraseră la centrul de tineret. Pe dinafară, Philip era la fel ca ceilalți,

dar pe dinăuntru, era diferit. Devenea ușor obsedat de anumite lucruri și îi trecea greu. Când toți ceilalți se întorceau acasă cu bicicletele ca să mănânce, el rămânea în pădure și sorta meticulos colecția lor de reviste pornografice după dată, culoare sau orice îi venea în minte, total neinteresat de conținutul de la care ceilalți de-abia își luau gândul. Deseori, Hans și Inga trebuiseră să-l caute seara. Fredrik acceptase ciudățeniile lui Philip, dar, unul câte unul, restul prietenilor lor merseseră mai departe. Philip devenise tot mai izolat și o teamă profundă de lume se înrădăcinase în el. Când Fredrik se mutase la bunica lui, Philip încetase să mai iasă din casă și începuse să trăiască prin jocurile lui video. Își continuase educația în camera lui de recreere și, mai târziu, își făcuse meseria de dezvoltator independent de software de acolo, o meserie care necesita un contact uman minim și putea fi făcută de oriunde din lume.

— Philip! Fredrik îi scutură cu blândețe umărul slab.

Prietenul lui se rostogoli pe spate și deschise un ochi.

— Ce naiba, Freddy... cât e ceasul?

— Aproape nouă și jumătate.

— Pleacă! Tocmai am adormit. Philip se rostogoli din nou pe burtă și îi arătă lui Fredrik semnul cu degetul mijlociu ridicat.

Fredrik merse la fereastra dreptunghiulară a subsolului, aflată chiar sub tavan, și o deschise ca să intre puțin aer. Când se întoarse, își văzu reflexia în setul de oglinzi de deasupra patului care era acolo de când era Philip adolescent. Priveliștea nu era atrăgătoare. Părul lui negru și nespălat era destul de lung că putea să-l poarte într-un coc. Trebuia să-și facă programare la tuns.

Fredrik se așeză, trântindu-se cu toată greutatea pe canapea, și se uită la silueta slabă din pat.

— Era el, spuse Fredrik. De data asta, sunt sută la sută sigur că era Niklas.

Philip nu-i răspunse imediat, dar Fredrik își dădu seama, după spatele său încordat, că nu adormise din nou.

— Freddy... Philip se rostogoli în pat fără tragere de inimă și își legănă picioarele peste marginea lui. Vocea lui păru atât compătimitoare, cât și iritată. Își frecă fața cu palmele.

— Iar iei prea multe benzodiazepine?

Fredrik se uită în jos și începu să-și rupă cuticulele. Singurul sunet care

se auzea era bâzâitul slab al numeroaselor electronice din cameră.

— Nu e chiar prima dată când l-ai văzut.

Se mai întâmplase, de multe ori, dar de data aceasta era altfel. Fredrik era sigur că îl văzuse pe Niklas în fața hotelului, sută la sută sigur. Nu înțelegea de ce Adam Ceder îl dăduse afară, pretinzând că nu știa cine era Niklas sau de ce fratele lui ar fi vrut să se ascundă de el.

Fredrik scoase cutia cu pastile din buzunar, împinse intenționat două pastile prin dosul foliei, apoi le înghiți. Prietenul lui din copilărie privi dezaprobat în timp ce Fredrik închise ochii și se lăsă pe spătarul canapelei, așteptând chimicalele să i se infiltreze în sânge. După o vreme, începu să respire mai calm, îi mai trecu mâncărimea de pe mâini, dar inima continuă să îi bată neregulat în piept.

— Nu înțelegi că n-a fost real? Philip îl privi muștrător. Pfui, de ce ieși rahatul ăla?

— Adam Ceder, spuse Fredrik, deschizându-și ochii. Știi cine e?

— Nu, ar trebui să știi? Philip păru obosit.

— Lanțul hotelier Ceder?

Philip dădu aprobator din cap.

— OK... și? spuse Philip. Ce legătură are cu asta?

— L-am văzut pe Niklas cu Ceder în fața hotelului său. Auzi un aspirator pornit sus.

— Freddy, ce naiba...

— Bine! Fredrik ridică mâinile. Nu trebuie să mă crezi. Îți cer doar să-l cercetezi pe tipul ăsta, Ceder. Sunt sigur că știe ceva despre Niklas.

— De ce nu-l cercetezi tu? Nu poți să-i ceri asta cuiva de la serviciu?

— Cum ar părea asta?

— Da. Cum ar părea asta? repetă Philip sarcastic.

Sarcasmul lui nu îl deranjă pe Fredrik. Trebuia să afle mai multe despre Ceder. De ce s-ar fi dus fratele lui la hotelul acelui bărbat? Și de ce ar minți Adam Ceder despre întâlnirea cu Niklas?

Fără tragere de inimă, Philip se ridică și merse la biroul lui, încă învelit în pătură, și își porni laptopul.

— Dacă fac asta și nu găsesc nimic despre el, atunci vei renunța la asta? O dată pentru totdeauna?

— Jur. Fredrik dădu din cap, ridicându-se de pe canapea.

Philip îl privi în ochi și amândoi știură că nu era adevărat. Fredrik nu

avea să renunțe niciodată la Niklas. Nu din nou.

— Hei, încotro? întrebă Philip în timp ce Fredrik se îndreptă spre scări.

— Mă duc să-l înfrunt pe Adam Ceder.

•

Era o mare agitație în fața hotelului Ceder City East. Nu toată lumea plecase din oraș ca să își petreacă Solstițiul de vară în arhipelag sau la casele lor de vară, departe de agitație. Taxiurile aduceau un flux constant de turiști care se minunau cu toții de verdeața luxuriantă din centrul orașului. Adam Ceder ieși personal să întâmpine un grup care sosise în mașini negre, cu hoarde de bodyguarzi, înainte să dispară din nou la fel de repede cum apăruseră, pe ușa de la intrare a hotelului.

Fredrik știa că era mai bine să nu-i urmărească. Pentru început, hotărâse să stea cu ochii pe Ceder de la distanță. În timp ce aștepta, mai scoase două pastile și le înghiți fără apă. Gustul lor amar îl calmă înainte ca măcar să aibă timp să-și facă efectul. Torsten îi spusese să nu ia mai mult de patru pe zi. Fredrik se uită în jos, la folie. Deja luase patru și nu era nici măcar ora prânzului.

După vizita la Philip, luase metroul până acasă și își recuperase mașina, pe care o ținea parcată într-un garaj la câteva străzi distanță. Și aceasta, o Skoda argintie, fusese a bunicii lui. Nu era de lux și nu avea mulți cai-putere, dar era într-o stare bună. Mașina era unul dintre puținele lucruri pe care încă nu le vânduse. Îi dădea o senzație de libertate, chiar dacă rareori sau practic niciodată nu mergea cu ea undeva.

De data asta, Ceder nu-i mai putea evita întrebările. Desigur, urmărirea cuiva însemna că mergea prea departe cu chestiunea asta, dar, de vreme ce Ceder refuza să-i spună adevărul despre Niklas, nu avea altă opțiune. Avea să aștepte până ce Ceder ieșea din nou din hotel, apoi avea să-l urmărească și să-i ceară să-i spună de ce venise Niklas la hotelul lui. Potrivit motorului de căutare suedez hitta.se, Ceder locuia într-o casă din Djursholm, o suburbie la nord de Stockholm. Când ajungeau acolo, Fredrik avea să sară din mașină și să-l pună pe Ceder la zid, departe de paznicii lui. Acesta era planul.

Fredrik nu trebui să aștepte prea mult timp. Adam Ceder apărură din nou în fața hotelului la prânz. Era îmbrăcat lejer, cu un tricou galben cu gulere și pantaloni scurți kaki, și căra o geantă sport. Discută puțin cu portarul înainte ca un SUV Mercedes negru să oprească în fața hotelului. Șoferul

ieși și îi înmână cheile lui Ceder, care intră repede și plecă după ce își puse geanta în portbagaj. Fredrik porni motorul, ieși încet pe drum și urmă SUV-ul negru.

Își dădu seama repede că nu se îndreptau spre Djursholm. Ceder o luă spre nord, pe Karlavägen, și își croi drumul cu agilitate spre autostrada E4, schimbând des benzile. Fredrik îl urmări de la o distanță sigură. Imediat ce ajunseră pe autostrada E4, Fredrik mări viteza la 130 km pe oră. Skoda protestă în timp ce Fredrik încercă să mențină aceeași viteză.

Încă nu începuseră ambuteiajele la ieșirea din oraș și, în scurt timp, trecură de aeroportul Arlanda și de orașul Uppsala. Fredrik aruncă o privire îngrijorată la indicatorul de benzină. Cât de departe avea să meargă Ceder? Se chinui să-și scoată telefonul din buzunarul de la blugi în timp ce conducea și, cu un ochi la drum și celălalt la telefon, încercă să afle dacă familia Ceder deținea case de vară la nord de Stockholm, dar găsi doar mai multe hoteluri Ceder.

După două ore, încă mai conduceau. Trecuseră de Gävle. Era cel mai îndepărtat loc din nord în care fusese Fredrik vreodată. Simți o arsură pe fundul stomacului din cauza anxietății. Oare ar trebui să se întoarcă? Nu, nu putea. Ceder îl cunoștea pe Niklas, asta era la fel de sigur ca faptul că el stătea acolo. Dacă Fredrik voia să aibă vreo șansă să afle unde era fratele lui, trebuia să vorbească cu Ceder.

5.

Kaj așezase deja prânzul pregătit pe terasă când Sofia se întoarse de la alergarea ei. Masa era acoperită cu una dintre fețele de masă brodate din in ale bunicii ei, din dulapul de pe hol, și avea ca piesă centrală o vază cu flori sălbatice. Kaj pusese hering afumat, ouă umplute, lipie, bere, un pahar de șnaps pentru el și o apă minerală Ramlösa pentru Sofia.

Nu-i era foame, dar, deoarece Kaj insistase să ia prânzul de Solstițiu împreună, se așează și își puse un șervețel în poală. Kaj merse în bucătărie să aducă niște cartofi lungi fierți. Ea își întinse unt pe o bucată de lipie și luă o înghițitură mică.

— Ah, priveliștea asta! Kaj se așează și se bucură să soarbă din berea lui. Gândește-te cum ar fi s-o vadă și Mette. Adoră apa.

Sofia nu-i răspunse. Nu avea nimic împotriva soției lui Kaj, dar s-o invite în casa ei de vară era o linie peste care nu putea să treacă.

— Mergem la Yxland mâine, continuă Kaj în încercarea de a întreține conversația. Sofia dădu din cap nesigură, îndreptându-și atenția spre chei și spre barcă.

— Cum merge treaba la secție? Motoare de bărci dispărute și pescuit ilegal? Kaj luă o înghițitură mare de hering în sos de muștar cu cartofi și zâmbi ironic.

Chiar dacă nu lucraseră niciodată împreună la un caz, munca era singurul subiect de conversație care îi unea fără să dea greș vreodată. Profilarea criminalistică și infracțiunile grave mergeau mână în mână și, de mai multe ori, elaboraseră teorii împreună în timpul cinei. Rareori, de-a lungul anilor în care fuseseră împreună, existase vreo linie despărțitoare între viețile lor personale și muncă.

— Spune-mi sincer, Sofia, nu e timpul să te muți din nou acasă?

— Hm, asta e casa mea.

— Știi la ce mă refer, spuse Kaj. Să te muți din nou în Stockholm. Of, n-ai nici măcar patruzeci de ani. Ce fel de oportunități în carieră crezi că ai aici?

— Păi, se zvonește că Vera va ieși la pensie.

— Am să cred asta când am s-o văd, spuse el pe un ton batjocoritor.

O cunoștea bine pe șefa Sofiei. Lucraseră împreună la un caz dificil cu câțiva ani în urmă. O mamă dispărută a doi copii fusese găsită violată și ucisă, iar Kaj și colegii lui de la grupul de profilare criminalistică fuseseră aduși ca să ajute la investigație. Asta se întâmplase înainte ca Sofia să se mute din nou în Örnsköldsvik.

— Cât de bătrână e Vera, de fapt?

— Nu destul de bătrână ca să iasă la pensie, spuse Sofia ridicând din umeri.

— Vrei să spui că nu e la fel de bătrână ca mine? Kaj îi zâmbi peste paharul de bere, iar Sofia nu se putu abține și îi zâmbi și ea.

— Cam așa.

El își șterse gura cu șervețelul, apoi îl puse peste tacâmurile din farfuria lui.

— Oricum, te-ai putea gândi la asta, spuse el.

— La ce să mă gândesc?

— Să te muți înapoi. Chiar mi-ar plăcea să te văd mai des.

Sofia dădu din cap, dar, în sinea ei, știa că asta nu avea să se întâmple niciodată. Nu avea să părăsească niciodată locul în care era îngropat tatăl ei.

Și fiica ei.

*

La aproape 5.30, Fredrik urmărea SUV-ul lui Adam Ceder de mai bine de cinci ore. Părea să fi trecut pe lângă o pădure nesfârșită. Se gândise să se întoarcă de câteva ori, dar se răzgândise de fiecare dată în ultima clipă. Cu siguranță, Ceder avea să ajungă oriunde mergea după doar câțiva kilometri, apoi avea să se oprească. Și totuși, nu o făcuse, cu excepția unei scurte opriri la o benzinărie din Tonnebro, unde Ceder sărise din mașină, își umpluse rezervorul și fugise în benzinărie ca să-și cumpere o cafea. Fredrik de-abia avu timp să își pună câțiva litri de benzină în Skoda înainte ca Ceder să continue deplasarea spre nord.

Conduseseră încă trei ore înainte ca Ceder să iasă, în sfârșit, de pe E4, lângă Bjästa, la sud de Örnköldsvik, și să continue spre terminalul de feriboturi Köpmanholm.

Fredrik păstră distanța și parcă, pe cât putu, mai departe de Ceder. Avu o senzație grea și înspăimântătoare în stomac atunci când îl văzu pe Ceder mergând calm spre docul larg, unde zeci de turiști stăteau în fața unei clădiri roșii din lemn, așteptând la coadă ca să-și cumpere bilete. Vizibilă dincolo de golf, era pădurea bătrână, verde-închisă, ca o pătură peste stâncile abrupte maronii-roșcate: Coasta înaltă a Suediei. Fredrik înțelese cum își căpătase numele regiunea.

Rămase în mașină pentru o vreme. Ce ar trebui să facă? Era evident că Ceder plănuia să ia feribotul. Oare ar trebui să-l confrunte acolo, înainte să urce pe vas? Fredrik nu avu timp să se gândească mai mult când văzu feribotul intrând în strâmtoarea largă din Golful Botnic și pe Ceder dispărând în mulțime. Fredrik aruncă încărcătorul telefonului și portofelul în sacoșa de pânză cu logoul Coop pe care bunica lui o păstra întotdeauna în torpedou și deschise portiera.

În timp ce ieși din mașină, simți mirosul aerului marin. Mirosea a moarte. Imediat, începu să-l mănânce mâinile și își scărpină nervos dosul unei palme. În timp ce alergă la geamul ghișeului de bilete, scoase două pastile rotunde din folie și le înghiți. Șase pastile într-o zi, cu două prea multe.

Câțiva adolescenți se înghionteau unul pe altul și râdeau la rând în fața lui. În spatele lui, coada se umplea de călători. Era ultima plecare în larg din ziua aceea și toți păreau grăbiți să urce la bord. Hoarda de oameni începu să se miște în secunda în care feribotul acostă. Vedea tricoul galben al lui Ceder departe, la coadă, în fața lui.

Un pas în față și încă unul. Îl durea scalpul. Inima îi bătea atât de tare că era dureros, dar nu se putea opri atunci. O femeie cu o eșarfă înfășurată în jurul capului oftă nerăbdătoare când el ezită să facă ultimul pas pe pasarele.

Încă un pas. Intră în panică și era cât pe ce să se împiedice. Un membru al echipajului, cu o cămașă albă și antebrațe tatuată, îl apucă de mână în ultima secundă.

— Poftim, lasă-mă să-ți iau sacoșa. Zâmbi și întinse mâna după sacoșă, dar Fredrik i-o smulse din mână.

— E în ordine, bombăni Fredrik și alergă către scările care duceau spre puntea de la pupă. Se așeză pe o bancă albă, cât de departe putu de proră, și își șterse transpirația rece care i se tot aduna în broboane pe frunte. Primul pas era făcut. Acum mai rămânea doar traversarea cu feribotul. Își duse mâna streașină la ochi și se uită la stâncile solide și goale. Putea oare să înoate atât de departe dacă se scufunda nava? Probabil că nu.

6.

Insula Ulvön, 1979

Adam stătea cocoțat pe balustradă, privind valurile care făceau spumă în jurul prorei. Picături de apă sărată îi stropeau fața.

Era o vreme însorită și feribotul era plin. Un băiețel de vreo șase ani sări entuziasmat când zări portul Ulvö apărând din spatele promontoriului.

— Pot să primesc înghețată, nu-i așa, tati?

Tatăl râse și îl îmbrățișă pe băiețel.

Ceilalți așteptau mai departe, în spatele punții. Erau doisprezece în drum spre tabără. Adam deja credea că era ca o închisoare. Petrecuseră mai bine de șapte ore în autobuz ieri. Când ajunseseră, ultimul feribot deja plecase, așa că rămăseseră peste noapte la o cunoștință a pastorului, o doamnă grasă care mirosea urât, a mâncare și a transpirație. Trebui să împartă o saltea noduroasă cu Thomas și fuseseră treziți la șase dimineața ca să ajungă la

feribot. Se simțea de parcă erau în drum spre Alcatraz, insula-închisoare despre care citise la școală.

Brusc, cineva îl ciupi de coaste. Sări și era să cadă cu capul înainte de pe balustradă.

— Termină! strigă Adam.

— Ce? Credeam că voiai să înoți, râse Thomas, care se furișase prin spatele lui.

Ieșiseră și rusoaice și chicoteau vesele la farsa lui Thomas. El le făcu cu ochiul și țipă în engleza lui nu prea bună.

— Vreți să înotați?

Ele râseră și dădură din cap.

Thomas merse la o fată, o luă de talie, o ridică și se prefăcu că o aruncă peste balustradă. Adam se întoarse cu fața la apă. Nu înțelegea de ce erau toți atât de entuziasmați. Aveau să fie departe de casă timp de patru săptămâni. Chiar dacă mama lui era enervantă, ar fi preferat să fie acasă, în oraș, decât blocat pe o insulă tâmpită, într-un loc uitat de lume.

Se apropiau de port. Un șir lung de adăposturi pentru bărci erau aliniate pe lângă golf. Locul părea părăsit și înfricoșător în ciuda vremii frumoase. Un mic grup de oameni stătea așteptând la doc – pastorul, cu gulerul alb și sutană neagră, și două fete de vârsta lui Adam. Una din fete era într-un scaun cu rotile. Își ridică mâna și o flutură spre ei. Adam o salută și el cu mâna, discret. Thomas râse.

— Uită-te la aia! râse Thomas. Cea mai penibilă concurentă la patinajul pe rotile!

Râseră și rusoaicele, chiar dacă nu înțelegeau ce spusese Thomas.

Vocea ridicată a lui Thomas răsună deasupra golfului și fata din scaunul cu rotile se agită.

Adam inspiră și se uită în sus, la cer.

În curând, avea să fie din nou acasă.

7.

După două ore îngrozitoare, căpitanul anunță la difuzoare că aveau să ajungă în curând în portul Ulvö. Fredrik stătuse afară, pe punte, pe toată durata călătoriei cu feribotul, privind fix orizontul. Nu îndrăzni să coboare

în salon, nici măcar la toaletă. Nu voia să riște să fie prins în măruntaiele vasului dacă se scufunda sau să fie zărit de Ceder. Nu renunță la strângerea convulsivă a băncii până când frânghiile groase de acostare nu fură bine înfășurate în jurul bornelor de pe debarcader. Își deschise și strânse pumnii de câteva ori ca să își dezmoștească degetele înțepenite în timp ce se uită în jur, la port. Debarcaderul era plin de oameni și starea de spirit colectivă era una veselă. Biciclete, cărucioare și cutii frigorifice fură cărate pe țărm, toată lumea punând umărul la treabă. Unii pasageri erau așteptați de oameni cu roabe sau cărucioare ca să le care bagajele. Oamenii se îmbrățișară și își făcură semne cu mâinile. Fredrik îl zări pe Ceder, care mergea hotărât pe pasarelă, apoi o coti spre dreapta, pe un drum neasfaltat.

Se grăbi să coboare de pe feribot. Chiar în stânga era un mic magazin simplu, din lemn, vopsit în roșu, cu sigla în formă de clovn a înghețatei GB la intrare. Lângă acesta era o benzinărie cu un avizier montat în față. Își croi drumul strecurându-se pe lângă un grup de fete cu bluzițe prea scurte, dar avu grijă să păstreze distanța față de Ceder. În timp ce Fredrik trecu pe lângă avizier, Ceder se opri ca să se uite la telefon.

Fredrik se opri și el, prefăcându-se că studia harta afișată la avizier. Se dovedea că insula Ulvön, care însemna insula Lupului, era de fapt formată din două insule, Ulvönul de Nord și Ulvönul de Sud, separate de strâmtoarea Ulvö. Hotelul era la mai puțin de un kilometru, spre est, în Ulvönul de Nord, insula pe care se afla el. Probabil într-acolo se îndrepta Ceder. Conform hărții, mai erau câteva sate pe insulă: Fjären, Norrbyn, Norrbysbodarna și Sörbyn, la câțiva kilometri spre nord. În rest, nu părea prea populată. O reclamă la un sat de pescuit în Sandviken îi atrase atenția, un sit de patrimoniu din secolul al XVII-lea, cu colibe de pescuit disponibile pentru închirieri peste noapte. Se uită pe furiș în direcția lui Ceder, dar, când văzu că proprietarul hotelului încă stătea în același loc, continuă să citească avizierul. „Insula Ulvön este locul în care se găsesc cea mai tradițională casă de sărare a Suediei, unde heringul baltic e fermentat pentru a face *surströmming*, și o mină de fier care datează din secolul al XVII-lea...”

În sfârșit, Ceder începu să se miște din nou.

Fredrik ezită pentru o secundă. O lovitură puternică în umăr era să-l facă să cadă pe spate.

— O, îmi pare rău! Eu...

O femeie blondă îi zâmbi scuzându-se. Era gata să pornească după Ceder când femeia îi atinse brațul.

— Fredrik Fröding? Se aplecă mai aproape de el și, înainte ca Fredrik să se poată apăra, îl îmbrățișă cu stângăcie. Când făcu un pas înapoi, se uită în ochii ei verzi și încercă în zadar să îi identifice chipul cunoscut. Îi trebui prea mult timp înainte să-și dea seama că era Sofia Hjortén. Ea începuse deja să se agite și părea indecisă dacă ar trebui sau nu să-i amintească cine era.

— Sofia, spuse el.

Amândoi expirară.

— A trecut multă vreme, spuse ea.

Încă era frumoasă. Ochii aceia verzi, înconjurați de gene groase și blonde, și părul lung și blond prins sus într-o coadă de cal.

— Sigur că da. Ce-ai mai făcut? Fredrik își trecu mâna prin părul nepieptănat.

— Bine.

— Ce faci aici? Îi zâmbi prietenos, iar Sofia îi întoarse zâmbetul.

— Locuiesc aici. Cel puțin pe timpul verii. Am o casă lângă Norrbysbodarna. Poate ai văzut-o când ai venit cu feribotul? Albă, cu ferestre triunghiulare deasupra terasei.

Fredrik dădu din cap, impresionat. Într-adevăr, văzuse casa mare și albă care stătea ca o stea strălucitoare în mijlocul pădurii dese, la doar câteva sute de metri de apă.

— Așadar, n-ai rămas în Stockholm?

— Nu, m-am mutat din nou aici acum câțiva ani, spuse ea. Dar tu?

— Încă locuiesc în același apartament din Brahegatan.

Se îmbujoră puțin când el menționează apartamentul. Își puse mâna streașină la ochi și se uită la el.

— Lucrezi la poliție?

— Nu, eu... nu, n-a mers treaba.

Fredrik se uită în sus, la cărare. Ceder dispăruse.

— Uite ce e, trebuie să plec. Mă bucur că te-am întâlnit din nou. Solstițiu plăcut, murmură el neliniștit și plecă înainte ca ea să răspundă.

Ceder era deja cu mult înaintea lui. Fredrik zărea tricoul galben al lui Ceder din când în când în timp ce mergea rapid spre est. Era o insulă frumoasă. Căsuțe de vară pitorești și adăposturi pentru bărci mărgineau

drumul de pietriș, paralel cu țărmul, care trecea prin sătucul portuar. Fiecare casă avea altă culoare decolorată de soare, în rest toate arătau la fel. Ferestrele erau decorate cu perdele de dantelă și decorațiuni demodate cu teme nautice se vedeau pe pervazuri. Era ca și cum locul fusese scos direct dintr-o poveste de Astrid Lindgren. Festivitățile sărbătorii Solstițiului păreau să fie în plină desfășurare. Adolescenți piliți se clătinau pe drum fără nicio direcție. Din depărtare, Fredrik auzi un cântăreț cântând în timp ce oamenii băteau din palme.

În mai puțin de zece minute, ajunse la locul unde trebuia să se afle hotelul Ulvö, dar nu era nicio urmă din clădirea veche și roșie, din lemn, cu balustrada balconului ornamentată, pe care o găsisese pe Google pe telefon în timp ce mergea. În schimb, un hotel nou și modern, pentru mulțimea care făcea iahting, se înălța înaintea lui Fredrik, cu o piscină îngrădită sub o terasă mare acoperită cu mobilier de răchită. Docul hotelului era imens și fiecare calaj avea o barcă în el.

Ceder merse hotărât spre intrarea de sticlă din față. Fredrik așteptă afară în timp ce Ceder vorbi cu recepționera. Cheile trecură dintr-o mână în alta și Ceder dispăru în sus pe o scară. Fredrik îndrăzni să intre doar după ce nu-l mai văzu.

O femeie de vreo cincizeci și ceva de ani, cu părul lung și blond prins în sus cu o agrafă, îl salută. Numele „Mona” era brodat cu alb pe cămașa ei neagră. Trebuia să decidă ce avea să facă. Ajunsese însă atât de departe că trebuia să își continue planul. Trebuia să-l pună la zid pe Ceder.

— Am nevoie de o cameră pentru noaptea aceasta.

Mona îl privi sceptică timp de câteva secunde, dar apoi își îndreptă privirea spre un registru de pe biroul din față.

— Sistemul nostru IT este în curs de modernizare. E foarte incomod în timpul aglomerației de Solstițiu.

Răsfoi registrul.

— De obicei, avem toate camerele rezervate în weekendul Solstițiului, declară ea de parcă ar fi trebuit să-și dea seama singur de asta. S-a anulat o rezervare în după-amiaza aceasta. Va trebui să plecați mâine, dar dacă doriți camera pentru noaptea aceasta, e a dumneavoastră.

Fredrik acceptă și, după ce îi luă numele și informațiile de pe cardul de credit, Mona îi făcu semn cu mâna să o urmeze. În timp ce urcau scările, ea îi povesti cu mândrie despre toți jucătorii de hochei faimoși, membrii

famiiliilor regale și politicienii care stătuseră în hotelul recent construit. Din când în când, lui Fredrik îi era greu să o urmărească din cauza dialectului ei local, dar dădu din cap impresionat de fiecare dată când recunoștea numele cuiva și, în același timp, rămase atent, uitându-se după Ceder, în timp ce trecură pe lângă barul hotelului și pe lângă intrarea în restaurant. Ajunseră la camera lui și îi înmână cheia curtenitor.

— Ei bine, în acest caz, vă urez un Ajun de Solstițiu plăcut.

Îi spusese că aceasta era una dintre cele mai bune camere ale lor. Decorul era bucolic, în alb și gri. Fredrik deschise fereastra cu vedere la strâmtoarea Ulvö, spre insula Ulvö de Sud, poreclită „Anersia”, care înseamnă „cealaltă parte” în dialectul local din Norrland. Aflase asta tot de la Mona.

Se așeză pe marginea patului. Apa de afară scliffea în lumina soarelui și putea auzi râsete și voci din restaurantul hotelului. Imagini cu Niklas îi pâlpăiră prin fața ochilor, secvențe de film intermitente care păreau neclare. Filmul începu să se deruleze tot mai rapid, iar el începu să respire greu.

Ce-am făcut?

Era blocat pe o insulă. Urmărise un străin aproape 500 de kilometri și acum, orice făcea, trebuia să se urce din nou pe feribot dacă voia să mai plece vreodată de acolo. Conștientizarea acestui lucru îl paraliză. I se păru că pereții camerei se apropiau de el, iar inima îi bătu nebunește în piept. Se aplecă înainte și încercă să expire calm. Se concentră pe fiecare respirație și își numără inspirațiile și expirațiile așa cum îl învățase Torsten, dar asta nu îl ajută. Își băgă mâna în buzunar după pastile și căută ceva cu care să le bea. Privirea i se opri pe o sticlă de vin în miniatură și pe două pahare așezate pe o masă de lângă fereastră. *Nu combina pastilele cu alcoolul în nicio împrejurare.* Acel avertisment era adânc înrădăcinat în mintea lui, dar încălcase deja o dată acea regulă săptămâna asta. Mai conta dacă o făcea încă o dată? Ce mai conta atunci?

Se ridică de pe pat și deschise sticla.

8.

Mirosul de mușchi și pădure veche o îmbrățișă pe Sofia în timp ce alerga. Era a doua alergare din ziua aceea. De fapt, nu trebuia să alerge atât de mult, țesutul conjunctiv din picioarele ei era suprasolicitat. Dar corpul ei

suferea din cauza unei agitații pe care doar alergarea o putea liniști. Încă era foarte cald, chiar dacă era seara târziu, aproape noapte. Fu nevoită să se oprească și să-și dea jos tricoul la doar câțiva kilometri pe cărarea din pădure care ducea în Sandviken. Era doar în bustieră și colanți de antrenament. Din când în când, o creangă uscată de brad care ieșea în afară deasupra cărării îi zgâria brațele, dar nu conta. Făcea parte din asta. Pădurile întunecoase nu o speriau. Alergase pe-aici atât de mulți ani că picioarele ei cunoșteau drumul chiar și peste cele mai mici rădăcini fără să fie nevoie ca ea să se uite în jos. Tatăl ei își făcuse griji atunci când hotărâse să participe la curse de orientare la vârsta de treisprezece ani. Obişnuia să spună că erau urși și lupi în aceste păduri, privind-o cu un rid de îngrijorare între sprâncene. Ea îi răspunsese că putea fugi mai repede decât un urs sau un lup, chiar dacă amândoi știau că nimeni nu văzuse vreodată vreun lup sau vreun urs pe insulă. Din când în când, elanii traversau gheața în timpul unei ierni foarte reci, dar nu se temea de elani. Atât timp cât stătea departe de ei când aveau pui, nu avea de ce să se teamă.

Cursele de orientare și pescuitul de știucă, ce fel de hobby-uri erau astea pentru o fată drăguță? Auzise asta toată viața de la mama ei, niciodată de la tatăl ei. De ce nu se apuca de dans sau de cântat în cor cum făcuse Claire când era mică? Faptul că asta o înnebunea pe mama ei fusese jumătate din distracție. Uneori, încă mai credea că asta era o parte din distracție.

Sofia coti spre Norrby Tarn în timp ce urcă dealul. Își verifică brățara fitness și descoperi că era cu câteva secunde sub timpul ei standard.

Gândurile i se întoarseră la Fredrik. După ce îl condusesse pe Kaj la feribot, se ciocnise pur și simplu de el. Stătuse acolo, în mijlocul mulțimii, ca un copil rătăcit care nu-și putea găsi mama. Resimți revederea lui ca pe un șut în stomac.

Trecuseră mai bine de zece sau cincisprezece ani de când îl văzuse ultima dată. Era mai slab decât și-l amintea, dar încă intimidant de arătos, purtând blugi și o cămașă de culoare deschisă cu mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebrațele vânjoase și pielea măslinie. Ochii lui negri o priviseră direct, priviseră prin ea. Pentru un minut, crezuse că nu o recunoscuse.

El era primul bărbat de care se îndrăgostise. Penibil, bineînțeles, să nu se îndrăgostească până la vârsta de douăzeci și trei de ani, dar, pur și simplu, nu fusese nimeni înaintea lui. Uneori, nu era sigură dacă fusese cineva după

el. Bineînțeles că îl iubea pe Kaj, dar nu în felul în care îl iubise pe Fredrik. Îl dorise cu pasiune pe Fredrik pe tot parcursul acelui curs de criminologie de șase săptămâni din perioada verii, la care participaseră amândoi. Bărbatul de-abia îi observase existența până în acea noapte în care merseseră împreună cu metroul. El era în drum spre casă, spre apartamentul lui de la începutul secolului, cu un dormitor, pe care îl moștenise, cu tavane înalte și pervazuri late. Ea se întorcea la camera studentească sărăcăcioasă din Spånga, în care stătea cu chirie, și care costa de nouă ori mai mult decât ar fi plătit acasă, în orașul ei natal mult mai puțin urban, Örnköldsvik, la 500 de kilometri nord de Stockholm. Vorbi atât de mult în timpul acelei călătorii cu metroul că, din greșeală, coborî la stația lui, ceea ce nu-i stătea în fire, iar asta o surprinse. Când ajunseră la ușa lui, el râse și o întrebă dacă locuia și ea acolo, știind prea bine că nu era așa. Fusesse jenată, dar el continuase să râdă, apoi o invitase înăuntru la o ceașcă de ceai. Nu ajunseseră să bea ceaiul, dar ea rămăsese oricum în apartamentul lui pentru două zile. Încă mai păstra amintirile acelor zile. Încă putea vizualiza acele imagini în mintea ei oricând, ea și Fredrik împreună în patul lui, cu fereastra deschisă în noaptea de vară târzie. Cum o atinsese... Revino-ți! Sofia se scutură în timp ce fugi. Nu crezuse nicio secundă că acele nopți însemnaseră pentru el la fel de mult cât însemnaseră pentru ea, nu că asta ar fi contat.

Nu era prima dată când se întâlnise aici cu cineva din anii petrecuți în Stockholm. Insula Ulvön atrăgea mii de turiști în fiecare an și se obișnuise să întâlnească foști colegi de serviciu și de școală care coborau din feribot cu familiile lor după ei pentru a se bucura de istoria insulei și a gusta niște *surströmming*, delicata locală din hering baltic fermentat. Nu era atât de ciudat că, la un moment dat, apăruse și Fredrik aici. Nu însemna nimic.

Sofia grăbi pasul. Încercă să se gândească la următoarea competiție de pescuit. De-abia aștepta să participe. Bagajele erau făcute și așteptau pe holul din față, împreună cu undițele și mulinetele. Echipa se aduna devreme, în ziua Solstițiului, pentru a lua un autobuz charter împreună spre Norvegia. Singurul lucru legat de concediul care o deranja era faptul că Mattias Wikstrom, colegul ei exagerat de ambițios, nu își lua liber deloc. Avea să rămână la birou, în căldura verii, urmărind cu ochi de șoim postul Verei.

Inspectorul-șef Vera Nordlund deținea postul râvnit de conducătoare a

diviziei de investigații din cadrul Departamentului de Poliție din Örnköldsvik de mai bine de zece ani. Era unul dintre puținii oameni care știau despre avortul spontan al Sofiei, nu că ar fi avut ele o adevărată legătură personală. Ca toți ceilalți, Vera păstra o anumită distanță emoțională față de Sofia, chiar dacă lucrau împreună de aproape trei ani. Faptul că lucrase în Stockholm era un atu pentru Sofia, dar o și transforma într-o țintă. Știa că era un tabu cultural să fie prea mândră de ea, mai ales în această parte a Suediei. Diferența între felul în care Vera o ținea la distanță și felul în care o făceau ceilalți era faptul că Vera îi trata pe toți așa. Era discretă și nu discuta niciodată despre viața ei personală la muncă. În toți anii de când Sofia se întorsese în Örnköldsvik, nu o auzise niciodată pe Vera spunând ceva despre vreun meci de fotbal al vreunui nepot sau o vacanță în Insulele Canare. Nu vorbea nici măcar despre echipa locală de hochei pe gheață, Modo Hockey, chiar dacă asta era practic o cerință statutară pentru oricine locuia între limitele municipale ale Örnköldsvik-ului. Munca era viața Verei. Dar se zvonea că începea să vorbească despre pensionare, și oamenii își dezveleau colții și își ascuțeau ghearele. Mulți își doreau acel post râvnit, iar Sofia era unul dintre ei.

Continuă să alerge, cu sudoarea curgându-i pe corp. Își luă tricoul de unde îl băgase, la spate în colanții de antrenament, și își șterse fața, abdomenul și spatele. Alergase deja peste cinci kilometri, dar hotărâse să continue pe tot drumul, până la vechiul sat pescăresc din secolul al XVII-lea din Sandviken. Asta ar fi însemnat peste zece kilometri, mai mult decât de obicei, dar nu conta. Avea câteva săptămâni de concediu să-și odihnească mușchii obosiți.

Sofia ținu brațele depărtate de corp și lăsă aerul răcoros să o înviioreze în timp ce cobora în fugă spre dunele de nisip. Adidașii se cufundau în nisipul moale la fiecare pas. Pentru a evita durerea de periostită, trebuia să facă pași mici și să își lase greutatea pe piciorul din față. Cel mai bine ar fi fost să nu alerge la vale, dar endorfinele îi erau pompate în corp și era greu să se oprească. Coti la dreapta, de-a lungul malului stâncos, grăbi pasul, și urcă spre traseul din pădure. Se uită la brățara fitness și accelerează și mai mult.

Avea să scoată un timp-record.

El se uită în adăpostul întunecat pentru bărci. În ciuda luminii de un albastru pal de la capătul deschis, era foarte greu să vezi ceva. Ochii lui se obișnuiră repede și putu să distingă o barcă metalică cu motoare duble, care fusese ridicată cu trolul și atârna de câpriorii de deasupra. În dreapta lui erau cârlige, plase și flotoare. Suprafața apei de afară era netedă. Un pește argintiu sări și perturbă liniștea. Stătu acolo o vreme, urmărind modelul inelat al undelor care se întindeau, apoi dispăreau, înainte să intre în adăpostul pentru bărci. Când păși peste prag, făcu un pas greșit și se clătină, chiar dacă băuse doar un pahar de whisky.

Chiar era locul potrivit? Își scoase telefonul și, cu ceva efort, reuși să recitească mesajul. Literele se amestecau. Cum de se îmbătase atât de tare doar din șaiszeci de mililitri? Da, descrierea se potrivea. Dar unde era ea?

— Alo? Sunt aici.

Stătea acolo, așteptând jenat în adăpostul întunecat pentru bărci, când un zgomot îl făcu să se întoarcă. Un clic rapid, ritmic, urmat de un clopoțel care suna. Descoperi repede de unde se auzea.

Era un înger de jucărie pe pragul ușii, un înger alb, delicat, care se învârtea cu mâinile unite în rugăciune în fața corpului. Mama lui avusese o jucărie asemănătoare când era el mic, doar că fusese un câine cu o zgardă albastră. Stătea pe raftul de cărți din camera de zi și îi zâmbea batjocoritor când îl certa. Era cea mai dragă posesiune a ei, pe care nu trebuia să o atingă pentru că exista riscul să rupă arcurile delicate din spatele câinelui.

Se aplecă înainte să ridice îngerul și văzu o față palidă, cu ochi albaștri glaciali care îi întâlneau privirea din întuneric.

— Bună. Vocea era copilărească și blândă.

Apoi veni lovitura.

Sunetul craniului lui zdrobit îi umplu toată ființa. Urechile îi țiuiau. Căzu pe spate, pe scândurile tari de lemn. Vru să țipe, dar nu ieși niciun sunet. Corpul lui era paralizat, nu știa dacă de frică sau din cauza rănii, dar nimic nu-l asculta. Brațele îi zăceau moi, pe lângă corp, de parcă era un soldat care căzuse la datorie. Capul îi era înclinat într-o parte și văzu îngerul mecanic învârtindu-se în jurul bazei lui de lemn la doar câțiva centimetri de față lui. Când cheița din spatele lui se opri, o pereche de picioare goale și bronzate se apropie. Femeia ridică jucăria. Văzu degetele ei lungi mângâind cu blândețe păpușa în timp ce îi șoptea cuvinte dragăstoase în urechile surde de porțelan. Își dădu seama că murea, dar nu simți nici durere, nici

teamă. Cu coada ochiului, văzu cum îngerul începu să se învârtă din nou. Obraji trandafirii pe o față albă ca creta și păr auriu care îi cădea în bucle pe spate. Zâmbetul discret al îngerului aproape că-l alina.

Devenea tot mai greu să respire și tuși cu dificultate. Plouă cu picături roșii pe înger.

Trecu un minut sau poate o oră. Doar răsuflările lui zgomotoase tulburau liniștea. Și îngerul, care fu ridicat imediat ce se opri. Din nou și din nou.

Clopoțelul răsună din nou.

Apoi liniște.

Sâmbătă, 22 iunie

Solstițiul de vară

10.

Imediat ce deschise ușa, Sofia recunoscu mirosul fricii. Sentimentul era atât de cunoscut, atât de înspăimântător în simplitatea lui. Merse în bucătărie. Imediat ce păși peste prag, îl văzu. Un câine maro-gălbui zăcând pe o parte. Avea gura deschisă și ochii lui morți o priveau rugător. Era acoperit de sânge. Tăietura care îi despicasă burta era larg deschisă, o priveștiște urâtă. Se uită la masa din bucătărie. Un băiețel stătea sub ea, cu picioarele trase sub bărbie și cu bluza de pijama albastru-deschis trasă peste genunchi. Nu putea să aibă mai mult de trei ani.

— Bună, sunt Sofia. Sunt polițistă. Își întinse mâna pe sub masă. Haide, să mergem în altă cameră. Băiatul nu reacționează când ea își puse mâna pe picioarele lui reci.

Brusc, se auzi o bubuitură. Un scaun fuse smuls și răsturnat, și un braț o strânse de gât. Sofia fu ridicată în picioare atât de repede că se lovi cu ceafa de masă.

— Nu-l atinge, pizdă blestemată de polițistă! Bărbatul putea a alcool și a țigări. Se clătina când se mișca, dar strânsoarea pe gâtul ei era fermă. La început, intră în panică, dar apoi experiența, memoria musculară preluă controlul. Reuși să îndepărteze suficient brațul bărbatului cât să se poată întoarce spre el și să-i dea un pumn în partea interioară a umărului. El își pierdu echilibrul și căzură amândoi pe spate, pe podea, împreună, peste câinele mort.

— Dă-i drumul! Vera stătea în pragul ușii bucătăriei, cu arma scoasă.

Genunchiul bărbatului o lovi pe Sofia cu toată forța în abdomen și simți ceva rupându-se în ea. O lovitură atât de puternică încât rezonă în tot corpul ei. Durerea fu atât de intensă că, pentru o secundă, crezu că Vera o împușcase din greșeală. Vera ajunse repede la ea și răsuci brațul bărbatului la spate. Sofia se ridică în genunchi, tușind. Își duse mâna la burtă, apoi jos,

între picioare. Blugii îi erau înroșiți de sânge.

Sofia se trezi. Își apăsa burta cu ambele mâini ca să oprească sângerarea, dar, când se uită în jos, nu era sânge. Visul i se păruse atât de real că aproape nu îl înțelese. Se uită în sus și încercă să se orienteze. Stătea pe canapeaua ei, cu un cardigan pe ea, încă în hainele de antrenament. Of, Doamne, de când dormea? La naiba, competiția de pescuit! Autobuzul trebuia să plece la nouă.

Telefonul mobil îi sună furios de pe tejgheaua din bucătărie. Pe ecran scria 5.10.

— Sofia Hjortén.

— Bună, sunt Karim. Tocmai am vorbit cu căpitanul. Ești la locuința ta din Ulvön? Vocea colegului ei suna de parcă tocmai s-ar fi trezit, la fel ca ea.

— Da, de ce?

— Vera e pe drum cu Paza de Coastă. Au găsit un bărbat mort mai jos de băile de lângă docul hotelului. Trebuie să ajungi acolo înainte să se trezească turiștii. Cadavrul zace în aer liber. Vera și Mattias vor ajunge acolo în treizeci de minute.

Telefonul sună de două ori ca să anunțe că avea un apel în așteptare de la Vera Nordlund. Sofia încheie convorbirea cu Karim și răspunse.

— Suntem pe drum. Du-te acolo și pune bandă de delimitare în zonă, spuse Vera fără altă explicație.

— Nu păstrez bandă pentru împrejmuirea scenei crimei aici, acasă la mine.

— Folosește orice și asigură-te că nimeni nu se apropie de cadavru. Cere ajutor de la personalul hotelului dacă trebuie!

Sofia băgă telefonul în buzunarul cardiganului. Nu se deranjă să se schimbe, deși păstra o uniformă și unele dintre tricourile polo oficiale ale poliției acasă. În drum spre mașină, luă frânghia din plastic pentru rufe, care era rulată într-un coș. Se gândi la visul de rău augur despre ziua în care își pierduse copilul. Nu mai avusese acel vis de multă vreme. Își frecă gâtul, neliniștită. Oare era un fel de avertisment?

•

Nu era nimeni prin jur când opri lângă hotel. De vreme ce, practic, nu era trafic de vehicule pe insulă, nu avea unde să parcheze, așa că lăsă mașina pe aleea înclinată din stânga hotelului. Înainte să se dea jos din mașină,

aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare și își strânse mai bine coada de cal.

Din fericire, turiștii mahmuri de Solstițiu încă nu se treziseră. În mod ideal, ar avea timp să mute cadavrul fără prea multă gălăgie. Sofia se uită spre apă. Trecuseră douăzeci de minute de la apelul lui Karim și barca Pazei de Coastă trebuia să ajungă în orice moment. O femeie slabă de douăzeci și ceva de ani stătea sub intrarea din față a hotelului, jucându-se nervoasă cu șorțul de ospătăriță. Sofia merse la ea și i se prezentă.

— Sofia Hjortén. Sunt de la poliție. Poți să-mi arăți unde e cadavrul?

Fata dădu din cap fără să spună nimic, apoi merse în liniște pe lângă docul supradimensionat al hotelului cu piscină, pe lângă toalete și locuințele pentru personal. Un pic mai jos, pe fâșia de plajă de-a lungul coastei stâncoase, apărură o femeie mai în vârstă, cu părul lung și blond prins sus cu o agrafă. Când o văzu pe Sofia, veni la ea și îi întinse mâna. Zâmbi, palidă pe sub bronz. Mici broboane de sudoare îi sclipeau pe buza superioară, iar ochii în fugeau înainte și înapoi, între Sofia și hotel.

— Sunt Mona Höglund. Conduc hotelul împreună cu Christine Karst.

Se prezentă formal chiar dacă ea și Sofia se întâlniseră cel puțin de câteva ori. Evident, era în stare de șoc.

— Am găsit... Arată stângaci spre panta stâncoasă care ducea la apă.

— Ai călcat peste cadavru sau l-ai atins?

— Da, la început am crezut că doar a leșinat. De-abia după ce m-am apropiat, am văzut rana la cap. Își dres glasul și continuă: L-am atins să văd dacă avea puls. Am pregătire de asistentă.

— Știi cine e?

— S-a cazat ieri. Va trebui să-i verific numele, dar sunt destul de sigură că e același bărbat, îi răspunse Mona fără să o privească în ochi.

Sofia dădu din cap, apoi arată spre tânăra ospătăriță.

— Poți să dai o fugă până la hotel și să aduci o pătură sau un cearșaf să-l acoperim? apoi se întoarse spre Mona. Vreau să ții de asta ca să încerc să delimitez zona.

Femeia țină supusă capătul frânghiei scurte de rufe, iar Sofia o întinse între doi stâlpi de iluminat ca să blocheze accesul pe panta stâncoasă. Își privi munca și hotărî că, cel puțin, avea să împiedice oamenii să coboare până la apă, acolo unde era cadavrul. Când termină cu asta, ospătărița se întoarse cu pătura. Sofia o luă și coborî pe panta abruptă și stâncoasă,

atentă să nu distrugă nicio probă. Chiar dacă nu avea mănuși, acoperitori de pantofi sau plăci disponibile, nu voia să mai aștepte înainte să acopere cadavrul. Barcagiii aveau să înceapă să se trezească în curând și să își croiască drumul spre băi și dușuri.

Sofia se ghemui și inspiră adânc de câteva ori, uitându-se la apă înainte să se uite în jos, la cadavru.

Bărbatul zăcea pe spate, cu mâinile și picioarele întinse ca o stea de mare. Doar capul și un umăr erau pe țârm. Restul corpului său era în apă. Pielea lui lucea albă și buretoasă sub suprafață. Cămașa i se ridicase, dezgolindu-i pieptul, care era nefiresc de slab, aproape scobit. Un ochi era închis de sânge, celălalt se holba, orb, la cer. Avea câteva julituri pe frunte, dar trupul lui nu era umflat sau decolorat. Deasupra urechii drepte avea o plagă deschisă și ceva murdar era lipit în părul lui. Era evident că omul nu mai putea fi salvat.

Insula avea doar vreo treizeci de locuitori permanenți, așa că Sofia își dădu seama imediat că era un turist. Întinse pătura cu respect peste bărbat și se întoarse exact când Vera ajunsese cu ghetetele ei zgomotoase la scena crimei delimitată cu banda improvizată de Sofia, cu unul dintre tehnicienii criminaliști după ea. Silueta ei înaltă arunca umbre lungi pe țârmul stâncos. Purta acoperitori protectoare de pantofi pe tălpile ei mărimea 42.

— Ce rahat drăcesc avem aici? răsună vocea ei deasupra strâmtorii. Inspectorul-șef Vera Nordlund avea felul ei special de a folosi cuvintele, înjurăturile mai exact. Sofia nu mai întâlnise pe nimeni care putea să înghesuie mai multe înjurături colorate într-o singură propoziție.

— Nu pare să zacă de multă vreme aici, spuse Sofia, scrutând plaja din jurul lor. O briză ușoară agita ușor apa, dar, în rest, totul era calm. Crezi că a fost un accident?

Vera ridică pătura și se uită la cadavru fără să răspundă. Își împinse ochelarii pe cap și se aplecă mai aproape. I se umflară nările.

— Păi, oricum nu miroase a băătură, dar arată al naibii de brutal ca să fi fost un accident.

Sofia dădu din cap.

— Vom vedea ce spun tehnicienii criminaliști. Medicul legist e în drum spre noi din Umeå.

Câteva ore mai târziu, activitatea se reluă din plin la hotel. Cei care se treziseră devreme erau afară, pe terasă, mâncându-și micul-dejun în timp ce

priveau echipele K-9 traversând cheiul înainte și înapoi. Reușiseră să aducă doi câini pe insulă în ciuda faptului că era un weekend de sărbătoare. Sofia îl zări pe unul din ei la capătul unei plaje stâncoase și abrupte. Femela de ciobănesc german dădea din coadă ca să-și păstreze echilibrul în timp ce cobora pe stânci până la apă.

Un cort alb fusese ridicat la mal ca să acopere cadavrul, care încă zăcea în apa puțin adâncă. Cei câțiva polițiști care fuseseră aduși stăteau în cerc lângă banda de delimitare a scenei crimei. Mattias stătea lângă Vera, vorbind la telefon, când Sofia se apropie. Erau opt ofițeri în total la fața locului. Câțiva dintre colegii ei trebuiseră să își scurteze concediul ca să vină. Sofia îi zâmbi înțelegătoare lui David, unul dintre cădeți, care avusese marele ghinion să răspundă la telefon în acea dimineață. Fusese la o reuniune de familie și nici măcar nu dormise. Observă că mai erau câțiva lângă el care nu erau în formă pentru muncă, dar aveau nevoie de fiecare resursă pe care o puteau aduce.

— OK, ne putem aduna toți aici? Vera le făcu semn să vină la ea, iar ei o încercuiră. Victima noastră a fost găsită la 4.25 dimineața, aici, pe țărm, de o angajată a hotelului. Bărbatul are o rană vizibilă la cap. Zona a fost delimitată cu bandă și medicul legist Caroline Fridell tocmai a sosit. Ca de obicei, vrea să stăm departe de cadavru. Faceți cum vă spune, oameni buni. Altfel, vai de fundurile voastre. Vera aruncă o privire la ceas, apoi arată cu mâna spre vest. Primul feribot deja a plecat. Avem fix patru ore până pleacă următorul. În prezent, considerăm incidentul ca fiind o crimă și vreau să urmați protocolul. Nu exagerați, fără interogatorii ca în vestul sălbatic, oameni buni.

Unul dintre tehnicieni, cu un costum protector care îi acoperea tot corpul, își ceru scuze și pătrunse în cercul ofițerilor. Îi șopti câteva cuvinte Verei înainte să dispară din nou în direcția cortului.

— Nu avem permisiunea de a opri traficul comercial al bărcilor, iar interogatoriile vor provoca întârzieri, așa că pregătiți-vă pentru o grămadă de văicăreli. Apoi lucrurile o vor lua și mai tare razna când toți turiștii mahmuri vor încerca să plece. Trebuie să vorbim cu cât mai mulți oameni înainte să părăsească insula!

•

Restul zilei fu o nebunie. După un interogatoriu rapid, tânăra ospătăriță șocată fu transportată la spitalul Örnsköldsvik, împreună cu Mona Höglund,

care descoperise cadavrul. Nu aflaseră nimic interesant după ce bătuseră la ușile rezidenților care locuiau în imediata apropiere a hotelului. Vera îi ceruse lui Mattias să o ajute să interogheze oaspeții hotelului, iar personalul pregătise o cameră de interogatoriu temporară în sala de conferințe a acestuia. Sofia nu putea să înceteze să-și facă griji în legătură cu faptul că ea nu fusese interogată, dar știa că era mai bine să nu se plângă. În schimb, stătu cu doi colegi și luă numele și numerele de telefon ale tuturor celor care așteptau feribotul. La început, majoritatea oamenilor fură înțelegători și sincer îngroziți să afle despre moarte, dar, pe măsură ce timpul trecea în căldura de vară, oamenii deveniră mai țăfnoși. Trecuseră câteva ore și încă nu primiseră un indiciu promițător. Nimeni nu auzise sau văzuse ceva neobișnuit.

11.

Când Fredrik se trezi, la început nu știu unde era. Clipi cu greutate și se uită în jur. Peretele de lângă el era acoperit cu lambriu alb din lemn și era curent. Îi zvâcnea capul și zăcea într-un unghi ciudat. Pipăi prin jur și vârfurile degetelor simțiră porțelanul rece.

O cadă de baie.

Ceasul indica faptul că trecuse ora prânzului. Cu mult efort, Fredrik se ridică din cadă și căzu pe podea cu o bufnitură. Reuși să se târască la toaletă înainte să i se întoarcă stomacul pe dos. Epuizat, se rezemă cu spatele de peretele băii și își închise ochii. Își trecu în revistă puținele amintiri din ziua precedentă, dar nu își putu aminti câte pahare băuse după ce coborâse la barul hotelului. Avea o amintire trecătoare și încețoșată despre o chelneriță care îl întrebase dacă se simțea bine. Și ceva despre Adam Ceder.

Brusc, își imaginează fața lui Ceder înaintea lui. Cu falca încordată și mâinile tremurând de furie. *Ce cauți aici? Mă urmărești? Lasă-mă-n pace. Altfel îți promit că vei regreta!* Cuvintele îi răsunau în cap. Ceder stătuse foarte aproape de el. Atât de aproape că putu simți pufăitul furios al respirației lui Ceder pe fața sa. Sau fusese un vis? Îi spusese ceva despre Niklas? Fredrik nu-și putea aminti. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că cineva îl ajutase să ajungă în camera lui. După aceea, nimic.

După ce făcu duș și își făcu ordine în camera de hotel, Fredrik începu să-și împacheteze lucrurile. Pentru că nu prea avea mare lucru la el, operațiunea nu dură mult. Își puse plasa lângă ușă și se întoarse în cameră să mai facă o ultimă verificare pentru a se asigura că nu răsturnase sau spărsese ceva în ziua precedentă.

Atunci o descoperi.

Geanta era ascunsă sub pat.

La început, crezu că cineva trebuia să o fi uitat acolo și că, pur și simplu, nu o observase când se cazase. Se așeză pe marginea patului și o trase afară. Era o geantă sport neagră. Logoul din exterior dezvăluia faptul că era o marcă scumpă. Fredrik deschise fermoarul cu grijă. Câteva cămăși, o pereche de pantaloni, un aparat de ras, o pungă cu articole de toaletă, un dosar de plastic cu câteva documente în el și un laptop argintiu, aceeași marcă pe care o avea și el acasă. Se uită prin geantă și întoarse lucrurile fără să găsească vreun indiciu despre cine era proprietarul.

Până când deschise calculatorul.

Șocat, scăpă calculatorul pe pat și își șterse mâinile de pantaloni, de parcă fuseseră contaminate de un virus contagios. Mâncărimile reveniră imediat și își scărpină dosul mâinilor speriat. Privirea i se opri pe un abțibild.

Adam Ceder, Ceder City East. Era un număr de telefon după nume.

Cum naiba ajunsese geanta lui Ceder în camera lui? Intrase Ceder în camera lui? Tot ce își amintea Fredrik era că avuseseră o conversație scurtă și gălăgioasă, apoi fiecare plecase în altă direcție. Sau nu?

Evident, trebuia să returneze geanta. Totul scăpase de sub control. Ce făcea? Urmărea un străin și îi fura lucrurile. Și de ce ar fi mințit Ceder despre Niklas? Ce motiv ar fi putut avea pentru a face asta? Niciunul. Fredrik trecu mâna peste folia de pastile din buzunar, conștient că erau mai puține decât ieri. Asta trebuia să se termine. Aceste pastile îi distrugau viața, îi afectau percepția asupra realității. Poate era timpul să ajungă la cauza problemei în loc să o acopere cu medicamente care doar îi creau și mai multe probleme. Trebuia să meargă acasă. În cel mai rău caz, Ceder l-ar raporta la poliție, dar se va ocupa de asta dacă se va întâmpla. Le-ar explica povestea lui, le-ar spune despre pastile și despre băutură. Și-ar cere scuze de la Ceder și l-ar ruga să uite de toată povestea asta ridicolă.

Și de Niklas.

Și ar trebui să meargă să-l vadă pe Torsten, imediat ce se termina Solstițiul de vară, ca să discute despre acea internare în clinica din Sundsvall. Da, asta avea să facă.

Apoi îi trecu prin minte un gând. Putea lua geanta cu el și să o lase la recepție. În acest fel, ar face în continuare ceea ce trebuie, dar ar putea evita un raport al poliției. Putea spune că o găsisese pe hol. Având în vedere că nu-și amintea, era foarte posibil ca asta să se fi întâmplat. Deși bănuia că nu era cazul.

O tânără, cu părul blond-cenușiu strâns într-un coc, stătea în spatele biroului de la recepție, vorbind cu un polițist în uniformă.

— Aș dori să predau camera. Fredrik Fröding.

Recepționera îi caută numele pe o listă și dădu din cap spre polițist.

— E ultimul. Polițistul îl privi pe Fredrik.

La naiba. Nu putea preda geanta chiar în fața poliției.

Recepționera rupse lista cu oaspeții hotelului din carnețelul ei și i-o oferă polițistului care făcu o poză a acesteia cu telefonul mobil, dar nu dădu vreun semn că ar fi vrut să plece.

— S-a-ntâmplat ceva? Fredrik evită contactul vizual.

— Un accident, bombăni recepționera în timp ce introduse cardul de credit al lui Fredrik în cititorul de carduri. Nu s-a întâmplat nimic.

— Hm, nu pare să treacă. Ați avut alt card?

Fredrik clătină din cap. Încă avea arsuri la stomac.

— Permiteți-mi să-l introduc din nou. Chitanța începu să bâzâie imediat în dispozitiv. Greața venea în valuri, dar Fredrik reuși să se abțină și să nu vomite. Acceptă chitanța și se pregătea să se îndrepte pe hol, spre intrare, când o mână pusă pe brațul lui îl opri.

— Veniți cu mine.

— De ce? întrebă Fredrik, uitându-se la polițist.

Polițistul nu-i răspunse, doar îi făcu semn cu o mână lui Fredrik să-l urmeze pe scări. Fredrik nu înțelese cum de polițistul știa deja despre geantă, dar nu încercă să protesteze. Deși, de unde știa Ceder că el era cel care i-o luase? Îl prinsese pe Fredrik furând-o? O, Doamne, își amintea doar câteva ore din toată seara trecută.

Dar nu conta cum știau. Era destul că știau. Nu mai putea scăpa de asta.

•

Polițistul se opri în fața a doua uși mari de la etajul trei și îi făcu semn

cu mâna lui Fredrik să intre. Cineva așezase o masă pliantă și trei scaune în ceea ce părea a fi o sală de conferințe. Restul mobilierului era încă pliat și depozitat de-a lungul pereților. Fredrik zări apa când se uită pe fereastră.

Un bărbat înalt și blond, cam de vârsta lui, era așezat la masă. Tricoul polo albastru-închis cu emblema poliției, stătea strâns pe brațele lui musculoase. Era ridicol de atrăgător și părea să fie foarte conștient de acest fapt. O femeie la fel de înaltă, care purta un sacou gri, stătea lângă el. Se ridică, veni la Fredrik și îi strânse mâna. Părul ei scurt era vopsit într-o nuanță de roșu-prună și încărunțit la tâmpile. Radia o prezență calmă și evident autoritară.

— Vera Nordlund.

Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei salută dând din cap fără să spună nimic.

Vera puse mâna autoritar pe umărul lui Fredrik și îl conduse la un scaun. Gestul fu făcut cu amabilitate, dar îl incomodă oricum.

Se așează și răsfoi niște hârtii de pe masa din fața ei, își îndreptă carnețelul, apoi își ridică privirea spre el.

— Ei bine, poate ar trebui să începem?

Porni dispozitivul de înregistrare care era așezat pe masă, între ei.

— Cercetarea martorilor, cu Fredrik Fröding, 22 iunie. Prezenți: inspector-șef Vera Nordlund și inspector Mattias Wikström. Împinse aparatul de înregistrat și se lăsă pe spate în scaunul ei.

— Știi că un om mort a fost găsit aici, pe insula Ulvön, în această dimineață?

Fredrik clătină din cap.

— Trebuie să răspunzi cu da sau nu, spuse Vera cu o voce prietenoasă, arătând cu degetul spre aparatul de înregistrat.

— Nu.

— Bănuim că e vorba despre o omucidere.

Fredrik se uită la polițistul blond, apoi la Vera.

— Când ai sosit pe insulă?

— Ieri, în Ajunul Solstițiului. Am condus din Stockholm. Plănuisem să stau mai mult, dar aveau doar o cameră disponibilă pentru o noapte.

Vera luă notițe cu entuziasm, deși tot ce spuneau era înregistrat.

— Poți confirma asta în vreun fel?

Fredrik băgă mâna și scoase o grămadă de chitanțe din buzunarul gecii

de piele și găsi biletul de feribot.

Vera scoase o pereche de ochelari din buzunarul de la piept și studie biletul o vreme, înainte să îl bage într-o pungă de plastic fără să îl întrebe dacă îl putea păstra.

— Ai văzut ceva neobișnuit noaptea trecută? Se purta cineva ciudat? S-a certat sau s-a bătut cineva?

Fredrik clătină din cap și Vera îi făcu din nou semn spre aparatul de înregistrat.

— Nu.

— Ești sigur?

— Da.

— Cu ce te ocupi? interveni Mattias.

— Sunt director la oficiul de pașapoarte din Sollentuna.

Mattias rânji și pufni încet.

— Ai experiență în aplicarea legii? Vera îl privi curioasă.

— Am studiat la academia de poliție, dar nu mi-am terminat stagiul de practică. Ce legătură are cu asta?

— Niciuna, spuse Vera ridicând mâna într-un gest liniștitor și clătinând din cap. Doar ni s-a părut interesant să întâlnim unul de-ai noștri. Unde ai fost ieri-seară și noaptea trecută?

— Aici, la hotel. Am condus ieri toată ziua și am fost obosit. Am băut un pahar de vin la bar, apoi am mers la culcare.

— N-a prea fost cine știe ce sărbătorire a Solstițiului, nu-i așa? Vera făcu un pocnet de cunoscătoare cu limba. Tonul vocii ei era prietenos, dar era ceva tăios dincolo de el.

— Poate confirma cineva că ai fost aici toată noaptea?

— Era o chelneriță...

Mattias avea pixul pregătit.

— Numele ei?

Fredrik clătină din cap.

— Așteaptă aici un moment, spuse Vera în timp ce își împinse scaunul în spate și se ridică. Mă-ntorc imediat.

Mattias rămase așezat și îl privi cu aroganță în timp ce Vera ieși din cameră. Fredrik se uită în poală, fără să încerce să poarte o conversație. Vera se întoarse după doar câteva minute.

— E în ordine, Fredrik. Bătu darabana cu degetele pe masă în timp ce se

așeză. Am vorbit cu una dintre ospătărițe și își amintește destul de bine de tine. Ai vrea să adaugi și altceva despre noaptea trecută?

Fredrik se foi pe scaun.

— Eram cam beat, mormăi el.

— Pardon? N-am auzit bine.

— Eram beat. Am băut prea mult și... Eram beat, atâta tot.

— Potrivit ospătăriței, erai atât de beat că au fost nevoiți să nu te mai servească.

— Probabil e adevărat. Ridică din umeri, jenat. Nu știu ce oră era, dar nu cred că am plecat înainte să se închidă barul.

— Ai vorbit cu cineva după asta?

— Cu recepționera. M-a însoțit până la etaj.

— Va trebui să vorbești mai tare! Vera împinse aparatul de înregistrat mai aproape de el. Te-a ajutat un membru al personalului hotelului să ajungi în camera ta?

Fredrik dădu din cap.

— Sau, nu, nu în camera mea. Cred. Nu prea îmi amintesc.

— Nu prea îți amintești, repetă Vera. Atunci poate îți amintești numele ei?

— Nu-i cunosc numele de familie, dar numele ei de botez posibil să fi fost Mona.

— Numele ei e Mona Höglund și e managerul hotelului, remarcă Vera pe un ton tăios. Se pare că nu erai în stare să-ți descui singur ușa. Te-a lăsat în fața camerei la două și jumătate dimineața. E corect?

— E posibil, oftă Fredrik.

Vera inspiră aerul printre dinți de nervi fără să mai zică altceva. Mattias scoase un telefon din buzunar și deschise o poză. Apoi o puse în fața lui Fredrik cu un pocnet. Atinse grăbit ecranul.

— Îl recunoști?

Fredrik simți un nod în gât. Vru să se uite în altă parte, dar nu își putu lua ochii de la poza macabră. Înfațișă un om care zăcea pe o plajă stâncoasă. Partea dreaptă a capului său era însângerată, iar părul lui roșcat era adunat în smocuri lipicioase în jurul urechii. Fredrik înghiți în sec din cauza unui val de greață și își ridică privirea. Inspectorul-șef îl privi cu calm.

— El e cel care...? Mâinile lui se căutară una pe cealaltă.

— L-ai mai văzut până acum?

Da.

Fredrik clătină din cap convulsiv.

— Nu, răspunse el.

— Ești sigur? A fost oaspete aici, la hotel, noaptea trecută.

Fredrik nu-și putea aminti nimic în afară de scurta lor ceartă. Ce sentâmplase, de fapt? O, Doamne, oare poliția credea că el...

Camera începu să se micșoreze în jurul lui. Nu i s-ar permite niciodată să plece. Aveau să-l aresteze. Nu avea niciun alibi. Avea geanta lui Ceder. Își ridică privirea spre Vera și i se păru că vede dinți lungi de lup crescându-i din gură. Gândurile îi fugeau și prinse cotiera ca să nu cadă înainte.

Omorâse pe cineva?

Îl omorâse pe Adam Ceder?

Fredrik deschise gura. Ar trebui să recunoască tot și să lase poliția să se ocupe de restul. Dar Vera i-o luă înainte. Dădu telefonul la o parte și îl privi în ochi.

— Ei bine, Fredrik, îți mulțumim pentru timpul acordat. Am aprecia dacă te-ai asigura că poți fi contactat în următoarele câteva săptămâni. Scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-o înmână.

— Dacă îți amintești ceva, orice, sună-ne.

Fredrik dădu din cap fără să îndrăznească să se uite în ochii niciunuia dintre polițiști.

— Îmi pare rău, vă deranjează dacă merg la baie?

— Afară, la dreapta. Vera arată cu degetul spre coridor.

— Mulțumesc. Ridică repede geanta, pe care o pusese lângă ușă, înainte să se strecoare pe lângă polițistul în uniformă care încă stătea afară. Fredrik îi simți privirea arzându-i spatele.

O alarmă de incendiu se declanșă în mintea lui. Fredrik văzu ușa de la baie, dar continuă să meargă. Picioarele i se mișcau automat, în josul scărilor și pe hol. Mai avea doar câțiva pași. Ușile de sticlă se deschiseră fără zgomot în fața lui și, în scurt timp, stătea afară.

Liber.

Se apropia după-amiaza și soarele bătea nemilos pasagerii feribotului care așteptau, dar nimeni nu voia să renunțe la locul lui de la coadă ca să stea la umbră. Tocmai sosi un feribot și își scoase pasarela. Din cauza grabei o femeie fu aruncată în apă, trebuind să fie pescuită, ceea ce duse la o întârziere și mai mare.

— Ce ai? găfâi Mattias în telefonul mobil al Sofiei. Suna de parcă s-ar fi plimbat pe afară.

— Încă nimic.

Oftă exagerat, de parcă toată ancheta depindea de ce putea strânge Sofia în câteva ore de muncă.

— Dar tu? întrebă ea.

— Te-aș suna dacă aș avea ceva?

Faptul că nici Mattias nu aflase nimic era încă un mic câștig pentru ea.

— Vorbești cu Sofia? se auzi vocea Verei în fundal, iar telefonul trecu în alte mâini.

— Continuă să vorbești cu toți cei care se îmbarcă pe feribot, o instrui Vera. Și oricine e acostat în Ankarviken, pe o barcă privată. Avem doi oameni la terminalul Köpmanholmen, pe continent, care așteaptă să întâmpine feribotul când acostează.

Sofia o auzi pe Vera bând ceva, probabil a zecea ceașcă de cafea pe ziua aceea.

— Tocmai am interogat ultimul oaspete al hotelului, spuse Vera. Nimeni nu a văzut sau auzit nimic.

— Dar personalul hotelului?

— La fel și aici. Măcar am putut identifica victima. Doar un oaspete lipsea, Adam Ceder. Evident, familia va trebui să confirme asta, dar cel mai probabil e el.

— Adam Ceder, ca în lanțul hotelier Ceder?

— Da, potrivit managerului hotelului, Mona Höglund, confirmă Vera. L-a cazat ieri după-amiază, dar nu l-a mai văzut de atunci. Echipa de criminaliști i-a cercetat camera, dar era aproape goală, fără bagaje sau lucruri de valoare. Deja au exclus camera hotelului ca loc al crimei.

— Fără bagaje?

— Da, răspunse Vera. Lucrăm ca să obținem accesul la camera serverului din spatele recepției. Înregistrarea camerei de supraveghere e acolo. Mona Höglund e singura care are codul și e încă în spital. Vera își

drese glasul și scui pă undeva mai departe de telefon. Pentru început, vom interoga pe toată lumea, apoi vom vedea ce are de spus medicul legist.

— Te întorci la secție? o întreabă Sofia.

— Da, nu prea mai avem ce face aici acum. Paza de Coastă ne va duce înapoi. Hei, îmi pare rău pentru călătoria ta în Norvegia...

Sofia voia să-și arunce telefonul în apă și să-i spună Verei să se ducă dracului.

— Mai întâi trec pe acasă. Apoi mă întorc cu barca mea, mâine la prima oră.

•

Fredrik merse din nou spre portul în care coborâse din feribot cu o zi înainte. Vru să se grăbească, dar nu putu. Corpul îi era amorțit, cu excepția mâinii care strângea convulsiv geanta lui Ceder.

Lumina puternică a soarelui îi făcea transpirația să-i curgă pe sub cămașă. Nu putea scăpa de senzația că polițista înaltă și polițaiul blond erau pe urmele lui. Se uită peste umăr din când în când, dar văzu doar alți călători transpirați care se holbau în gol și se îndreptau spre doc.

Când ajunse în vârful dealului, se opri și se uită în jur. Oamenii enervați se îngrămădeau printre biciclete, corturi, pungi de cumpărături și cărucioare. Coadă pentru feribot se încolăcea în jurul benzinăriei și cu mult în susul drumului din pietriș. Barca tocmai venea și mulțimea se îndreptă spre docul feribotului. Idila de ieri a Solstițiului de vară era spulberată. Un om bătut pe o plajă făcuse ca, brusc, heringul și dansatul în jurul unui arminden să fie înlocuite de interogatorii ale poliției și călătorii rapide spre acasă. Câțiva polițiști în uniformă circulau în jurul cozii de pasageri care așteptau, punând întrebări și luând notițe. Fredrik observă cel puțin patru dintre ei, care păreau să-și croiască drumul înapoi, prin coadă, spre el.

Își frecă ochii cu palmele. Adam Ceder, pe care îl urmărise cu mașina aproape 500 de kilometri și a cărei geantă o căra, era mort. Nu putea înțelege asta. Înghiți în sec cu mult efort. Avea gust de acid în gură. Oamenii păreau să se holbeze la el din toate părțile. O mamă care ținea o fetiță de mână se aplecă spre soțul ei și îi șopti ceva. Vorbeau despre el? Cei mai apropiați doi polițiști păreau să caute contactul vizual cu el. Cu cât se holba mai mult la ei, cu atât deveni mai convins că se deplasau în direcția lui. Se dădu câțiva pași în spate, dar se lovi imediat de o persoană care stătea la coadă în spatele lui. O bătrână, cu mocasini albi și o rochie

bleumarin, își deschise buzele strânse ca să spună ceva, dar se răzgândi și se dădu repede din calea lui când îi văzu ochii holbați și fața asudată.

Trebuia să plece de aici. Feribotul, poliția, geanta. *Adam Ceder era mort*. Dosul palmelor îl ardea de parcă luase foc și se scărpină agresiv cu unghiile mușcate.

Își ceru scuze și ieși din rând fără să-și ia ochii de la polițiști. Când ajunse la umbra din spatele benzinăriei, o luă la fugă.

•

După ce Sofia termină ultimul interogatoriu, se întoarse la hotel ca să își ia vechiul Golf roșu. Înainte să bage cheia în contact, apelă numărul Evei. Secretara lor administrativă și femeia renașcentistă a Secției de Poliție din Örnköldsvik, fără a mai menționa faptul că era și singura dintre colegii ei care părea să o placă sincer pe Sofia.

— S-au întors? întrebă Sofia.

— Au sosit acum cincisprezece minute.

Sofia porni mașina și merse cu spatele spre doc, atentă să nu calce echipamentul tehnicienilor care era împachetat și așezat lângă terenul de minigolf, chiar în fața ușii de la intrare a hotelului. Doi dintre ei împachetau cortul și adunau plăcile pentru picioare și steagurile. Banda de delimitare alb-albastră a scenei crimei încă era întinsă.

Fu recunoscătoare că investigațiile tehnice se desfășuraseră atât de repede. La doar câteva ore după ce cadavrul fusese găsit, afaceriștii îngrijorați, patronii de magazine, cei care închiriau cabane de vacanță și proprietarii de restaurante, toți care depindeau financiar de fluxul continuu de turiști începuseră să o contacteze. Pentru că avea legături atât cu poliția, cât și cu comunitatea locală de pe insulă, căsuța ei vocală era plină de întrebări despre cât de mult timp avea să fie prezentă poliția în jurul hotelului și când se puteau aștepta oamenii ca lucrurile să revină la normal. Nimeni nu voia să pună presiune pe investigație, dar tot întrebau – foarte respectuos – dacă nu putea fi grăbită. Și chiar dacă i se părea de prost gust că se gândeau la bani când cineva tocmai își pierduse viața, le înțelese grijile. Lunile de vară erau și-așa destul de scurte. O întrerupere a fluxului de vizitatori plătitori care soseau aici ar putea fi o condamnare la moarte pentru Ulvön.

— Excursia ta la pescuit a fost anulată? o întrebă Eva.

Sofia murmură confirmarea la telefon, pe care îl ținea strâns între ureche

și umăr în timp ce conducea încet pe cărare. Chiar dacă erau doar vreo douăzeci de mașini pe insulă, traficul vehiculelor și limita de viteză erau chestiuni controversate și, ca polițistă, știa că era important să dea un exemplu bun.

— Ai timp să mă ajuți cu ceva? o întreabă Sofia.

— Sigur că da. Sofia o putea auzi pe Eva bătând la tastatura computerului ei în timp ce vorbea.

— Poți să cauți o Christine Karst pentru mine?

Vera îi spusese că Mona Höglund era singura care avea codul camerei serverului, dar Sofia presupunea că proprietara hotelului avea și ea acces, chiar dacă rareori sau niciodată nu punea piciorul pe insulă. Dacă ar fi obținut filmările de pe camerele de supraveghere înaintea lui Mattias, asta ar fi bucurat-o foarte mult.

— Karst? La capătul celălalt al firului, Eva derula repede pagina. Deja au încercat să o contacteze. Mattias tocmai a trecut pe aici și mi-a cerut să găsesc informații despre ea.

— OK. Sofia încercă să nu pară dezamăgită. Din cușca ei de sticlă din mijlocul sediului poliției, Eva avea tendința de a pune gaz pe foc la orice fel de zvonuri privind rivalitățile și conflictele.

— Sunt acasă acum, spuse Sofia. Trebuie să închid. Ne vedem mâine.

Eva închise și Sofia opri motorul, dar încremeni cu mâna pe mânerul ușii.

Cineva stătea pe prispa din fața casei.

13.

Un scârțâit pe cărarea de pietriș îl făcu pe Fredrik să tresară. Adormise rezemat de ușa de la intrare și, în secunda în care își deschise ochii, întâlni privirea bănuitoare a Sofiei prin parbrizul unui Golf roșu. Apucă balustrada prispei din fața casei ei încercând să se ridice în picioare, dar fu nevoit să se așeze din nou. Geanta, pe care uitase că o avea în poală, alunecă pe scări, apoi pe cărarea de pietriș. Sofia deschise încet portiera mașinii și ieși.

— Fredrik? Ai venit pe jos până aici?

Simți un bâzâit incomod în urechi și fierea amară îi veni pe gât.

— S-a întâmplat ceva? Vreau să zic, e evident că ești binevenit să treci

pe-aici, dar... Închise portiera mașinii și se uită cu ochii mijiți la soarele de seară.

— ...având în vedere că n-ai mai dat niciun semn de viață de cincisprezece ani, e o surpriză, spuse ea, apoi zâmbi. De fapt, arăți de parcă ai trecut prin multe.

Ajunse la el din câțiva pași și îl ajută să se ridice în picioare. Înainte ca el să aibă ocazia să o salute, ea îi ridică geanta și și-o puse pe umăr. Tresări când laptopul o lovi pe spate.

— O, Doamne, ce ai aici? Cărămizi sau ce?

Fredrik încercă să râdă, dar sună mai mult ca un scâncet răgușit. Nu avu de ales decât să o urmeze pe Sofia în casă. Îi puse geanta lângă ușă și își aruncă cheile într-un bol așezat pe un dulap albastru artizanal. O scară din dreapta ducea la etaj și, direct înainte, vedea bucătăria și priveliștea spectaculoasă a apei pe fereastra din bucătărie. Sofia îl conduse prin casă și deschise ușa din camera de zi care dădea pe terasă. Îi făcu semn spre mobila de pe terasă, făcută din lemn și vopsită în albastru, iar el luă loc.

— Suc sau cafea?

— Cafea, mersi.

Sofia dispăru în casă, dar continuă să vorbească cu el prin ușa deschisă.

— Ai exagerat puțin la sărbătoarea Solstițiului?

Fredrik nu avu șansa să-i răspundă înainte ca ea să se întoarcă cu două cești și o cafetieră argintie. Îi turnă o ceașcă, apoi se așeză pe balansoarul din fața lui.

— Stai la hotel?

Își ridică privirea spre ea și clătină din cap.

— Nu, am plecat. Trebuie să merg acasă.

— Dar ai auzit ce s-a-ntâmpat?

El dădu din cap.

— Dar nu am observat nimic neobișnuit, se grăbi el să adauge. Am băut prea mult și am mers la culcare.

Fredrik se uită la apă și la soare, care se scufunda încet la orizont. Un stol de pescăruși înconjură o masă invizibilă pe lângă una dintre insulițe. Același ocean oribil, dar părea aproape pașnic când era privit de la balconul Sofiei.

— Ce mai faci, de fapt?

Bău niște cafea și se uită la el pe deasupra ceștii.

— Nu prea bine, recunosc el.

— De ce nu? întrebă Sofia, ridicându-și o sprânceană.

— Ei bine, am o anxietate destul de gravă. Uneori, trebuie să iau pastile ca să... Am fost internat de câteva ori. Întâlni privirea Sofiei cu o expresie de rușine pe față.

Se uitară unul la celălalt pentru o vreme.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine un pui de somn, spuse Sofia în cele din urmă.

Vocea ei ușor autoritară îl făcu să-și dea seama cât de obosit era.

— Ar fi OK dacă mă întind un pic?

— Ai cearșafuri curate pe pat în camera de oaspeți.

Duminică, 23 iunie

14.

Mirosul de cafea mângâie nările Sofiei și se rostogoli obosită în pat. Se întoarse în visul ei pentru câteva secunde. Era goală și mâini aspre îi mângâiau corpul...

Auzi un zăngănit zgomotos venind din sertarul cu ustensile, ca acela al ceasului cu alarmă al bunicului ei care încetase să mai funcționeze cu mult timp în urmă. Își deschise ochii. Conștientizarea faptului că nu era singură în casă îi limpezi ultimul gând somnoros. El chiar era acolo, nu doar o umbră încețoșată dintr-un vis erotic. Fredrik Fröding era la parter, în bucătăria ei. Trecuseră cincisprezece ani de la zilele petrecute împreună. I se părea aproape o viață întreagă.

Când Sofia coborî la parter, Fredrik deja pusese ceștile de cafea pe o tavă, împreună cu ouăle fierte moi și pâinea de casă pe care o lăsase Kaj. Stătea la tezgheaua din bucătărie, în blugi și fără cămașă. O privi jenat când se așează.

— Sper că e în regulă că am rămas. Eram foarte obosit ieri...

Sofia dădu din cap și încercă să-și împiedice privirea să rătăcească pe trunchiul lui vânjos. Se întinse după o ceașcă de cafea și un ou. De fapt, nu știa dacă era în regulă. Poți apărea, pur și simplu, în viața cuiva, după atât de mult timp, și pretinde că nimic nu s-a întâmplat? Și era treaba ei să se ocupe de anxietatea lui? Nu. Deși, îi plăcea să-l aibă acolo.

— Cum te mai simți azi?

— Mai bine. Chiar aveam nevoie de somn.

Mâncară în liniște. Cafeaua era puternică și înviorătoare, aproape imposibil de băut, dar o bău oricum, lăsând-o să-i curgă prin vene și să-i trezească trupul în timp ce privea apa. Nu era nicio undă și soarele făcea să sclipească tot canalul. Avea să fie o călătorie rapidă până pe continent azi. Se întoarse și se uită la ceasul de bucătărie de lângă frigider.

— Trebuie să merg la muncă.

— Duminică? Fredrik se uită la ea trist, cu ochi de cățeluș înroșiți, care

păreau să privească direct în sufletul ei. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri.

— Poți rămâne aici dacă vrei, dar s-ar putea să mă întorc târziu.

— Nu contează, spuse el, luminându-se la față.

Sofia își termină cafeaua, se ridică și își puse ceașca în chiuvetă.

Simți cum Fredrik o urmărea cu privirea în timp ce ieși pe hol, deschise ușa unui dulap și începu să caute un tricou polo curat. Când se întoarse, Fredrik își terminase deja micul-dejun și băgase vasele în mașina de spălat. Își luă geaca impermeabilă și rucsacul.

— Te rog, încearcă să nu dai foc bucătăriei.

Fredrik se întoarse și îi zâmbi pentru prima dată de când îl găsisese în pragul casei sale, cu o zi în urmă.

Un zâmbet care prinse rădăcini adânc în sufletul ei.

•

Fredrik stătu în picioare mult timp, privind cum barca de mahon a Sofiei dispărea pe apa albastră și sclipitoare. O spumă albă, agitată, rămase în urma bărcii.

Adăpostul pentru bărci și docul din partea de jos a curții Sofiei erau înconjurate de un țărm stâncos. Câteva trestii uscate ieșeau din grămezile de iarbă de la capătul docului. Nu arăta nici pe departe la fel de înspăimântător ca terminalul feribotului din portul Ulvö. Chiar dacă toată situația era absurdă, o liniște se lăsă asupra lui. Anxietatea acută de cu o zi înainte dispăru, iar mahmureala îi mai trecu. Îi mai rămăseseră pastile în folie, dar speră că nu va trebui să ia niciuna.

Până în acest moment, probabil că turiștii și poliția vor fi plecat din port. Poate că se putea întoarce acasă cu geanta, fără să fie descoperit, dar acasă la ce? La singurătatea din apartamentul bunicii lui?

Se gândi la Sofia. Nu se cunoșteau prea bine, chiar deloc. Petrecuseră împreună doar câteva zile. Cu toate acestea, avusese senzația că s-a întors acasă. Amândoi avuseseră, se gândi el. Doi căutători singuratici care se găsiseră unul pe celălalt. Era de neconceput faptul că ar fi putut-o uita.

Ajunseseră să stea unul lângă celălalt la un curs de vară de criminologie. Ea urma să fie asistentă socială, iar el aproape terminase academia de poliție. Tocmai își începuse stagiul. Era entuziasmat de munca de polițist și voia să își facă bunica mândră. Participa la cursuri universitare suplimentare și făcea muncă de voluntariat pentru Drepturile Copiilor în

Societate. Își dorea cu pasiune să schimbe lucrurile și să dea înapoi din ceea ce primise.

Dar la doar câteva zile după asta, începuseră să apară avanpremiere ale edițiilor memoriale pentru cea de-a zecea comemorare a dezastrului navei *Estonia*, și totul se năruî. Suplimente speciale, slujbe la biserici, evenimente comemorative. Pastilele deveniră salvarea vieții lui din nou și nu trecu mult timp până când Torsten îl internă într-un spital. Nu se mai întoarse la cursul de criminologie și nici măcar nu o sunase pe Sofia după zilele pe care le petrecuseră împreună în patul lui.

Fredrik curăță masa de bucătărie și turnă restul cafelei în scurgere. O făcuse prea tare și zațul zăcea ca un nisip gudronat pe fundul ceștii. Nu știa cum să umple un aparat de cafea cu filtru. După încă o încercare de a măsura cantitatea potrivită de cafea măcinată, renunță, lăsă cafeaua pe tejghea și se întoarse în camera de oaspeți. Cămașa îi era atârnată pe un scaun, iar geanta lui Ceder era sub ea. Împreună cu sacoșa lui, încărcătorul telefonului și portofelul, astea erau toate bunurile pe care le avea în lume la acel moment.

Își dădu seama că trebuia să scape de geanta lui Ceder, dar, în același timp, voia să știe. Era în ea ceva care putea explica tot ceea ce se întâmplase cu Ceder? Și de ce?

Fredrik goli conținutul pe pat. Haine, o pungă cu articole de toaletă, aparat de ras, calculator și un dosar de plastic. Buzunarele cămășilor și ale pantalonilor erau goale. Verifică compartimentele cu fermoar ale genții și, în cele din urmă, o întoarse pe dos. Nu știa ce căuta, dar mâinile lui se tot jucau cu ea, căutând răspunsuri. Deschise calculatorul și îl porni. Imediat, apărură o fereastră care cerea parola. Încercă *Adam*, *Ceder*, *Adam Ceder*, *Ceder Hotels*, dar niciuna dintre aceste încercări lipsite de imaginație nu dădu rezultate. Închise calculatorul și îl puse la loc în geanta goală.

Scoase cu grijă hârtiile din dosar și le împrăști pe pat. Își trase scaunul, aruncându-și cămașa pe podea. Răsfoi documentele la întâmplare. Declarații bancare, rapoarte de credit, copii de pe ipoteci. Toate păreau să aibă legătură cu hotelul Ulvö. Fredrik se holbă în gol. Ceder voia să cumpere hotelul? Soarta îi fusese pecetluită din cauza unei afaceri?

Era și un plic alb adresat lui Adam Ceder în dosar. Când Fredrik verifică timbrul poștal văzu că fusese trimis chiar în urmă cu câteva săptămâni. Îl deschise și scoase o foaie de hârtie îndoită, o copie color a unei fotografii.

Data tipărită în colțul din dreapta arăta că fusese făcută în 22 iunie 1979. În imagine apărea un pastor în sutană neagră, cu vreo zece copii în jurul lui, stând rigid în fața unui arminden cu ocazia Solstițiului de vară. O fată era în scaunul cu roțile. În fundal era o clădire de lemn gri, cu o clopotniță în fața ei. Trecu o secundă până când Fredrik recunoscuse capela pe lângă care trecuse în drumul lui de la feribot la hotelul Ulvö.

Un băiat slab, cu părul roșcat strălucitor și pistrii, stătea departe, în dreapta. Chiar dacă era cu patruzeci de ani mai tânăr în fotografie, își putu da seama că era el.

Adam Ceder.

Când Fredrik cercetă fotografia mai îndeaproape, văzu că cineva străpunsese ochii lui Ceder cu un ac.

Ce naiba era asta? Se uită din nou la plic și descoperi o foaie de hârtie subțire și îngălbenită care arăta ca și cum fusese ruptă dintr-o carte. Cu o senzație tot mai accentuată de disconfort, citi partea încercuită cu pixul:

Treci prin fiecare poartă din tabără și ucide fratele fiecărui om, tovarășul fiecărui om și vecinul fiecărui om.

Era o amenințare? Cineva încercase să-l sperie pe Ceder? *Ucide fiecare om...* Oare acesta era motivul pentru care Ceder era mort?

Fredrik era cât pe ce să-și scoată telefonul și să înceapă să caute informații despre insula Ulvön la sfârșitul anilor '70 când un zgomot din bucătărie îl întrerupse. O umbră lată se întinse peste el din pragul ușii.

— Cine ești?

15.

Insula Ulvön, 1979

Adam stătea în bucătărie cu ceilalți. Ploaia lovea furioasă în geamuri. Ar fi trebuit să aibă un campionat de fotbal împotriva unor copii din sat în acea zi, dar fusese anulat din cauza vremii. În schimb, se înghesuiseră toți în bucătărie, așteptând să se oprească ploaia. Fetele jucau Monopoly la una dintre mese, iar băieții jucau cărți la alta. Ester stătea în scaunul ei cu roțile,

în camera alăturată, cu fetele din Rusia. Ascultau muzică și încercau să vorbească într-un amestec de engleză și suedeză.

Dar Adam nu voia să se alăture niciunuia dintre grupuri. În schimb, stătea pe podea, cu spatele rezemat de banca din bucătărie, răsfoind o revistă pentru femei. Pastorul avea un raft de cărți în camera de zi, dar toate erau despre Dumnezeu. Adam citea despre un nou cuptor din Statele Unite care folosea câmpurile electromagnetice ca să încălzească mâncarea. Se gândi că părea ceva fain, un pic științifico-fantastic.

— Cauți rețete de fursecuri sau ce? îl tachină Thomas, care stătea întins pe bancă cu genunchii ridicați. Pisica roșcată care umbla, de obicei, după pradă prin casă stătea pe burta lui. Pastorul le spusese să nu o hrănească, dar o făcură oricum, exact când Bodil și Ester nu se uitară. Pisica torcea și își lîngea blana în timp ce Thomas o scărpină pe spate.

Mona își ridică privirea de la jocul ei și se uită la pisică strâmbând din nas.

— Pfui, zise ea. Știi că pisicile au purici, nu-i așa?

Thomas nu o băgă în seamă, doar continuă să scarpine pisica. În scurt timp, ea se ridică și sări cu stângăcie jos, spre Adam, aterizând pe revista lui. El râse și trase revista de sub pisică. Pagina despre cuptoare rămase prinsă în ghearele ei îndoite.

— Așa, vrei să fii cu mine, ha? îi spuse el pisicii.

Adam își dorise dintotdeauna o pisică, dar mama lui refuzase. Nu voia grămezi de păr de pisică prin casă. Mângâie precaut spatele animalului și îl ascultă torcând. Când nu se uită nimeni, își băgă nasul în blana ei roșcată.

— Cum ar trebui să-ți zicem? șopti el. Poate Fursec?

Marianne, care stătea cel mai aproape, îl auzi chiar dacă vorbea în șoaptă. Întotdeauna trebuia să-și bage nasul în treburile altora.

— Fursec e un nume atât de stupid, râse ea și Christine fu de acord. Christine nu pierdea nicio ocazie să se dea bine pe lângă Marianne.

— Vrei să mergi afară să fumăm? Mats trecu relaxat pe lângă el, fluturând un pachet de țigări prin fața lui, dar Adam clătină din cap. Afară ploua cu găleata, iar pastorul le spusese că nu aveau voie să fumeze sau să bea în casa lui. Pe lângă asta, mama lui nu s-ar fi bucurat dacă ar fi descoperit că s-a purtat urât. Din nou.

— Dar tu, Thomas? întrebă Mats.

Thomas clătină și el din cap. În pragul ușii, Mats dădu de Bodil, fiica

cea mare a pastorului. Se uită la pachetul de țigări din mână lui, dar nu spuse nimic. Atât timp cât nu fumau în casă, nu îi pâra de obicei lui Aron. În schimb, merse la aragaz și ridică capacul de pe cartofii care fierbeau. Scăzu focul și puse capacul la loc. În mijlocul mișcării, înțepeni și se întoarse.

— Ai lăsat o pisică înăuntru? Vocea ei era ridicată și stridentă.

— Afară plouă, proasto, îi răspunse Thomas în locul lui Adam. Du-te afară dacă crezi că e așa de fain să te uzi leoarcă.

— Nu cred că vorbești serios! izbucni Bodil, ștergându-și furioasă mâinile cu șorțul pe care îl purta legat în talie. Ester are o alergie gravă la pisici.

Ester împinsese scaunul cu roțile peste pragul bucătăriei și urmări cu atenție mișcările lui Bodil în timp ce merse cu pași grei spre Adam și se întinse după pisică. El o acoperi protector cu brațele, dar Bodil o apucă de ceafa și o înșfacă. Pisica mieună de durere.

Înainte ca Adam să-și dea seama ce se întâmpla, o târî în hol, deschise ușa de la intrare și o aruncă peste balustradă, în furtună.

— Ești o idioată! Thomas se uită furios la Bodil, care se dădu în spectacol spălându-și mâinile la robinet înainte să și le șteargă de șorț. Apoi ieși din cameră fără să spună un cuvânt.

16.

Sofia acostă pe locul ei din fața restaurantului italianesc Saltmagasinet, de lângă Portul Vizitatorilor din Örnköldsvik și merse repede prin orașul gol până la secția de poliție. Când intră, i se păru că toată clădirea era închisă într-un vid tăcut. Recepționera încă nu venise, dar o putea auzi pe Eva agitându-se pe undeva pe după biroul cu geam de sticlă de la recepție. Era weekend și vacanță, și asta era evident.

Sala de așteptare avea trei canapele banale de lemn, cu perne de scaune roșu de Burgundia, câteva jucării de plastic uzate și o măsuță de cafea din lemn de stejar cu pliante informaționale despre programul de pază al cartierului. Nu prea era îmbietoare. Dădu din cap spre ursul brun împăiat de peste 300 de kilograme care stătea la capătul camerei. Cu o privire stupidă și labe care îi atârnavă, îi privea pe toți cei care stăteau în sala de așteptare.

O inscripție de lângă el explica faptul că fusese împușcat în legitimă apărare cu câțiva ani în urmă, dar de vreme ce cota de vânătoare de urși fusese îndeplinită, animalul devenise proprietatea guvernului și ajunsese în secția de poliție din Örnköldsvik prin Agenția Suedeză de Protecție a Mediului.

Sofia își trecu prin fantă cardul de acces. Ușa grea și lăcuită bâzâi și se deschise, iar ea continuă să urce scările până la biroul ei de la etajul trei. Își puse rucsacul pe scaunul pentru oaspeți și aprinse becurile. Gândurile i se întorceau constant la Fredrik. Era în casa ei chiar în acel moment. O senzație caldă i se răspândi prin stomac și un zâmbet îi zvâcni la colțurile gurii.

Își introduse cardul de serviciu în cititorul de carduri de pe tastatura ei și porni calculatorul. În timp ce acesta se chinuia să pornească, merse la sala de mese după o ceașcă de cafea.

— Nu trebuia să fii în concediu? o întrebă un coleg de la infracțiuni financiare, scoțându-și capul din birou în timp ce trecea pe lângă el.

— Știi cum e, îi răspunse Sofia ridicând din umeri.

— Da, ce carieră grozavă ne-am ales și noi! râse și își împinse scaunul pe roți înapoi în birou.

Visul de o viață al Sofiei nu fusese să fie polițistă. Din contră, această profesie o speriasse întotdeauna când era mică. O viață de zi cu zi plină de atât de mulți oameni, abuzuri, droguri și, mai ales, alcool. Voise să fie asistentă socială, să ajute oamenii care suferiseră din cauza abuzului și a neglijării, oameni ca ea. Dar câteva fete din echipa ei de orientare visaseră să se alăture forțelor de ordine. Idealiste, tânjiseră după o lume mai bună. Când Claire auzise despre asta, se făcuse foc și pară. Tinerele femei cumsecade nu urmăreau criminali și violatori. Acesta fusese un motiv suficient să o convingă pe Sofia să încerce să intre și la academia de poliție. Fusese o încercare fără tragere de inimă și nu reușise în primul an, dar ideea de a deveni polițistă o atrăsese tot mai mult. Rolul pe care și-l imagina pentru ea începuse să se schimbe. Nu avea să salveze copiii care fuseseră supuși nedreptăților. Avea să-i ajute chiar înainte să aibă nevoie de ajutor. Se mutase la Stockholm chiar dacă nu intrase la academia de poliție. Studiase sociologia și criminologia în timp ce așteptase să încerce din nou. La a doua încercare, ajunsese până la probele fizice, dar, pentru că nu era într-o condiție fizică destul de bună, picase la proba de alergare cu șase

secunde. La a treia încercare, intrase.

După treisprezece ani în poliție, ajunsese să o iubească.

•

Bucătăria era goală când coborî. În timp ce cafeaua proaspăt măcinată fierbea, stătu lângă masa din bucătărie și răsfoi ziarele. Ziarul local nu publica o ediție de duminică, dar toate ziarele naționale relatau despre bărbatul care fusese găsit mort pe insula Ulvön. Oamenii făceau presupuneri, că se îmbătase, căzuse în apă și se înecase, sau că fusese omorât.

— Bună dimineața.

Vera intră în sala de mese. Deschise încuietoarea unei genți și trânti o pungă de plastic pe masă în timp ce mormăi un „servește-te”. Rulouri de casă cu scorțișoară săriră din pungă. Sofia întinse mâinile ca o barieră pentru a le împiedica să se rostogolească pe podea. Vera strânse punga și o aruncă la coș fără să scoată un cuvânt.

Mattias Wikström și Karim Jansson intrară după ea. În ciuda faptului că era duminică și dimineața devreme, conversația lor zgomotoasă și energică se auzi în timp ce se apropiau pe hol. Formau un contrast puternic cu îmbufnarea Verei.

Mattias frecventase cursurile academiei de poliție din Umeå imediat după ce își terminase stagiul militar obligatoriu și începuse să lucreze pentru poliția din Örnköldsvik aproape imediat după absolvire. Încă locuia în același sătuc la nord de Örnköldsvik, unde se născuse și crescuse, dar acum cu soția și copiii lui. Rareori pleca din ținut și evita să călătorească, fie în interes de serviciu, fie în concediu. Întreaga existență a lui Mattias părea să se învârtă în jurul muncii și al echipelor de fotbal și hochei ale fiicelor lui, pe care le antrena. Și al cabanei lui de vară, bineînțeles.

— Nu știam că faci prăjituri, îi zâmbi Karim Verei.

— Nu fac, bombăni ea morocănoasă, înșfăcând două rulouri pentru sine. În bibliotecă, acum! Le aruncă ultimul cuvânt privind peste umăr în timp ce se îndreptă spre scări.

Karim nu lăsă starea morocănoasă a șefei lor să-l deranjeze, ci doar își alese mulțumit vreo două rulouri cu scorțișoară și dădu din cap spre Sofia.

— Dragonul s-a trezit devreme azi, îi șopti în timp ce o urma pe Vera în sus, pe scări.

Sofia zâmbi. Vocea lui Karim era ca o pătură caldă. Nu mai întâlnise pe

cineva a cărui intonație să o facă să se simtă atât de în siguranță. Accentul lui finlandez-suedez/arab era frapant, iar combinația neobișnuită de nume și prenume și-o dobândise, în parte, datorită soției lui finlandezo-suedeze, Ina Jansson. Se întâlniseră în Iran, pe când ea era moașă stagiară acolo, apoi se mutaseră împreună în Suedia. Aveau patru fete și, la fel ca Mattias, Karim era dedicat diferitelor activități sportive ale fetelor.

— După cum vedeți, victima noastră a stârnit un anume interes. Adam Ceder a fost o personalitate bine-cunoscută, nu doar în cercul lui social, dar și în rândul comunității de afaceriști din Suedia, începu Vera când toți luară loc. Vom fi supuși unei presiuni extraordinare din partea mass-mediei cu acest caz.

Mattias își netezi părul blond cu obișnuita mișcare și se aplecă înainte, cu coatele pe masă. Punctul lui forte era comunicarea cu mass-media. Sofia nu se ferea să recunoască faptul că Mattias era un bărbat atrăgător, cel puțin la exterior. Întotdeauna era bronzat și bine îmbrăcat, ca un marinar, și avea mai mult aspectul unui model de reclamă la Nautica sau Gant decât al unui polițist.

— Ce știm?

— Toate bunurile lui Ceder lipsesc. Nu i-am găsit portofelul, telefonul mobil sau hainele. Potrivit echipei criminalistice, e extrem de improbabil să fi murit pe plaja pe care a fost găsit. Practic, nu era sânge în jurul cadavrului și niciun semn de luptă. Pietrele de pe pantă păreau neatinse.

— Dar câinii? întrebă Karim.

— Câinii nu au simțit urme de miros spre sau de la cadavru în afară de cele lăsate de Mona Höglund și Sofia. Vera luă două îmbucături mari din ruloul cu scorțișoară pe care îl ținea în mână.

— La examinarea medicală, medicul legist a observat pe corp zone difuze și împrăștiate de decolorare lividă post-mortem care indică faptul că ar fi putut pluti prin zonă o vreme. Aspectul mâinilor și picioarelor lui arată că a stat în apă cel puțin câteva ore. A estimat un maximum de 24 de ore, dar nu putea fi mai exactă până nu făcea o autopsie. În afară de faptul că rana de la cap sugerează că nu a fost un accident.

— Așadar, crimă? întrebă Sofia.

— Da, exact. Așadar, crimă. Vera o privi cu severitate.

— Și când crezi că se va face autopsia? întrebă Karim.

— Știi cum e, nu-i așa? Trebuie să se stabilească identitatea victimei

înainte să poată începe. Am cerut ajutor pentru niște presiune de sus, dar trebuie să așteptăm până când cineva din familia lui Ceder ajunge până aici ca să se uite la el.

— Când vine Marie?

Întrebarea Sofiei o făcu pe Vera să arate și mai posomorâtă, și imediat regretă că o puse. Marie Fransson avea să conducă ancheta preliminară. Era de la Unitatea de Investigații Criminale din Sundsvall, era cea mai blândă persoană din tot ținutul Västernorrland și, mai mult decât atât, era o creștină devotată. Practic, tot ceea ce Vera nu era. Ca multe dăți înainte, Marie se alătura echipei regionale și prelua conducerea muncii de detectiv.

— Mâine. Putem revizui situația din nou după ce vine ea și putem decide cum să procedăm mai departe. Deocamdată, vom continua să sunăm martorii din listele din ziua Solstițiului și vom citi transcrierile interogatoriilor pe care le-am încheiat. Sunt multe persoane în cazul cărora am avut timp doar să le notăm numele și numerele de telefon.

— Nimeni altcineva nu a fost cazat în camera în care Ceder stătea la hotel. Se pare că era singur pe insulă, spuse Sofia.

— Nu e prea devreme să spui asta cu certitudine? Mattias, care părea supărat, o fixă cu privirea pe Vera. Familia lui Ceder nici nu a fost interogată încă! Doar pentru că nimeni nu l-a dat dispărut, nu înseamnă că a fost acolo singur.

Intenția lui era clară. Sofia nu era prea plăcută, știa asta. Unii dintre colegi o tolerau, alții chiar stăteau de vorbă cu ea, dar nimeni nu o invita la prânz, la o ieșire după muncă sau să meargă la un meci de hochei. Cu atât mai puțin Mattias. Nu era tipul de bărbat sexist în mod cert. Din contră. Cu două fiice, era pasionat de drepturile femeilor, atât în sport, cât și în sfera profesională. Chiar și așa, ea părea să-l înfurie. Fără să îl mustre cineva sau să fie de acord cu el, Mattias începuse să-i spună „Înălțimea Ta” de fiecare dată când întârzia sau făcea o sugestie bazată pe experiențele ei din munca de detectiv în Stockholm. Sofia se întrebase de multe ori dacă asta nu era chiar definiția hărțuirii, dar o lăsase baltă. Să se plângă șefei că băieții din echipă se luau de ea i se părea un mod sigur de a fi retrogradată. Dacă voia să joace jocul, trebuia să îl suporte... sau ceva de felul acesta.

— Bineînțeles, este posibil să fi întâlnit pe cineva pe care încă nu l-am interogat. Sofia dădu din cap spre Mattias.

— Colegii noștri din Stockholm au vorbit cu familia lui Ceder. Tatăl lui

e mort, dar mama, Maj Ceder, încă trăiește împreună cu o soră, Nina Ceder, și amândouă locuiesc la aceeași adresă în Älvsjö.

— Locuiesc împreună? întrebă Sofia.

— Pare o locuință cu două etaje și intrări separate. Pot cere celor din Stockholm să clarifice asta în notificare dacă crezi că ar fi important pentru investigație, îi zâmbe Mattias superior.

Ea dădu din cap fără să îl privească în ochi.

— Nu știu dacă e o informație de interes, dar sora a fost încarcerată la închisoarea pentru Femei Ystad. Cândva la începutul anilor '80.

— Ups! spuse Karim.

— Atac. Și-a lovit fostul prieten în cap cu o sticlă. Vom investiga asta mai îndeaproape. Nu știa că Ceder mergea în Ulvön de Solstițiu. Mama lui a fost șocată să audă despre asta.

— Dar proprietara hotelului? Karim răsfoi hârtiile căutându-i numele. Christine Karst?

— A fost acolo într-o vizită scurtă, spuse Mattias dând din cap, dar se pare că a părăsit insula târziu în Ajunul Solstițiului ca să se întoarcă la locuința mamei sale din Alicante, Spania. Se pare că locuia acolo de la divorț. Încă nu am dat de ea sau de mama ei.

— Ce naiba e în neregulă cu oamenii ăștia? pufni Vera exasperată. Ce fel de om ești dacă nu răspunzi la telefon după ce cineva e omorât în hotelul tău?

17.

Un bărbat cărunt, cu ghetе, blugi largi și o cămașă în carouri, stătea rezemat în cadrul ușii, cu degetele băgate într-un recipient de snus^[1] în timp ce îl privea calm pe Fredrik.

— Sofia și-a înființat o pensiune cu mic-dejun inclus sau cum li se zice? Bărbatul avea un zâmbet cam sever, iar dialectul răgușit din Norrland sună ca un cântec în urechile lui Fredrik. Acesta se chinui să se ridice în picioare și își întinse mâna ca să îl salute, dar trebui să aștepte până când bărbatul își băgă tutunul sub buză și își șterse mâna de blugi.

— Sunt Fredrik Fröding. Sofia și cu mine am fost la un curs împreună acum multă vreme. Dialectul lui aspru, de Stockholm, suna obraznic în

comparație cu felul mai blând de a vorbi al bătrânului.

— Tord Grändberg. Fără a mai lungi vorba, Tord se întoarce și merse cu pași mari și hotărâți în bucătărie, spre filtrul de cafea, pe care îl umplu imediat cu apă.

Fredrik îl urmă, închizând ușa camerei de oaspeți în urma lui. Tot corpul îi tânjea după o cafea adevărată și Tord nu îl dezamăgi.

Când se întoarce și se așeză după câteva momente de liniște, o făcu cu două cești aburinde de cafea.

— E prima ta călătorie pe insula Ulvön?

Fredrik sorbi băutura fierbinte înainte să răspundă.

— Da, dar tu?

Tord chicoti și clătină din cap.

— O, Doamne, băiete! Am fost născut și crescut aici. N-am locuit niciodată altundeva.

Fredrik dădu din cap, impresionat.

— E un loc frumos, spuse Fredrik.

Tord bău cafeaua fără să mai spună altceva. Fredrik făcu același lucru, dar nu se putu relaxa cu adevărat. Conversația nu fusese niciodată punctul lui forte, dar Tord părea perfect mulțumit să stea în bucătăria altcuiva și să savureze cafeaua altcuiva într-o liniște totală. Când liniștea deveni atât de apăsătoare că amândoi auziră clar pendulul ceasului tradițional Mora din camera alăturată, Fredrik nu mai suportă.

— De unde o cunoști pe Sofia?

— Sunt nașul ei. Tord nu încercă să spună mai mult, doar stătu mulțumit cu un picior odihnindu-se pe scaunul de lângă el și ceașca de cafea încă în mână. Fredrik se gândi la fotografia pe care o găsisese. Tord trăise pe insulă toată viața... Nu strica să întrebe, nu-i așa?

— Știi cumva dacă biserica organiza adunări ale tineretului aici, în Ulvön, la sfârșitul anilor '70?

— De ce? Un rid adânc apăru între sprâncenele cărunte ale lui lord.

Fredrik deschise gura, dar își dădu seama prea târziu că nu avea niciun răspuns. Nu-i putea spune lui Tord despre fotografie. Sau că avea geanta lui Ceder. Sau despre hotel.

— Scriu, îi răspunse el evaziv.

— Despre Ulvön?

Fredrik dădu din cap chiar dacă habar n-avea ce avea să spună dacă

urmau alte întrebări, dar Tord părea rătăcit în propriile gânduri.

— Știi, Fredrik, cunosc fiecare petec de pădure, fiecare lac și fiecare piatră de pe insula asta. Noi, cei care locuim aici, suntem uniți și lucrăm împreună ca un mare organism, un corp comunal, întotdeauna a fost așa. Simt pulsațiile și respirațiile acestui corp de parcă ar fi al meu. Dar, când privesc în urmă, văd familia Dirk ca pe o tumoare. E ca și cum anii petrecuți de ei pe insula asta ne-au murdărit cumva.

Era clar că tăcerea de dinainte a lui Tord nu trebuia interpretată ca neavând nimic de spus sau ca incapacitate de a se exprima. Imaginea poetică pe care o pictă îl captivă pe Fredrik, deși nu înțelegea la ce se referea.

— Aron Dirk. Aducea copii aici, pe insulă, în timpul verii, la sfârșitul anilor '70. Biserica organiza totul. Tabere de vară, genul ăla de lucruri. Își pierdu vocea și ochii părură să privească ceva îndepărtat din trecut. Își scărpina absent părul cărunt de la tâmplă. Bietul diavol nenorocit!

— De ce?

Tord scoase vechea punguță de tutun de sub buză și o înlocui imediat cu una proaspătă. Își șterse degetul arătător de marginea cutiei de snus.

— Soția lui, Elizabeth, a murit într-un accident de mașină când fetele erau mici. Ester, cea mică, a ajuns în scaunul cu roțile. Sora ei, Bodil, a trebuit să aibă grijă de ea după aceea. Fredrik se gândi la fotografie. Așadar, Ester era fata din scaunul cu roțile, cu mâinile strânse în poală și părul lung și blond lăsat pe umeri. Cea care stătea lângă ea trebuia să fie sora ei. Părul lor avea aceeași culoare, dar Bodil și-l purta într-o coadă împletită lăsată pe un umăr. Avea un chip sever, iar mâna ei stângă stătea pe cotiera scaunului cu roțile, ca o gheară protectoare.

— Au venit pe insulă pentru că mama lui Aron locuia aici, dar de-abia au pus piciorul pe ponton că ea a murit din cauza unui accident vascular cerebral. Așa că Aron s-a trezit aici, fără soție și cu două fete fără mamă. Așa s-au înființat taberele de vară. Copii cu situații dificile acasă veneau din toată țara ca să se bucure de aerul liber și de viața de pe insulă. Totul organizat oficial de biserică, bineînțeles.

— Asta sună ca un sfârșit fericit la o poveste tristă.

— Ar fi putut fi așa.

— Dar?

— Dar era ceva cu familia aia... ceva nu era în ordine.

Fredrik râse, dar își dădu seama repede că Tord nu glumea.

— Întotdeauna se întâmpla ceva rău la casa parohială. În primul an, era să ardă toată casa pentru că a izbucnit un incendiu din cauza sobei cu lemne din bucătărie. În următorul an, una dintre femeile care îl ajutau pe Aron să aibă grijă de fete a căzut pe scări și și-a rupt o vertebră atât de rău, că a trebuit să stea șase luni la pat. Tord se aplecă peste masă și vorbi mai încet. Apoi, la câțiva ani după ce au început să vină copiii în tabără, s-a spânzurat un băiat acolo. Se cutremură și clătină din cap. După aceea, s-au mutat din nou la Stockholm. Ai crede că toate astea au fost de ajuns, dar, la un an după mutare, Ester a murit într-un incendiu din apartamentul lor. Era să moară și Aron.

Tord se lăsă pe spate, în scaunul lui, și bău niște cafea.

— Cum am spus. A fost un biet diavol nenorocit Aron ăla.

Fredrik nu știu ce să spună. Și ce legătură aveau toate astea cu proprietarul mort al unui hotel?

— Dacă te interesează tabăra de vară și familia Dirk, cred că ar trebui să vorbești cu Marianne Nordin, ea stătea la familia Dirk pe timpul verii. Era născută pe insulă. Sau cu Gösta. El a fost paracliser la biserică. Dacă cineva îi cunoștea bine pe Aron și pe fete, atunci el era.

Era interesat de toate astea? Fredrik nu știa. Voia să știe de ce se trezise cu geanta lui Adam în camera lui. Nu voia să fie acuzat de crimă și implicat într-o anchetă a poliției. Întrebarea era dacă asta mai era posibil acum.

Își scoase telefonul.

— Care e numele de familie al lui Gösta?

— Björnberg.

Fredrik tastă ambele nume și își ridică din nou privirea spre Tord.

— Știi unde locuiesc?

Tord râse.

— Marianne stă lângă mine și Gösta locuiește în Sandviken. Te pot duce cu mașina până acolo, dar, din păcate, nu azi. Mâine merg la Marianne să afumăm coregon. Ce-ar fi să vii și tu?

18.

Într-un dormitor de la etaj

Păcatele se înmulțesc. Porcii grași se bălăcesc în necurăția lor. Se afundă în murdăria creată de nelegiuirile lor. Simt duhoarea lor. Răufăcători murdari și necinstiți.

Amintește-ți Romani 13:4!

„Dar dacă faci rău, teme-te; pentru că el nu poartă sabia în zadar: pentru că el e slujitorul Domnului, un răzbunător care să lovească cu mânie pe cel ce face rău”.

Tu ești slujitoarea, răzbunătoarea, copila mea. A ta e sabia.

19.

În timp ce Sofia se apropia de golfulețul unde o așteptau adăpostul pentru barcă și pontonul, văzu, chiar de departe, că ușa de pe terasă era deschisă. Nu îndrăznise să gândească altceva decât că Fredrik renunțase și o deranjă că, încă o dată, mici fire invizibile îi trăgeau colțurile buzelor în sus. Ca să nu mai menționeze că gazonul ei era proaspăt cosit și crengile care fuseseră doborâte de vânt în timpul iernii stăteau stivuite cu grijă într-o grămadă lângă magazia de lemne. Lupinii roz și violeți înalți de jumătate de metru erau încă în jurul casei, dar cărarea cu pietriș fusese plivită și greblată.

Fredrik stătea pe treptele terasei, frecându-și picioarele goale în timp ce ea urcă pe mal. Avea tălpile negre-verzui. Se pare că nu găsisese în magazie vechile cizme de ploaie ale tatălui ei.

— Impresionant, spuse ea. Nu credeam că voi, cei din Stockholm, știți să folosiți o mașină de tuns iarba.

— Păi, din când în când, trebuie să vă dăm o mână de ajutor și vouă, iepurașilor de la țară. Măcar atât puteam să fac. Pentru că m-ai lăsat să stau aici, asta voiam să zic.

Se așeză lângă el. El turnă apă dintr-o carafă și îi înmână un pahar. Sofia bău cu înghițituri mari.

— Ai avut o zi bună la muncă?

Dădu din cap că da, apoi se răzgândi și clătină din cap că nu.

— Chiar e frumos aici, spuse Fredrik uitându-se la apă.

— Nu e foarte rău, dar trebuie să mă ocup de multe. Iarna, mă ajută nașul meu. De fapt, el deține terenul. Sofia râse. Păi, de fapt, el deține cam

jumătate din insulă și i se pare că e datoria lui să ne ajute pe aceia dintre noi care suntem mai puțin înzestrați financiar.

— Tord?

Sofia se întoarse spre el.

— Da. De unde-ai știut asta?

— A trecut azi pe-aici.

Bineînțeles. Nu exista om mai curios. Și, de vreme ce Tord nu avea o părere prea bună despre Kaj, probabil avea să fie încântat să răspândească pe jumătate de insulă zvonul că ea avea un nou oaspete în casă. Trebuia să stea de vorbă cu el înainte să pornească moara zvonurilor.

— Dacă ar fi casa mea, aș sta aici nonstop. Fredrik nu își luă ochii de la orizont.

Sofia zâmbi.

— Cam asta fac și eu, spuse Sofia, zâmbind.

Ridică un colț al cămășii ca să își șteargă fruntea, iar ea îi zări abdomenul plat de dedesubt. Apoi își scoase telefonul mobil din buzunar și îl învârti nervos printre degete.

— Nu are semnal.

— E cam slab aici, îi confirmă Sofia. E mai bun în sat.

Rămaseră fără lucruri neimportante de spus și deveniră tăcuți amândoi. Faptul că rămăseseră multe nespuse se simțea însă în aer. Legătura lor scurtă, dar intensă, ajunsese la un final nefericit. Îl sunase de câteva ori, dar el nu îi răspunsese și nu luase legătura cu ea. Sofia se simțise atât de zdruncinată și umilită că nu mai încercase din nou. Mult mai târziu, auzise zvonul că Fredrik renunțase la academia de poliție când mai avea de făcut doar serviciul pentru stagieri. Vru să-l întrebe de ce, dar nu îndrăzni.

Își ridică privirea spre cer. Nori subțiri, ca niște valuri, se deplasau pe el, dar razele soarelui de seară treceau curajoase prin ei. Avea să fie o seară frumoasă, chiar dacă nu era cald.

— Ai niște haine în dulapul din camera de oaspeți, sunt hainele vechi ale tatălui meu, așa că sunt sigură că poți găsi ceva să porți. Dacă vrei să stai aici peste noapte, vreau să zic, dar, evident, nu trebuie dacă...

Mâna lui Fredrik așezată peste a ei o opri.

— Mi-ar plăcea să stau.

O lăsă și simți căldura dintre mâinile lor urcându-i pe braț, apoi în piept, apoi continuând mai jos.

— Ți-e foame?

El dădu din cap recunoscător.

— Frigiderul e îngrozitor de gol, după cum poate deja ai observat, dar, cu puțină imaginație, poate încropesc un sandviș și o cană de ceai.

Își întinse mâna spre el și îl trase până îl ridică în picioare.

Sofia trebui să caute adânc în grămada de cuburi de gheață ca să găsească păstrăvul afumat de anul trecut. Se îndoia de faptul că mai putea fi comestibil, dar era tot ce avea. Mâncaseră ultimele ouă și pâinea la micul-dejun din acea dimineață, dar avea pâine crocantă în cămară și cartofi fierți de la prânzul Solstițiului de vară din urmă cu o zi.

Fredrik fu taciturn în timp ce fiecare își prepară și măncă propria versiune modestă de sandviș. După aceea, își luară ceștile de ceai și ieșiră pe terasă.

Fredrik se așează pe una din canapele, iar ea pe balansoar. Un vânt rece bătea dinspre apă, iar Sofia își trase picioarele și le puse sub ea. Tatăl ei visase să construiască o verandă frumoasă, închisă cu sticlă, unde puteau sta până târziu în toamnă. Și, chiar dacă Sofia se gândise, de multe ori, să cheme un meseriaș, să pună în practică acel vis, nu se întâmplase niciodată. În curând însă, din cauza concediului de vară avea să fie imposibil să mai găsești pe cineva pentru treaba asta.

— Povestește-mi despre casă. Fredrik se uită la ea.

— Bunicul tatălui meu a construit-o în 1909. A dat-o bunicilor mei când au făcut copii. Tata și sora lui s-au născut amândoi în dormitorul de acolo. Arată spre cea mai apropiată fereastră. Tata a iubit casa asta.

Chiar o iubise. Își amintea ultima lui vară foarte bine. Când tatăl ei se îmbolnăvise, Claire voise să vândă locuința și să se mute definitiv pe continent, dar el refuzase. Compromisul fusese un apartament cu două dormitoare în centrul Örnköldsvik-ului. Acela fusese vândut demult, dar Sofia refuză să renunțe la această casă. Tatăl ei se chinuise să ajungă aici în fiecare weekend. Stătuseră pe terasă în timpul serii, legaseră muște și plănuiseră excursii de pescuit despre care știau, în acele momente, că nu aveau să mai aibă loc vreodată.

— Și mama ta?

Claire. Sofia nici nu se putea gândi la ea ca la o mamă. Străina care ținea în mână tot timpul un pahar de vin. Claire rămăsese însărcinată aproape imediat după ce ea și Sten se întâlniseră, încercaseră la început, se mutaseră

în casa lui părintească și se jucaseră de-a gospodăria, dar Claire era tânără, neliniștită și tânjea după genul de viață socială pe care nu îl putea găsi pe o insuliță. Odată ce impetuositatea iubirii lor de la început se stinsese, prăpastia dintre ei deja era definitivă. Bineînțeles, tatăl ei încercase să o facă pe Claire fericită, dar, când trebuise să aleagă între Claire și Sofia, Sten o alesese pe Sofia. Claire alesese amărăciunea și sticla.

— Mama a fost o dependentă, o alcoolică, răspunse ea scurt. Nu mai țin legătura cu ea.

După încă o ceașcă de ceai, soarele începuse să apună. Stătură afară, pe terasă, fără să spună prea multe. Pe Fredrik îl dureau mușchii pentru că lucrase cu mașina de tuns iarba toată ziua, dar încă se simțea energizat într-un fel, mândru că realizase ceva. Anxietatea și grijile lui legate de Adam Ceder și geantă rămaseră în fundal. Pentru lungi perioade ale serii, nu le observase deloc. De parcă insula era un antidot la agonie.

Sofia stătu în balansoar, lăsată pe spate, cu ochii închiși, absentă, mișcându-și mâna pe abdomen.

— Locuiești aici doar în timpul verii? întrebă el.

— Da, deși uneori mă gândesc să mă mut aici definitiv. Dar, în același timp, mă tem să o fac. Am petrecut o iarnă întreagă aici, singură, acum câțiva ani, când m-am despărțit de prietenul meu. Era unul dintre instructori când ai fost la academia de poliție. Kaj Marklund?

— Kaj? Fredrik și-l amintea bine. Predase mai multe dintre cursurile programului de pregătire. Marklund era un tip atrăgător pe atunci, chiar dacă era de două ori mai în vârstă decât majoritatea studenților lui. O legendă, ca scriitorul de romane polițiste Leif G.W. Persson, dar cu un fizic bine făcut și păr des, cărunț, pe care îl purta periat pe spate. Fredrik nu-l plăcuse niciodată, dar nu putea desconsidera renumele legendar pe care îl avea în domeniul poliției. Apărea des la televizor și în ziare. Era impresionant că Sofia fusese cea care îl cucerise.

— Ce, nu credeai că un – cum mi-ai zis, un iepuraș de la țară? – ar putea pune mâna pe un bărbat, sau cum? râse ea cu o indignare simulată, aplecându-se înainte spre el. Îi pieri zâmbetul și îl privi cu seriozitate în ochi. Era timpul pentru întrebarea pe care o evitaseră toată noaptea.

— De ce nu m-ai sunat?

Nu părea deloc acuzatoare. Fredrik se uită în jos, la mâinile lui și își frecă dosul palmelor. În lunile în care fusese internat în spital parcă zăcuse

pe spate și plutise în aval. Zi după zi, cu aceeași rutină, același personal, aceleași conversații. Când, în sfârșit, ieșise, toți înotaseră pe lângă el, și îi fu imposibil să-i ajungă din urmă. Școala se terminase, stagiul lui fusese dat altcuiva și, fără să fi încheiat cursurile academiei, existau foarte puține oportunități de angajare pentru el. Iar feribotul cu familia lui înăuntru încă zăcea pe fundul Mării Baltice.

Își dori să-i spună. Despre tot. Despre accident, despre părinții lui, despre Niklas. De ce era pe insulă și despre Adam Ceder. Dar cum să explice un dezastru cuiva care nu fusese acolo? Oamenii care țipau și plângeau în hohote, mame desperate care încercau să-și țină convulsiv copiii în brațe în timp ce lumea întreagă se răsturna. Frigul îngrozitor care trecea prin piele și carne, direct până la os. Zgomotele frânghiilor care se frecau de bărcile de cauciuc. De fiecare dată când un val trecea peste ele, trebuiau să numere. Uneori lipsea cineva.

Fredrik se jucă nervos cu toarta ceștii și își dresă glasul.

— Am fost internat în vara aceea. Doctorul mi-a spus că sufăr de stres posttraumatic. De-asta am anxietate și atacuri de panică. Am crize și recidivează. De obicei, sunt sănătos câțiva ani între ele.

— Din ce cauză?

— Mama mea, Gunnel, tocmai împlinise 50 de ani. Aveam de gând să sărbătorim, eu, tata și fratele meu. Niklas și cu mine nu voiam să mergem, de fapt. Aveam un meci de fotbal în Västerås. Eram supărat pe mama pentru că nu voia să stea acasă și să ne ducă la meci. Și pentru că ne-au forțat să mergem. Ultima dată când am vorbit cu părinții mei, ne-am certat...

Își dădu seama că aiura și că Sofia nu înțelegea ce voia să spună.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Au murit într-un accident. În toamna lui '94.

Din nu se știe ce motiv, râse. Nu mai spusese nimănui, de bunăvoie, nici măcar atât, și i se păru ceva aproape plăcut. Își frecă gura cu mâna, rușinat de propria reacție. Sofia se ridică de pe balansoar și veni să stea lângă el, pe canapeaua de exterior. Îl mângâie nesigură pe spate. Mâna ei îl ardea prin cămașă, până în adâncul sufletului. Pentru prima dată, își dădu seama cât de disperat de singur fusese. Bineînțeles, fusese cu femeii din când în când, dar niciodată nu permisesese nimănui să se apropie de el cu adevărat.

Era ca și cum ceva începea să se rupă în el. Un baraj care fusese sub presiune prea mult timp. Respirația îi deveni convulsivă și își șterse obraji

cu palmele uimit. Plângea.

Auzi pescăruși țipând undeva, departe.

Lacrimile continuă să-i curgă și le lăsa. Își lăsa capul pe umărul Sofiei, extenuat. Stătea atât de aproape că îi simțea parfumul. Mâna ei bronzată se odihnea pe genunchiul lui în timp ce îi mângâia spatele cu cealaltă. Se uită în sus și privirile lor se întâlneau.

Între ei, totul încă mai era la fel.

Sofia păru să simtă și ea asta, pentru că mâna de pe spatele lui îi rămase nemișcată. Stătura acolo câteva secunde, aproape unul de celălalt. Apa era liniștită, așteptând apusul. Pescărușii se îndepărtaseră și nu se auzea niciun sunet în jurul lor. Sofia îi mângâie genunchiul șovăitoare și, împotriva voinței lui, se simți tot mai excitat. Se apropie mai mult de ea și ea făcu la fel. Gustul buzelor ei se amestecă cu lacrimile lui și îl ameți. Se mișcă încet, de teamă să nu strice ceva, dar ea nu păru să ezite. În schimb, îl luă de mână și îl conduse în casă.

Când trecură de ușa terasei, Sofia îl trase spre ea și îl sărută. De-abia dacă îi ajungea până la bărbie și trebui să se ridice pe vârfurile picioarelor ca să îi tragă cămașa peste cap. El încercă să nu se grăbească, dar ea îl îndemna să meargă mai departe, de parcă nu aveau timp de pierdut.

Luni, 24 iunie

20.

Sofia stătea nemișcată pe o parte și îl privea pe Fredrik, care dormea cu gura închisă și pătura trasă în sus, peste un umăr. Zâmbi în sinea ei. Era frumos – avea trăsături întunecate și ascuțite, și un nas ușor coroiat. Se gândi că îl făcea să arate ca un roman, deși nu prea știa ce însemna asta.

Tresări în somn, iar ea îi atinse obrazul cu degetele. Simțea că o greutate din pieptul ei se dizolvase. Ce-i păsa dacă nu reușea să ia postul Verei? Ce conta dacă Mattias o disprețuia? Brusc, slujba și cariera pentru care luptase din răputeri i se părură mai puțin importante decât ieri.

Cât de atentă putu, Sofia se dădu jos pe furiș de pe partea ei de pat și se întinse după halatul întins peste fotoliul de ratan alb din colț. Hainele ei și ale lui Fredrik încă erau la parter, zăcând pe podeaua camerei de zi. La un moment dat, în timpul nopții, se mutaseră la etaj, în pat, dar nu își putea aminti când, din toate dățile în care făcuseră dragoste. Sau și-o trăseseră. „Măcar am avut timp să schimb cearșafurile după Kaj”, se gândi ea jenată.

Când coborî scările, curenți reci suflară peste picioarele ei. Ușa de la terasă fusese larg deschisă toată noaptea, iar frigul intrase pe furiș dinspre apă și se așezase ca un covor invizibil pe podeaua de lemn. Închise ușa și puse cafeaua la fiert. Își deschise telefonul mobil în timp ce aparatul de făcut cafea gâlgâia. Încă nu era nici măcar șapte și ar fi trebuit să ajungă fără probleme la ședința de dimineață de la opt și jumătate.

Sofia se întrebă dacă ar trebui să îl trezească pe Fredrik, dar hotărî să nu o facă. Nu voia să fie nevoită să discute despre viitor. Azi, voia doar să rămână în bula ei de endorfine.

Cu cana de cafea în mână, intră în spălătorie ca să își ia niște haine curate. O umbră întunecată se mișcă brusc dincolo de ferestrele înghețate ale ușii de la intrare. Tresări și își vărsă cafea fierbinte pe laba piciorului.

— La naiba!

O cheie fu băgată în ușă și, o secundă mai târziu, Tord stătu în fața ei.

— De ce înjuri, fato?

Sofia își șterse partea de sus a labei piciorului cu mâna.

— M-ai speriat de moarte. Ce cauți aici atât de devreme?

— Mi-am uitat pălăria. Tord întinse mâna după pălăria roșie care atârna lângă geaca de piele a lui Fredrik pe cuierul de sub raftul de pălării. Ea se strecură pe lângă el și merse în spălătorie ca să se îmbrace.

— Așadar, văd că încă ai un musafir, remarcă Tord.

— Da, zâmbi ea din nou. Era un fel de spasm. Ce, asta avea să devină un obicei acum?

— Drăguț băiat.

Când se întoarse, Tord deja își turnase o ceașcă de cafea și luase loc la masa din bucătărie.

— N-ai cafea la tine acasă?

El nu-i răspunse, doar scoase cutia de spus din buzunarul de la piept și o lovi ușor cu palma cum făcea de obicei.

— Vechiul tău cal de povară a dispărut din peisaj?

— Kaj? spuse ea. N-am zis asta.

Tord pufni, apoi își dădu jos pălăria care, aparent, era foarte importantă pentru el și și-o agăță de spătarul scaunului.

— Te duci la muncă?

Sofia dădu din cap, merse din nou la ușa de la intrare și își luă geaca și pantofii de alergat.

— Fredrik doarme. Te rog să nu-l sperii prea tare când coboară.

— Mai vedem.

*

Fredrik avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama unde era când se trezi. O briză blândă intra pe fereastra deschisă, dar, în ciuda luminii soarelui, aerul nu era cald.

Stătu întins acolo pentru o vreme, inspirând parfumul Sofiei de pe pătură și de pe perne. Își ascultă anxietatea. Încă era acolo, dar se odihnea calmă, adânc înăuntrul lui. Pentru o clipă, își permise să se gândească la faptul că Niklas poate nu mai era în viață, dar refuză să meargă mai departe cu această idee. Nu voia să trezească bestia. Dar părea că îngrozitorul gol și sentimentele de vinovăție începeau să fie înlocuite de ceva nou. Era speranță? Poate de data aceasta reușea să își țină sub control anxietatea? Să-i facă față fără pastile, să se întoarcă la viață?

De-abia avu timp să se gândească la acea idee înainte să își amintească

de geanta care era la parter. Nu avea timp să o ia de la început sau să încerce să caute iubirea. Un bărbat era mort, iar el trebuia să afle mai multe despre asta. Trebuia să se echipeze cu ceva cu care putea riposta dacă poliția afla că el și Ceder se certaseră în noaptea dinaintea crimei, iar acum avea geanta lui. Era de neconceput ca el să se oprească acum.

Înainte ca Sofia să vină de la muncă ieri, împachetase toate lucrurile lui Ceder, cu excepția fotografiei, și îi băgase geanta sub patul din camera de oaspeți. Se înțelese cu Tord că aveau să meargă împreună, în cursul acestei zile, să se întâlnească cu paracliserul, Gösta Björnberg, și cu Marianne Nordin, care cunoșteau amândoi istoria familiei Dirk. Fredrik se gândise la ce trebuia să facă și hotărâse să riște să le arate fotografia lui Ceder. Nu avea de ales. Era singurul indiciu pe care îl avea.

Sunetul unui robinet care curgea îl făcu să se dea jos din pat. Toate hainele lui erau la parter și, neavând de ales, se înveli cu pătura și coborî.

— Tinere stăpân Fredrik Fröding.

Tord părea încântat, rostogolindu-și cutia de spus înainte și înapoi pe masa din bucătărie. Părea că aștepta de ceva vreme, pentru că avea o ceașcă goală de cafea înaintea lui și o pagină de cuvinte încrucișate completată lângă el.

— Văd că aici se doarme până la amiază. Zâmbi și își lovi ușor ceasul de mână cu o unghie înnegrită de murdărie. Fredrik aruncă o privire la ceasul de perete de lângă frigider ca să vadă ce considera Tord a fi amiază. Era nouă și cincisprezece minute.

— Sofia a plecat deja la muncă?

Tord dădu din cap.

— Ei bine, ia-o din loc, spuse Tord. Ar fi bine să pui niște haine pe tine acum! Björnberg ne așteaptă în Sandviken.

Fredrik încercă să-și amintească harta pe care o văzuse pe avizierul din port. Dacă își amintea bine, Sandviken era la o distanță de cel puțin câțiva kilometri.

— Ai mașină?

— Un moped cu remorcă, îi răspunse Tord, îndreptându-și șapca roșie.

După treizeci de minute, un Fredrik chinuit se dădu jos din remorca atașată la mopedul lui Tord. Călătoria pe drumurile neasfaltate ale insulei îi aminti de vremea când el și părinții lui călăriseră cămile în Tunisia cu un an înaintea accidentului. Avusese testiculele învinețite o săptămână după

aceea.

Tord parcă lângă poarta lui Gösta Björnberg și intră în casă fără să bată la ușă. Fredrik șchiopătă după el. Fostul paracliser al bisericii îi aștepta în cadrul ușii bucătăriei. Cabana din bușteni avea un tavan jos și praguri înalte. Decorul era confortabil, cu mușcate roșii la ferestre și tablouri cu motive marine pe pereți.

Gösta Björnberg era înalt, cu o constituție subțire asemănătoare cu a lui Fredrik. Purta blugi și pantofi de sport moderni de un violet fluorescent. Trebuia să fi avut cel puțin optzeci de ani, era mai bătrân decât Tord, dar încă avea părul des și ochii plini de viață. Îi strânse mâna lui Fredrik cu multă putere și fermitate.

— Fredrik Fröding.

— Gösta Björnberg. Gösta se dădu la o parte ca ei să poată intra în bucătărie. Un ibric de cafea fierbea în stil turcesc pe o sobă cu lemne din colț. Intrați. E puțină dezordine pe-aici. Doamna mea făcea ordine. A murit anul trecut. Dădu la o parte cu mâna câteva firimituri de pe masa din bucătărie și scoase trei cești pentru cafea. După ce verifică să se asigure că erau acceptabil de curate, le puse pe masă.

— Totul e bine, mai puțin cu curățenia.

Gösta se așeză vizavi de Fredrik și Tord și începu să se legene pe scaun.

— Femeile te înnebunesc, dar le duci dorul când nu mai sunt. Maud și cu mine am trăit cincizeci de ani împreună. Își răsuci verigheta cu mândrie, iar Tord dădu din cap aprobator.

— Maud a fost o femeie minunată. Nu ca baba mea nebună.

— Da, chiar n-ai putut s-o ții în frâu, nu-i așa? râse Gösta. Deși parcă-mi aduc aminte că nici ea nu te-a ținut în frâu, ei?

Tord mormăi ceva drept răspuns. Cei doi bărbați păreau să aibă o relație strânsă.

— Locuiți aici de mult timp? întrebă Fredrik într-o încercare precaută de a ghida conversația spre lucrurile despre care venise să vorbească. Deși nici el nu era sigur care erau acelea.

— Da. Gösta se întinse. Maud și cu mine am construit cabana asta imediat după ce ne-am căsătorit. N-am avut copii. Își ridică privirea spre Fredrik de parcă își dăduse seama că spusese prea multe. Ceea ce înseamnă că această cabană a fost un spațiu suficient pentru noi doi.

— E frumoasă. Sunteți tâmplar?

Gösta se luminează la față.

— Nu, Doamne ferește! Am lucrat la centrul de sărare a heringului până în 1974 și, după aceea, am fost paracliser la Capela din Ulvö. Sunt pensionat de multă vreme, bineînțeles, dar trebuie să mă mențin în formă. Râse și își încordă bicepșii.

— Ei bine, am câteva întrebări despre o tabără de vară, spuse Fredrik. Tord spune că ați cunoscut familia care a organizat-o.

— Așa e. Am început să lucrez ca paracliser în 1975, în același an în care Aron Dirk și familia lui s-au mutat aici. Să am grijă de capelă făcea parte din munca mea.

— Așadar, ați cunoscut bine familia?

— Da, cred că poți spune asta, zise Gösta, atingându-și bărbia. Cât de bine îi putea cunoaște cineva. Aron a făcut mult bine. Dar era foarte religios, aproape fanatic. La fel și fiicele lui. Nu știu cum a fost soția lui, Elizabeth. Era deja moartă când s-au mutat aici.

Paracliserul se legănă puțin pe scaunul lui fără să spună nimic. Auziră un ATV trecând pe-afară în viteză. Gösta urmări sunetul cu privirea chiar dacă nu putea vedea drumul de la fereastră.

— O poveste îngrozitoare. Au mai rămas doar bucăți din mașină. Bucăți din parbriz s-au desprins în ciocnire și Elizabeth... ei bine, și-a pierdut capul, cum s-ar zice.

— Și-a pierdut capul?

— A fost decapitată. Au fost nevoiți s-o descarcereze pe Ester. Era blocată pe bancheta din față, lângă mama ei. Avea doar nouă ani atunci.

— Au... Fredrik tremură. În ce an a încetat Aron Dirk să mai organizeze taberele?

— În '79. Răspunsul veni ca pocnetul unui bici.

Același an ca data de pe copia fotografiei pe care Ceder o avea în geanta lui. Fredrik băgă mâna după foaia îndoită imprimată cu acea poză din buzunarul gecii lui de piele.

— Puteți identifica persoanele care apar aici?

Gösta luă foaia imprimată, o puse pe masă și îi arătă cu degetul pe tineri unul câte unul.

— Acesta e Ester, apoi Bodil, bineînțeles. Apoi aceasta e fiica Giselei Karst, Christine, a fost prietena fetelor și s-a jucat mult acolo câțiva ani. Aceasta trebuie să fie Marianne Nordin, Siw-Inger Hörnberg și sora ei,

Annika, apoi cele două fete din Uniunea Sovietică sau Rusia, cum cred că i se zice acum. A fost un fel de program de schimb prin Biserica Suediei. Mona Höglund – femeia care conduce hotelul pentru familia Karst – posibil să fi fost și ea implicată, dar nu e în fotografia asta.

— Dar băieții?

Gösta se uită atent la fotografie și se gândește. Nu părea să reflecteze la faptul că ochii fuseseră împunși. Sau poate că nu observase asta, se gândește Fredrik. Avea aproape optzeci de ani.

— O, nu sunt așa de sigur în legătură cu ei. Majoritatea erau de departe. Știi, băieți cu probleme care trebuiau să vină la țară pentru un pic de aer curat. Cred că acesta se numea Mats. Gösta arată spre un băiat brunet care părea supărat. Iar acesta e Jan Dagegård. A fost un copil bun. Cel din stânga lui e Thomas Nilsson. Mi se pare că numele băiatului roșcat era Adam.

Fredrik dădu din cap și își notă numele în telefonul mobil, încercă să nu pară mai interesat de Adam Ceder decât de ceilalți. Dacă se răspândea vorba că umbla prin zonă punând întrebări despre el, totul s-ar fi terminat rapid.

— Thomas. Gösta îi înapoie foaia imprimată și își coborî vocea. S-a spânzurat. Apoi a murit și Ester...

Sorbi din cafeaua care se răcise cât timp ei vorbiră.

Fredrik se întreabă ce ar trebui să întrebe ca să afle mai multe.

— Țineți legătura cu vreunul dintre ei acum? Cu copiii care au venit aici, sau cu Aron și cu Bodil?

Gösta clătină din cap și se aplecă înainte, de parcă tufișurile de afară ar fi fost pline de urechi care ascultau.

— După ce s-a spânzurat acel băiat, nimeni n-a mai auzit nimic de Bodil. De parcă ar fi dispărut în ceață. S-a zvonit că Aron ar fi trimis-o la școala biblică din Uppsala, dar nu știu.

— Ce vreți să spuneți?

Tord și Gösta schimbă priviri peste masă, iar Gösta se agită pe scaunul lui. Zâmbea jenat.

— Îmi pare rău, dar cred că trebuie să plec. Se ține un joc de bingo la prânz, în port. Dacă ajung târziu, rămân fără jetoane.

Fredrik dădu mâna cu Gösta pe deasupra mesei acoperite de firimituri.

— Mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine.

Insula Ulvön, 1979

Mona și Christine stăteau pe banca de sub verandă. Bodil agăța rufe pe sârma întinsă între arinii din fața casei. Ester nu se vedea, dar Christine știa că, de obicei, le urmărea de la fereastra dormitorului ei.

Adam, Mats, Thomas și Marianne stăteau pe o pătură întinsă pe gazon, un pic mai departe. Christine voia să meargă să li se alăture, dar nu îndrăznea. Pantofii de lemn cu catarama pe care îi împrumutase aveau tălpi prea înalte și se temea că avea să cadă, dar și că ei i-ar fi spus că nu putea să li se alăture.

Aveau un pachet de cărți de joc între ei, dar nimeni nu le împărțea. Thomas stătea la soare, rezemat de genunchii lui Marianne. Nu avea cămașă și burta i se revărsa peste betelie.

— Cât o să mai stăm aici? se plânse Marianne. Mor de plictiseală!

Când nimeni nu răspunse, se ridică brusc și capul lui Thomas căzu pe pătură. Înjură și se ridică în patru labe. Burta lui se încreți ca aluatul în timp ce se zbătu să se ridice și, cu coada ochiului, Christine o văzu pe Mona strângându-și buzele de scârbă.

— Uită-te la el, șopti ea, aplecându-se spre Christine. Gras ca un porc. Cu siguranță, Dumnezeu a greșit când a creat pe cineva ca Thomas. Vorbi în batjocură și o înghionti pe Christine cu cotul în coaste. Christine nu îi răspunse. Habar n-avea cum îi crease Dumnezeu. De asemenea, nu era deloc interesată de Thomas. Voia doar să stea acolo și să se uite la Adam, dorindu-și ca el să fie al ei.

— Cred că o să-i zic „porcușorul” de-acum încolo, continuă Mona.

Thomas se ridicase în picioare, stătea lângă prietenii lui pe pătură și bea cu înghițituri mari dintr-o sticlă de suc.

— Bodil, ai auzit? Ne-am plictisit. Încheie cu un râgâit zgomotos și ceilalți râseră. Bodil se concentrează pe rufe fără să se întoarcă.

— Se ține o petrecere cu dans la hotel diseară, continuă el. O formație și tot restul pe ringul de dans în aer liber. Plănuiam să mergem cu bicicletele până acolo, dar planul nu a fost pe placul sfintei noastre cu roțile. Când Bodil nu-i răspunse, Thomas ridică vocea. Știi că soră-ta se pricepe la

bârfe? Acum pastorul zice că nu putem merge. Bodil se întoarce și se uită intenționat la Thomas. El făcu câțiva pași spre ea.

— Poate că cineva ar trebui să-i dea o lecție pentru că și-a pârât prietenii.

Bodil se apropie de el cu coșul de rufe sub braț.

— Dacă te atingi de Ester, te strâng de gât. M-ai auzit?

Thomas ridică mâinile, râzând.

— Hei, haide, calmează-te. O mică lecție nu i-ar strica, nu-i așa? Să torni oamenii e un păcat la fel de mare ca mersul la o petrecere, nu-i așa?

Mats interveni de pe pătură.

— Da, poate sfânta noastră are nevoie de o bătăiță la fund.

Thomas râse obraznic, dar Bodil nu-i răspunse. Spre mirarea lui Christine, Mona ridică vocea lângă ea și strigă de dincolo de peluză:

— Și lăcomia e un păcat. Nu știai asta, porcule?

Thomas încremeni o fracțiune de secundă, apoi se îndreptă spre ele. Christine înlemni și nu se putu mișca. Cu coada ochiului, îl văzu pe Adam privind-o. Îi ardeau obraji de rușine.

Mona continuă să țipe.

— Uite cum se clatină porcul! Guiț, guiț!

Thomas avea să ajungă la ele în curând.

— Retrage-ți cuvintele!

Dar Mona doar se uită la el cu încăpățănare. Încercă să-i dea un șut în picior, dar rată. Următorul lui șut lovi coapsa Monei și ea țipă. Toți se ridicară în picioare într-o clipă. Adam veni în fugă și încercă să-l tragă pe Thomas deoparte. El continuă să dea cu picioarele, dar rată. În schimb, aruncă sticla de suc care le stropi pe Christine și pe Mona.

Thomas făcu un adevărat scandal când Adam și Mats îl traseră înapoi în casă. Îl auziră înjurând până când ajunse în dormitorul băieților.

Bodil stătu acolo cu coșul de rufe sub braț și privi. Vocea ei era de-abia o șoaptă.

— Cineva ar trebui să-i dea lui o lecție.

22.

Echipa de investigație se adunase din nou în bibliotecă. Tocmai sosise

Marie Fransson de la Unitatea de Investigații Criminalistice din Sundsvall. În timp ce Sofia se așează, Mattias și Karim erau implicați, ca de obicei, într-o discuție aprinsă despre antrenamentul de fotbal din ziua precedentă. Fiicele lor, care erau de-o vârstă, erau în aceeași echipă, și nu rămâneau niciodată fără ceva de spus legat de acest subiect. Vera le atrase atenția în maniera ei obișnuită, necomplicată.

— Tăceți dracului din gură!

Marie își pieptănă bretonul de bătrânică cu degetele și zâmbi jenată. Era clar că anchetatoarea profund religioasă nu era încântată de cuvintele alese de Vera, dar măcar avu destulă minte să nu spună asta. Chiar dacă Marie fusese adusă ca să conducă ancheta preliminară, Sofia știa că Vera avea să țină frâiele. Cele două femei își stabiliseră ierarhia interpersonal cu mulți ani în urmă, iar Marie acceptase, fără tragere de inimă, rolul de subordonată.

— Ei bine, atunci poate că ar trebui să începem. Vera își frecă degetul arătător de cel mare, de parcă ținea un rozariu invizibil, un semn inconfundabil că era nervoasă. După cum știți, Adam Ceder a fost găsit mort mai jos de hotelul Ulvö, la 5.25, ieri-dimineață. Avea o cameră la hotel și se cazase în Ajunul Solstițiului.

— Martori? întrebă Marie.

Vera clătină din cap.

— Am bătut la uși, am anchetat oamenii la locul faptei și la telefon, dar fără niciun rezultat. Până acum, nu am găsit nimic care să sugereze că Ceder avea vreun însoțitor sau că aranjase să se întâlnească cu cineva. Până la autopsie, nu putem face mai mult decât deja am făcut. Sora lui e în drum spre Umeå să îl identifice și ar trebui să ajungă acolo în această după-amiază. Fridell a refuzat categoric să-l taie înainte de asta.

Marie strâmbă din nas la aceste cuvinte alese de ea.

— Dar măcar a fost de acord să ne împărtășească o presupunere neoficială, continuă Vera. Crede că victima a murit din cauza răni de la cap și nu din cauza înecului. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o crimă. A primit o lovitură foarte puternică la cap. Dar a fost complet cruțat de atacul animalelor, așa că nu poate să fi zăcut foarte mult timp în apă. Vom afla mai multe când primim raportul.

— A putut să spună ceva despre arma crimei? întrebă Marie.

— Nu.

— Dar de cât timp era mort?

— Nu.

— A găsit alte indicii potențiale pe cadavru?

— Nu.

Marie arunca întrebări și, cu fiecare nu, Sofia observă privirea Verei devenind mai severă.

— Întrebarea e: Cum a ajuns Ceder în acel loc anume? întrebă Karim ținând în mână o fotografie a cadavrului de pe plajă. Nu am găsit urme care să ducă spre sau dinspre locul în care era cadavrul.

Vera deschise carnețelul. Dădu repede din cap și ochelarii de citit îi alunecară de unde îi pusese, pe creștetul capului, și îi aterizară ușor pe nas. Îi împinse cu dosul mâinii.

— Fridell a menționat că avea julturi pe frunte și pe mâini. Având în vedere modelul vânătăilor, cea mai probabilă concluzie pare să fie că a fost aruncat în apă, apoi cărat până pe plaja din josul hotelului de curenți. Altfel, ar avea vânătăi doar pe spate, de vreme ce zăcea cu fața în sus când a fost găsit.

— Asta pare probabil, spuse Sofia. Docul pentru oaspeți începe la doar câțiva metri de locul în care a fost găsit și era plin de bărci în Ajunul Solstițiului. Nu treci printr-un port de agrement plin de oameni, apoi arunci un cadavru neobservat. Nici dacă ești beat.

Karim își frecă fruntea între sprâncene.

— Poate a plutit până la țarm din Rensviken, de pe insula Ulvön de Sud? întrebă el.

— Am avut un vânt dinspre sud pentru cel puțin două zile, spuse Sofia, așa că nu e imposibil. Și e un loc de întâlnire pentru adolescenți. Voi vorbi cu Paza de Coastă, să văd ce cred ei.

— Păi, nu mai era de mult adolescent, dar, da, verifică și asta, bombăni Vera.

— Ați luat legătura cu Christine Karst, proprietara hotelului? întrebă Marie.

— Nu.

— Atunci cu Mona Höglund? V-a contactat în legătură cu filmările de pe camerele de supraveghere?

— Nu, dar încă încercăm să le accesăm. Vera închise carnețelul și îl împinse pe masă. O liniște grea se lăsă în cameră.

— Avem o persoană de legătură cu mass-media? întrebă Marie.

— Mattias? transmise Vera întrebarea mai departe.

O crimă de acest fel era rară în ținutul Västernorrland. Vera era responsabilă de comunicarea cu mass-media, dar, de obicei, îl delega pe Mattias. Fără tragere de inimă, Sofia trebui să admită că rolul i se potrivea. Nu doar pentru că arăta bine în poze, dar și pentru că avea un fel de a-i face pe jurnaliști să accepte orice le oferea. Dacă nu s-ar fi făcut polițist, ar fi fost un politician eminent.

— Pot încropi un comunicat de presă. Mattias își trecu mâna prin păr, incapabil să ascundă că se bucura să i se ceară să facă asta.

— Sofia, asigură-te că luăm legătura cu Karst, spuse Vera. Noi, ceilalți, vom continua să lucrăm la ce avem până când Ceder va fi fost identificat și autopsiat.

— Ce avem? Enervarea din vocea lui Marie nu putea fi ignorată, în ciuda zâmbetului ei amabil.

— Sunt conștientă că nu avem foarte multe acum, dar ar trebui să continuăm să săpăm. Undeva, acolo, e cineva care a văzut ceva. Nu se poate să fi căzut din cer bietul om!

Marie își strânse buzele și era gata să spună ceva, dar Vera o întrerupse.

— Ei bine, atunci haideți să începem. Vera se uită la ceas. Vreau să avem ceva până la ședința de după-amiază, OK?

*

Spatele deja suferind al lui Fredrik fu, dacă era posibil, și mai îndurerat când se dădu jos din remorca mopedului cu ultima fărâmbă de demnitate. Părăsiseră cărarea șerpuită de pădure din partea de nord a insulei și coborâră din nou în sat. Pe ultima porțiune abruptă de vale, pe care Tord o numea Malabacken, Fredrik fu cât pe ce să cadă din remorcă. Încă îi bătea inima nebunește din cauza adrenalinei. Totuși, nu era o senzație neplăcută. Se simți viu pentru prima dată după mult timp. Atât de mult că aproape uitase motivul ieșirii lor. Povestea îngrozitoare a lui Gösta îl făcu să fie și mai convins că moartea lui Adam Ceder avea o legătură cu acea tabără de vară.

— Ei bine, a fost distractiv! Tord râse în timp ce parcă mopedul în josul stației de pompieri de pe deal, nu departe de vechea capelă. Erau în mijlocul insulei, chiar de unde pornea drumul spre Sandviken și Norrbysbodarna, unde locuia Sofia, de pe strada pietonală nepavată care se întindea de-a

lungul malului apei, de la portul Ulvö până la hotel. De partea cealaltă a străzii pietonale, lângă apă, era un rând lung de case colorate construite una lângă cealaltă și ascunse bine după garduri colorate din țărushi. Între case, Fredrik zări adăposturi pentru bărci vopsite în roșu, cu docuri.

Tord lăsa cheile atârând de ghidonul mopedului, în caz că cineva avea nevoie să îl împrumute, și arată mândru spre clădirea gri aflată la vreo nouă metri depărtare.

— Și aici e vechea capelă din Ulvö.

Capela din secolul al XVII-lea stătea pe o fundație aparent instabilă, din pietre vechi, netede și stivuite cu spații largi între ele, iar curtea ei simplă era înconjurată de un gard de lemn care părea șubred. Fredrik ridică privirea spre clopotnița înaltă dinaintea lor. Aici stătuseră adolescenții aliniați din fotografie. Arăta și acum exact la fel cum arătase în urmă cu patruzeci de ani.

Merseră în jurul capelei și se opriră lângă gard. Tord îi arată cele două clădiri de pe proprietatea învecinată, mai la deal de capelă.

— Acolo, la dreapta, e modesta mea locuință, spuse Tord.

Fredrik ridică privirea spre panta acoperită cu iarbă. Era o cabană roșie cu o ușă verde. Nu cu mult mai mare decât cea a lui Gösta Björnberg, dar într-o stare mult mai bună. Marginea decorativă – săgeacurile și ramele ferestrelor – strălucea datorită unui strat proaspăt de vopsea albă, iar gazonul din jurul casei fusese cosit cu grijă.

— Cealaltă e casa lui Nordin. Eu dețin terenul, dar îl împărțim. La vreo douăzeci de metri mai în sus și spre stânga cabanei, Fredrik văzu o casă mare, vopsită în alb, cu un pridvor de sticlă și bare albe la ferestre. Un gard de piatră supradimensionat se întindea pe mijloc, între cele două case, și un pic mai departe, în sus, era o gaură în gard care era aproape complet acoperită de un liliac uriaș. Tord părea să nu fie conștient de diferența aproape amuzantă dintre cele două case. Chiar era un om al contrastelor, se gândi Fredrik. Aspru și poetic, bogat și cu picioarele pe pământ.

Tord se uită la ceas.

— Marianne e în capelă acum. Intră tu. Eu merg la toaletă. Apoi, fără alte explicații, trecu printr-o poartă și urcă spre cabana lui pe care părea să o fi lăsat descuiată în timpul călătoriilor sale pe insulă.

Fredrik își dădu jos geaca de piele și încercă să își întindă mușchii pe care încă îi simțea amorțiți de la călătoria pe terenul accidentat. Își suflecă

mânecele cămășii pe care o împrumutase din dulapul plin cu hainele tatălui Sofiei. Nu găsisese lenjerie și, chiar dacă ar fi găsit, nu era încântat de ideea de a împrumuta lenjeria altui bărbat.

Se întoarse la intrarea în capelă și trebui să-și ridice picioarele ca să pășească peste pragul strâmb al vechii clădiri. Pe o bancă de lemn erau broșuri despre capelă și un teanc de cărți uzate cu imnuri. O femeie cu părul șaten și o tunsoare de paj stătea la capătul îndepărtat al culoarului, purtând o rochie care îi ajungea până la glezne. Îi făcu semn cu mâna să vină mai aproape, fără să întrerupă prezentarea pe care o oferea, într-o engleză britanică fără nicio greșeală, și care acapara atenția unui grup de turiști asiatici. Înăuntru era cald și mirosea a lemn uscat și a praf.

— Capela a fost construită în 1622, iar picturile pe care le vedeți aici au fost realizate de Roland Johansson Öberg în 1719. A fost fiul unui fermier de-aici, de pe insula Ulvön.

Fredrik luă loc în rândul din spate al stranei, lăsându-și capul pe spate atât de mult încât putea privi cu ușurință tavanul capelei. Fiecare centimetru al construcției grosolane din bușteni, atât pereții, cât și tavanul, era acoperit cu picturi. Modele florale spiralate, motive stricte, biblice, și ceea ce păreau să fie niște situații banale, de zi cu zi – oameni care găteau, călăreau sau își îngrijeau animalele. În partea din față a capelei, era un amvon verde, cu detalii cioplite vopsite în roșu și maro. În stânga altarului, o frumoasă corabie votivă, cu pânze albe și balustrade albastre, atârna de tavan.

— Insula Ulvön a fost, din punct de vedere istoric, o comunitate de pescari. Pescarii care participau la slujbe în această capelă, în secolul al XVIII-lea, adesea nu știau să scrie și să citească, așa că picturile au fost realizate cu intenția de a-i ajuta să înțeleagă predicile pastorului. După cum vedeți, multe motive au legătură cu pescuitul.

Fredrik dădu aprobator din cap, chiar dacă nimeni nu se uita la el, acolo unde stătea, foarte în spate. Erau bărbați, în haine de secolul al XVII-lea atent încheiate cu nasturi, care își întindeau plasele sau pescuiau cu undițe.

Fredrik avusese întotdeauna o slăbiciune pentru religie. Poate că viața lui ar fi fost altfel dacă l-ar fi găsit pe Dumnezeu? Crezuse în pastile, în schimb.

— Vă mulțumesc pentru atenție. Sper că v-a plăcut turul. Acum vă rog să mergeți să vă bucurați de niște hering.

Turiștii asiatici se îngrămădiră în culoarul central pentru a ieși din

capela călduroasă. Fredrik se ridică în picioare și îi urmă afară, la lumina soarelui. Marianne Nordin stătea în mica anticameră, discutând cu turiștii care se îngrămădeau pe lângă ea în drum spre ieșire.

El își întinse mâna ca să o salute, iar ea i-o strânse. Mâna ei era rece și uscată într-a lui.

— Fredrik Fröding. Sunt un prieten de-al lui Tord. M-a invitat să vin să vă întâlnesc și să vă adresez câteva întrebări despre istoria insulei Ulvön, dacă se poate. E evident că sunteți o expertă.

Marianne zâmbi, dezvăluind niște dinți albi perfecți.

— Cred că ai putea spune asta.

Ocoliră repede turnul cu ceas, apoi ieșiră la drum, înainte să treacă de poarta proprietății lui Tord. După ce își făcură loc pe lângă tufa de liliac din golul lăsat în gardul vechi de piatră, îl invită să se așeze pe scările care duceau la veranda închisă cu geamuri, în timp ce ea umplu o stropitoare de la un robinet dintr-o parte a casei. Nu era deloc cum se așteptase. Era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât el, poate mai mult, dar fața ei era netedă și bronzată. Arăta ca un star de cinema, dar Fredrik nu-și dădea seama care. În ce film o văzuse. Poate *Fanny și Alexander* al lui Ingmar Bergen? Oricum, asemănarea era izbitoare. Buzele ei pline și fermitatea nefirească a corpului, având în vedere vârsta, îi dădeau de înțeles că Marianne era o femeie înstărită, dornică să păstreze ceea ce anii încercaseră să-i fure. Era înaltă, suplă și purta o rochie cu bretele lungă până la glezne. Tocmai voia să spună ceva politicos despre casă sau curte când îl întrerupse vocea puternică a lui Tord.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marianne! Când o să tai copacul ăsta blestemat? Se strecură pe lângă tufa de liliac care le separa curțile și înjură încet când puloverul i se prinse într-o creangă.

— Te rog, e o tufă, nu un copac. Și răspunsul meu e: *niciodată*. E frumoasă.

Marianne îi zâmbi lui Tord ca să-l tachineze. El îi răspunse pufnind ceva ce nu putu fi auzit și trânti o ladă de pești argintii lucioși la picioarele lor. Își scoase cu dibăcie cutia de spus din buzunarul de la piept și luă între degete o cantitate generoasă în timp ce făcu semn din cap spre Fredrik.

— Văd că v-ați întâlnit.

Marianne dădu din cap.

— Ei bine, hai să ne-apucăm de afumat, băiete. Dacă vrei să mănânci,

trebuie să-ți faci partea.

23.

Sofia auzi vocea lui Karim și pe cea a lui Mattias în holul din fața biroului ei la 11.25. Erau în drum spre locul obișnuit în care își luau prânzul, la ora obișnuită la care îl serveau. Nu se așteptă să fie invitată să li se alăture și nu fu, chiar dacă ușa ei era deschisă când trecură pe lângă ea. Vera lua prânzul foarte rar, iar Marie plecase să se cazeze la hotelul ei. Sofia încercă să se hotărască dacă îi era foame, dar fluxul de endorfine de la noaptea ei de dragoste îi anulasă orice nevoie de hrană. Gândul la mâinile lui Fredrik pe corpul ei o făcu să-și piardă concentrarea pentru o clipă și tresări când muzica apelului în așteptare începu să se audă la celălalt capăt al liniei, stridentă și mult prea tare. Unul dintre paznicii zonei rezidențiale împrejmuite în care locuia Christine Karst în Alicante răspunse imediat într-o engleză cu accent spaniol.

— Bună, mă numesc Sofia Hjortén și sunt de la poliția suedeză, încerc să iau legătura cu o cetățeană suedeză care locuiește acolo, în... Sofia făcu click prin e-mailul pe care îl primise de la directorul de resurse umane al hotelului Ulvö... apartamentul 4D, pe Carrer de Tabarca.

— A, vă referiți la Gisela! râse paznicul. Din păcate, nu e acasă. Bărbatul turui în spaniolă un nume lung al unui loc pe care Sofia nu îl reținu. Cântă la pian. Știți, concert.

Sofia știa. Gisela Karst, mama lui Christine, era mândria și bucuria locală a insulei Ulvö, pianista de renume mondial.

— Știți dacă fiica ei e acolo, dacă stă în apartamentul ei?

— Nu. Bărbatul păru brusc deprimat. Vine câteodată, dar nu poate sta mult. Întotdeauna e pe drumuri. Anxietatea... știți? adăugă el pentru a se asigura că, deși engleza lui era oarecum proastă, transmisese ceea ce intenționase.

— Potrivit colegilor ei de la muncă, plănuia să plece alaltăieri spre locuința mamei sale. Se pare că a locuit cu mama ei în timpul divorțului?

— Din păcate, apartamentul e gol. Am trecut pe acolo ieri-dimineață.

După ce îi ceru bărbatului să îi trimită pe e-mail numele locului în care plecase Gisela, să stea cu ochii după Christine și să o contacteze dacă se

întorcea, Sofia îi mulțumi și închise.

Următorul ei apel fu către Mona Höglund. Sofia încercase să o contacteze de câteva ori cu o zi în urmă, dar fără succes. Mona plecase din spital în noaptea Solstițiului, împreună cu ospătărița care o ajutase pe Sofia să acopere cadavrul lui Ceder. Potrivit personalului de la hotel, Mona nu ajunsese la serviciu, deși era aproape amiază. Sofia le ceruse să le spună Monei și lui Christine să o sune cât mai repede posibil dacă luau legătura cu ele.

După încă o oră de dat telefoane, luă legătura cu fostul soț al lui Christine, care locuia în Nacka, chiar lângă Stockholm. Nu o mai văzuse și nu mai vorbise cu fosta lui soție de câteva luni, de vreme ce ea își petrecuse aproape tot timpul în apartamentul mamei sale din Alicante după divorț. Îi dădu Sofiei un pont, să o sune pe una dintre prietenele lui Christine care, la rândul ei, putu să confirme faptul că aceasta plănuia să facă o escală în Stockholm de Ziua Solstițiului după ce prindea zborul de dimineață din Örnköldsvik. Apoi urma să plece spre Alicante. Din nou, Sofia închise după ce lăsase mesaj să fie contactați cât mai repede de Christine.

Nu își dorea să o înfrunte pe Vera cu mâinile goale.

*

Venirea furtunii se simțea în aer în ciuda soarelui arzător. Norii erau aglomerați la orizont și lui Fredrik i se păru că simțea apropierea unei furtuni. Stătu rezemat de zidul casei, așteptând să se afume coregonul în timp ce Marianne îi povestea despre insulă, despre capelă, despre pescarii care veniseră aici în secolul al XVIII-lea și despre construirea noului hotel Ulvö. Era interesată de istorie și organiza tururi ale capelei în timpul liber.

Tord cără lăzile cu pește între adăpostul pentru bărci din josul străzii pietonale și afumătoarea din colțul străzii lui Marianne. Fredrik se dovedise complet inutil la curățarea peștelui sau la aprinderea ienupărului în afumătoare și, prin urmare, fu invitat să nu le stea în cale cu un termos de cafea și o farfurie de biscuiți cu migdale, o sarcină pe care o acceptă cu plăcere. În ciuda nopții de rău augur de la hotel și a morții lui Ceder, nu se putu abține să nu se distreze. Era ca și cum trăia într-o realitate paralelă. Casa, soarele, priveliștea portului Ulvö și cei doi străini prietenoși care nu știau nimic despre viața lui și prin ce trecuse.

Marianne stătea pe un scaun, cu o găleată între genunchi, curățând pește. Mâinile îi sclipeau din cauza solzilor irizați și trebui să-și folosească dosul

palmei pentru a-și da o șuviță din părul ei castaniu-închis, cu tunsoare de paj, de pe față. Când își ridică brațul, Fredrik văzu câteva cicatrici lungi care se întindeau de la partea interioară a cotului până la încheietura mâinii. Marianne îi urmări privirea, rușinată.

— Haide, dă-ne o mână de ajutor, tinere! strigă Tord din afumătoare. Ar trebui să poți goli o afumătoare chiar dacă ești din oraș.

— Ei bine, să sperăm că da, spuse Fredrik. Își puse jos ceașca de cafea și se ridică.

— Ai grijă să nu te arzi, îl avertiză Marianne. Șuvița de păr căzu din nou și încercă în zadar să și-o sufle de pe față. Renunță după câteva încercări, iar Fredrik se aplecă și i-o dădu după ureche. Dădu din cap recunoscătoare, își ridică privirea și îi zâmbi.

După ce toți peștii fuseseră scoși, Tord și Fredrik se așezară pe scaunele de grădină din fața casei. Tord îi înmână o bere și Marianne dispăru înăuntru. Fredrik sorbi nesigur. Probabil nu ar trebui să bea, dar apoi își aminti că nu mai luase pastile din Ajunul Solstițiului. Era cea mai lungă perioadă în care rezistase fără ele în timpul acestei crize. Se schimba marea?

Se lăsă pe spate și se uită la adăposturile pentru bărci și, mai departe, la strâmtoare. Urmări cu privirea catargul unei mari bărci cu pânze care se strecura prin strâmtoarea Ulvö și înainta zgomotos spre hotel. Cartofii noi cu mărar se găteau pe sobă și aroma făcu stomacul lui Fredrik să chiorăie.

— Ce poveste ciudată e asta despre familia Dirk, spuse Fredrik.

Tord dădu din cap și strânse niște spus. Își șterse mâinile energic, așa că boabe negre căzură pe fața de masă albă din bumbac.

— Toți erau ciudați, toată familia. În ziua de azi, probabil i-ai numi fanatici, ca membrii unei secte. Dumnezeu, Iisus, diavolul și strămoșul lui. Clatină din cap. Aron obișnuia să predice că fiica lui cea mică, Ester, fusese cruțată, că Dumnezeu îi trimisese un înger să o protejeze în accidentul de mașină. Probabil voia să creadă că totul avea un sens, ceea ce e de înțeles, dar lucrurile au cam scăpat de sub control. Câțiva copii au crezut ce a spus Aron și mulți dintre ei s-au temut de Ester, biata fată.

— E timpul să mâncăm, până nu se răcesc cartofii, le spuse Marianne, apărând la fereastra de deasupra lor.

24.

Toți erau în bibliotecă pentru ultima verificare a zilei. Camera își primise numele pentru că, timp de mulți ani, oamenii fuseseră nevoiți să meargă acolo pentru a căuta informații în cărțile de legislație. Acum că totul era digitalizat, camera era folosită ca sală de conferințe, chiar dacă rafturile de cărți erau încă acolo. Sofia se așeză lângă Marie care, cu inima ei bună, trase un scaun pentru ea și îi zâmbi larg.

— Sofia, arăți atât de bine. Ți-ai făcut ceva la păr?

Sofia clătină din cap.

— Poate e ceva la ochii tăi. Marie se aplecă atât de aproape că li se atinseră umerii. Ai întâlnit un bărbat?

Obrajii Sofiei se înroșiră și fu uimită de istețimea lui Marie. Era atât de evident?

— Dacă voi două ați terminat de şușotit, putem începe ședința? Vera stătea în capul mesei, bătând darabana de nervi cu un marker pentru tabla albă. Marie îi făcu Sofiei cu ochiul și se întoarse zâmbind spre Vera.

— Bineînțeles, spuse Marie veselă. Poți să-ncepi.

— Mulțumesc, îi răspunse Vera cu acreală. Lipi o fotografie de-ale lui Christine Karst pe tabla albă cu niște bandă adezivă. Poza era din arhivele fotografice ale ziarului local și înfățișa o Christine bronzată și zâmbitoare la deschiderea noului hotel Ulvö. Primarul de atunci, Elvy Söderström, fusese decupat din poză, dar încă se vedea brațul lui în jurul umerilor înguști ai lui Christine.

— Ai reușit să iei legătura cu ea?

— Nu. Fostul ei soț n-a mai vorbit cu ea de câteva luni, iar Gisela Karst se pare că e departe, dă spectacole și nu poate fi contactată. Au trecut aproape trei zile de când l-am găsit pe Adam Ceder ucis lângă hotel și Christine încă nu a luat legătura cu noi, în ciuda încercărilor repetate de a o contacta.

— Ciudat, fu de acord Karim.

Vera țuguie buzele și desenă un semn de întrebare lângă fotografie.

— Dar, doar pentru că Christine a spus că merge în Alicante, nu înseamnă că a și făcut asta, continuă Sofia. Am vorbit cu echipajul de pe feribot. Sunt siguri că nu a luat primul feribot de Ziua Solstițiului. E bine

cunoscută pe insulă și se pare că acea traversare nu a fost atât de aglomerată încât să o fi putut ignora. Voi cere lista cu pasagerii zborului spre Spania și vom vedea ce ne va spune asta.

Vera dădu din cap.

— Ce-a spus Paza de Coastă? Marie se întoarse spre Sofia, care ridică din umeri.

— N-au putut spune nimic despre direcția din care a plutit. Sigur ar fi putut pluti dinspre strâmtoare.

— Moartea lui ar putea avea vreo legătură cu hotelul?

— Se zvonește de o vreme că ar fi de vânzare, dar nu știu dacă e adevărat. Ceder se ocupa și de afaceri cu hotelurile. Așa că poate e un motiv acolo? Poate plănuia să-l cumpere? spuse Sofia și se uită la Vera.

— Poate, dar de ce ar fi dus asta la moartea lui? Mattias părea să aibă îndoieli.

— Va trebui să cercetăm asta. Vera arată spre poza lui Adam Ceder de pe pagina principală a Ceder Hotels, care era și ea pe tabla albă. Zâmbea vesel spre cameră.

— Sofia, vreau să mergi în Stockholm și să vorbești cu mama și sora lui Ceder. Și cu angajații de la sediul central al lanțului hotelier. Și să-l suni pe Marklund! Trebuie să aducem pe cineva de la Profilare aici. Nu cred că altcineva ar fi mai potrivit.

Sofia nu lucrase niciodată la un caz care necesita profilarea criminalistică, dar era sortit să se întâmple la un moment dat. Așadar, ea și Kaj aveau să lucreze cot la cot? Ideea nu era deloc una plăcută. Mai ales acum, după ce îl reîntâlnise pe Fredrik. Dar era un loc de muncă, nu o scenă pentru un triumf amoros ciudat.

— Atunci ar trebui să cercetez zvonurile despre vânzarea hotelului? întrebă Karim.

— Fă-o. Vera se întoarse din nou la tabla albă.

— Am vorbit cu ofițerul de presă... începu Mattias, dar fu întrerupt de telefonul mobil al Sofiei care vibra pe masă. Era numărul recepției.

— Te caută o femeie de pe insula Ulvön. E în legătură cu cineva pe nume Fredrik Fröding.

— Sunt într-o ședință, spuse Sofia, cu roșeața răspândindu-i-se pe gât. I-ai numărul și spune-i că am s-o sun într-o oră.

— E Mona Höglund. Spune că are legătură cu ancheta. Îți fac legătura cu

ea.

La celălalt capăt al liniei se făcu liniște, apoi se auzi o voce slabă.

— Bună, sunt Mona Höglund. Eu administrez hotelul Ulvö. Ne-am întâlnit...

— Am încercat să te contactăm. Tonul Sofiei era mai dur decât ar fi fost cazul.

— Nu am dormit bine de când l-am găsit pe acel bărbat și...

— Trebuie să vorbim cu tine, dar, momentan, sunt într-o ședință. Pot să te sun eu mai încolo?

Mona se calmă și își dresă oboseala din voce.

— În noaptea dinaintea Solstițiului am avut un oaspete pe nume Fredrik Fröding. Era cam beat și l-am văzut stând lângă piscină în acea noapte și țipând la un bărbat.

Sofia își învârti scaunul discret ca să nu întrerupă ședința.

— Și ce legătură are asta cu ancheta?

— Nu sunt sigură, dar bărbatul la care țipa arăta ca tipul care a fost găsit lângă apă. La Adam Ceder mă refer. Sunt destul de sigură că era el. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme. În definitiv, eu am fost cea care l-a găsit, dar cred că eram în stare de șoc și...

— Mulțumesc. Am să te contactez când vom confirma asta.

Când Sofia ridică privirea, descoperi că ședința se oprise. Vera se uita întrebătoare la fața ei îmbujorată.

— Vom amâna întâlnirea cu mass-media.

— De ce? Mattias o privi furios pe Vera.

— Pentru că avem un martor care a văzut victima certându-se cu unul dintre oaspeții hotelului cu o noapte înainte, spuse Sofia.

Vera se lăsă pe spătarul scaunul ei și își încrucișă brațele.

— Înțeleg, și cine naiba ar putea fi ăla?

*

— O, Doamne, sunt plină! Marianne puse tacâmurile pe farfurie și se lăsă pe spătarul scaunului ei de răchită cu o sticlă de bere în mână. Bine că nu port pantaloni, că ar fi trebuit să le deschii nasturele. Își lovi ușor abdomenul plat, mulțumită.

Fusese o după-amiază minunată. Tord îi distrase cu povești pescărești nebunești, iar Marianne stătuse la umbră, sub liliac, cârpind plase și curățând pește în timp ce așteptau să se afume. Pe lângă coregon, o

conservă de *surströmming* fermentat ieșise la iveală. Conserva albă cu albastru încă era pe masă și putoarea era din altă lume. Fredrik o împinse un pic mai departe de el, dar trebui să admită că gustul nu semăna deloc cu mirosul. Când Marianne deschisese conserva, crezuse că avea să i se facă rău. Nu avea să bage în gură ceva care mirosea așa, nu în viața asta! Dar, pe o lipie, cu niște cartofi și ceapă roșie, heringul fermentat chiar era bun.

— Așadar, Fredrik, acum ai fost inițiat în tradiția străveche a insulei Ulvön și ești, oficial, un membru al comunității noastre, declară Tord solemn, apoi se aplecă deasupra mesei cu pălăria în mână.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Fredrik râzând. Dar aș fi făcut-o fără miros.

— Ah, te obișnuiești cu el. Data viitoare o să-l mănânci fără lipie, doar cu puțin șnaps ca să alunece pe gât. Tord împinse farfuria cu coregon și hering fermentat la o parte și își adună din nou puțin spus. Rareori părea să nu aibă o bucată mare și neagră din el sub buză.

— Chiar a fost delicios, recunosc Fredrik. Mulțumesc că m-ai lăsat să rămân la cină.

— Pentru nimic. Marianne deschise altă sticlă de bere și lăasă capacul să cadă pe fața de masă. E vreun motiv anume pentru care ești interesat de istoria insulei?

— De fapt, sunt mai curios în legătură cu taberele de vară.

Mâna lui Marianne se opri la jumătatea drumului, apoi își puse încet sticla de bere din nou pe masă.

— De ce vrei să știi mai mult despre ele?

— Scrie despre insulă. Tord râse, de parcă nu mai auzise niciodată ceva atât de ridicol.

— Tord mi-a spus că ai cunoscut familia Dirk. Fredrik scoase foaia imprimată cu fotografia din geaca lui de piele, care era atârnată pe scaunul de lângă el. Marianne își puse un picior sub ea pe scaunul larg de răchită. Evită să se uite la fotografie.

— Ei bine, depinde la ce te referi prin *cunoscut*. Părinții mei făceau parte din aceeași congregație ca Aron. Lucrau pentru Biserica Suediei din Irlanda. Am locuit cu familia Dirk când ei erau plecați, înainte să ne mutăm definitiv în străinătate.

— Ai fost prietenă cu surorile?

Marianne se uită la vale, la lungul rând de case și adăposturi pentru bărci

de pe strada pietonală.

— Nu, nu chiar.

— L-ai cunoscut pe băiatul care s-a spânzurat la sfârșitul anilor '70?

— Nu, nu pot spune că l-am cunoscut. Stăteam la familia Dirk doar din când în când, și când... s-a întâmplat incidentul, în noaptea Solstițiului de vară din acel an, am plecat din Suedia.

— Mai ții legătura cu cineva din tabăra de vară?

Ea clătină din cap.

— Foarte mulți copii au stat cu familia Dirk de-a lungul anilor, chiar și când nu era organizată tabăra. Oamenii veneau și plecau, așa că n-aveai timp să te atașezi de nimeni. Cu toții eram copii de pe insulă și, evident, deja ne cunoșteam, dar nu atât de bine ca să ținem legătura. Am trăit în străinătate foarte mult timp. Nu m-am mutat din nou aici decât la începutul acestei primăveri.

— Dar pe fata lui Karst, Christine? o întrerupse Tord.

— Da, a stat mult pe-acolo, dar, cum am zis, erau mulți care stăteau acolo în timpul verii. La un moment dat, jumătate de insulă a avut de-a face cu familia Dirk.

— Tocmai a fost aici de Solstițiu. Tord dădu din cap spre hotel.

— Am auzit. Aveam în plan să o vizitez, dar se pare că deja a plecat iar. Nu înțeleg de ce familia Karst insistă să păstreze acel hotel. Niciodată nu sunt aici ca să aibă grijă de locul ăla.

Tord dădu aprobator din cap.

— Cum era la tabăra aceea? întrebă Fredrik încercând să devieze conversația de la bârfa din sat.

Marianne clătină din cap, fără să-l privească în ochi.

— Îmi imaginez că era ca oricare altă tabăra de vară. Mi-am reprimat aproape toate... De fapt, a fost o perioadă destul de neplăcută. Își ridică privirea și ochii ei îi căutară pe ai lui Fredrik de parcă ar fi căutat un sprijin. Eram tineri cu toții. Nu voiam să stăm și să ne gândim la viață, la moarte, la suferința lui Iisus. Voiam să ne distrăm. Știi, să alergăm prin sat, să ne furișăm ca să fumăm, să mergem la dansuri.

Se lăsă tăcerea și Fredrik privi degetele lui Marianne dezlipind metodic marginile etichetei de pe sticla de bere până când se desprinseseră într-o bucată. Căldura zăbovi ca un capac aburit deasupra lor, dar nori întunecați începuseră să se apropie pe furiș. Un vânt rece trecu repede peste panta

ierboasă.

— Casa ta e uimitoare. Fredrik schimbă subiectul pentru a înviora atmosfera. Marianne se luminează la față.

— Chiar e, nu-i așa? Când am divorțat, am știut imediat că voiam să mă întorc acasă, în Suedia, la casa părintească. M-am mutat destul într-o viață întreagă. Înainte să-mi las bagajele jos în Dublin, părinții mei deja începuseră să caute un nou proiect undeva în lume. Râse. Am locuit în orice, de la dormitoare elegante la colibe în junglă. În afară de locuința soțului meu din Londra, casa asta e, probabil, singurul loc în care am petrecut mai mult de șase luni. Era într-o stare proastă când m-am întors, dar vecinul meu priceput la toate m-a ajutat să o renovez. Îi făcu cu ochiul lui Tord, care păru încântat de compliment.

Își puse sticla de bere fără etichetă pe masă.

— Fiul meu încă locuiește în Londra. Tocmai i s-a născut un băiețel. Are cinci luni. Deja decisesem să mă mut acasă, în Suedia, când mi-au spus că așteptau un copil, dar am putut să fiu acolo când s-a întors de la spital. Măntorc acolo în septembrie ca să-i văd. Zâmbi cu sinceritate și își scoase telefonul mobil din buzunarul rochiei. Își mișcă degetul pe ecran de câteva ori, apoi îi arată cu mândrie o poză cu bebelușul. Fredrik dădu din cap aprobator, așa cum e de așteptat atunci când o bunică mândră arată o poză a nepotului ei.

— Ar trebui să cauți mult ca să găsești o bunică mai frumoasă, nu-i așa, Fredrik? zâmbi Tord.

Marianne se îmbujoră și continuă să se uite la poza nepotului ei cu zâmbetul pe buze. Pentru o vreme, nimeni nu spuse nimic.

— Ei bine, copii. E timpul să merg la culcare! Tord își lovi genunchii cu palmele și se ridică. Fredrik îl lovi ușor pe umăr în timp ce se strecura pe lângă el, dând ocol mesei. Marianne se ridică și îl sărută pe Tord pe obraz.

— Mulțumesc pentru o zi frumoasă.

— Îl conduci tu pe tinerel acasă? întrebă Tord.

Marianne dădu aprobator din cap.

— Atunci, *adios*! Tord își înclină pălăria și se îndreptă relaxat spre tufa de liliac. Îl priviră croindu-și drumul prin frunziș în timp ce bombănea înjurături. În scurt timp, auziră ușa verde închizându-se cu zgomot.

— Ți-ar plăcea să bem o cafea lângă adăpostul pentru bărci? Marianne se ridică și începu să adune vasele. Fredrik dădu din cap și încercă să o

ajute, dar ea îi puse o mână pe umăr și îl împinse binevoitoare înapoi la locul lui.

— Stai și bucură-te de căldură cât mai ține. În curând, vine furtuna peste noi.

El desfăcu altă bere și se lăsă pe spate.

Marianne se întoarse imediat cu un coș în mână.

— Bine, hai să mergem.

25.

— Îți vine să crezi ce cald e?! Vocea morocănoasă a Verei răsună în întreaga secție, care se golise în cea mai mare parte odată cu venirea serii. Karim! Vino aici și ajută-mă să deschid fereastra!

În scurt timp, pașii rapizi ai lui Karim putură fi auziți pe hol. Sistemul de aer condiționat al biroului luptase cu vitejie în timpul zilei, dar, în cele din urmă, nu făcu față căldurii umede. Se apropia o furtună și era o căldură sufocantă înăuntru. Personalul companiei care întreținea sistemul lor de climatizare era în concediul de vară și puținele biete suflete rămase în secția de poliție trebuiau să suporte căldura.

Sofia își schimbă poziția ca să nu se lipească de scaun. Mâna îi stătea apatică pe mouse, dar nu își putea convinge creierul să înțeleagă informația de pe monitorul din fața ei. Gândurile i se întorceau încontinuu la situația bizară în care se afla.

Fredrik Fröding se întorsese în viața ei.

Și, în același timp, juca un rol în ancheta ei.

De ce se întâmpla asta chiar acum? De ce naiba trebuise să apară Fredrik în viața ei și să i-o dea peste cap? Și ce legătură avea el cu Ceder? Mona Höglund spusese că cei doi se certaseră. De ce? Fredrik susținuse că nu observase nimic neobișnuit. Dar cearta cu cineva care fusese găsit mort a doua zi nu prea putea fi considerată o întâmplare obișnuită, nu-i așa? Sofia își trecu mâna peste gât, simțindu-se nervoasă. Fusese atât de surprinsă de apelul telefonic al Monei că uitase să îi ceară filmările de pe camerele de supraveghere. Putea să fie Fredrik implicat cumva? Ce altceva nu îi spusese? Își dădu seama că nu știa aproape nimic despre el. Nici măcar nu îl întrebase cu ce se ocupa în prezent sau de ce era pe insula Ulvön. Îl

primise cu brațele deschise, cu minciuni și toate cele. Îi veni să intre în pământ de rușine.

Bău o gură de apă și se forță să-și îndrepte din nou gândurile spre munca ei. Făcu click mecanic pe fotografiile cu hotelul lui Ceder, Ceder City East, sediul lanțului hotelier. Situat la o adresă ostentativă din centrul Östermalm-ului, cu coloane albe de marmură în fața intrării principale. Părea american, exagerat. Ceder Sky la aeroportul din Stockholm, Ceder Sea în Vaxholm și o lungă listă de alte hoteluri cu nume asemănătoare. Lanțul deținea hoteluri și în afara Suediei. Sofia stătuse într-un hotel Ceder, la Roma, cu mulți ani în urmă. Ea și Kaj fuseseră de acord, cu părere de rău, că fusese o alegere proastă și cuvintele „de prost gust” se auziră de mai multe ori în acel concediu. Dacă-și amintea bine, robinetele din cada de baie erau în formă de delfini placați cu aur.

Făcu click înainte și înapoi între puținele pagini din dosarul anchetei. Notificarea ei despre găsirea cadavrului apărea prima, împreună cu câteva notițe de la polițiștii care anunțaseră familia din Stockholm despre deces.

Vera intră fără să bată la ușă și se așeză pe scaunul din fața biroului.

— Nina Ceder tocmai l-a identificat oficial drept Adam Erik Johannes Ceder. Locuitor al zonei de lux a Djursholm-ului.

Sofia dădu din cap absentă, cu ochii încă la ecran.

— Fără copii, divorțat, continuă Vera. Încă nu am găsit puncte comune evidente între acest Fröding și Ceder. Apropo, știai că a fost la academia de poliție? La Fröding mă refer.

Vera se aplecă peste biroul Sofiei și trase cu ochiul la ecran.

— Sofia?

Auziră o mașină de patrulă ieșind din garaj și pornind în viteză pe Viktoriaesplanaden cu sirenele pornite.

Așa ceva nu se-ntâmplă.

— Sofia?

Ea își ridică privirea.

— M-am gândit să începem cu pagina lui de Facebook. Vera pufni. Pe vremea mea...

Sofia nu asculta, doar se holba atentă la ecranul ei încercând să găsească ceva de spus.

— Pagina de mesaje Flashback despre crimă e plină de comentarii.

Vera trecu direct la subiect.

— La naiba, e ciudat cum proștii ăștia știu întotdeauna mai multe decât noi și le află pe toate mai repede! Când Sofia nu îi răspunse, continuă. Mattias sună până la ultimul martor de pe liste, iar Karim încearcă să afle mai multe despre probabilitatea ca hotelul să fie de vânzare. Ți-ai rezervat deja biletele pentru Stockholm?

Sofia își frecă puntea nasului. Cum ar trebui să trateze situația asta? Ce avea să-i spună lui Kaj? Ce avea să se întâmple când colegii ei aveau să afle că ea și Fredrik... O, Doamne, trebuia să ia legătura cu el, să-l convingă să rămână la ea acasă până când se lămuriau cu treaba asta. Înainte să i-o ia cineva înainte.

— Nu încă. Am să fac asta înainte să merg acasă.

— Bine. Marie a contactat operatorul de telefonie mobilă și banca lui Ceder pentru a obține o listă a apelurilor și retragerilor lui de numerar ca să putem reconstitui ultimele zile din viața lui. Vom solicita și informații despre localizare ca să vedem unde a ajuns telefonul lui mobil după ce a sosit în Örnköldsvik. În mod ideal, vom putea să determinăm ce feribot a luat până la insulă și unde s-a conectat ultima dată.

Vera își încrucișă brațele în fața pieptului ei generos și se lăsă pe spate.

— Iar acest Fröding... Clătină din cap. Îl vom contacta pentru a-i adresa întrebări suplimentare. Mattias va căuta tot ce avem despre el. Dacă e ceva.

Sofia se uită în jos, la birou.

— Te poți ocupa tu de interogatoriu sau ar trebui să-l pun pe Mattias să se ocupe de el?

— Mattias, îi răspunse Sofia prea repede.

— Bine, atunci am stabilit. Vera se ridică, dar se opri în pragul ușii. Te simți bine? Ești palidă.

*

Fredrik se ridică. Berea îi coborî în picioare. Marianne începu să meargă pe panta ierboasă și, în drumul ei, înșfacă două prosoape plușate de pe sârma de rufe din josul casei.

— În caz că avem chef să înotăm. De obicei, folosesc pontonul soților Bohman. Sunt în Mallorca, spuse ea în timp ce trecură pe lângă capelă. Acela e adăpostul pentru bărci al lui Tord. Marianne arată cu degetul spre una dintre micile clădiri roșii aflate de-a lungul țărmului.

Traversară strada pietonală, iar ea ridică zăvorul porții înainte să intre pe proprietatea soților Bohman. Aleea dintre adăpostul lor pentru bărci și al

vecinilor nu era mai lată de un metru. Ușa era deschisă și Fredrik văzu apa prin deschizătură. Mirosea a apă sărată și puțin a mucegai. Marianne merse înainte, strângând ferm coșul, și se așeză la capătul îndepărtat al pontonului. Lovi ușor locul de lângă ea și turnă cafea în cești.

— Mi-a fost dor de priveliștea asta foarte mult când am locuit în străinătate.

— Înțeleg de ce. Fredrik se așeză cu picioarele atârându-i pe marginea pontonului. Apa sclipea de parcă strâmtoarea era acoperită cu cioburi de sticlă în ciuda norilor grei de furtună din est. Puteau vedea insula Ulvönul de Sud dincolo de strâmtoare. Încă erau bărci și jet-ski-uri afară, chiar dacă se făcea târziu.

Marianne se uită la el.

— Hei, în legătură cu povestea aceea despre familia Dirk...

— Da?

— Tord nu știe totul despre povestea lui Thomas. N-am vrut să spun nimic cu el de față. E ceva foarte jenant.

Fredrik puse ceașca jos și se uită la Marianne. Era evident că îi era greu să vorbească despre asta. Genele ei de jos deja sclipeau din cauza lacrimilor și le șterse cu grijă cu degetele mici ca să nu-i curgă rimelul.

— Mi-e foarte rușine. Mi se pare că totul a fost din vina noastră. Thomas a fost instigatorul, dar întotdeauna eram dispuși să facem tot ce ne spunea el. Chiar dacă a plătit pentru asta mai târziu...

Fredrik îi înmână un șervețel din coș. Ea îl luă și își suflă zgomotos nasul.

— Care voi? întrebă el.

— Eu, Siw-Inger, Annika, toți, o grămadă de copii nedorți adunați laolaltă pentru că părinții noștri nu ne făceau față sau nu aveau timp de noi. Dar asta nu e o scuză pentru cum am tratat-o pe Ester. Mi-a părut îngrozitor de rău pentru asta în toți acești ani.

Marianne mototoli șervețelul folosit și îl îndesă în coș.

— Niciodată nu era inclusă când făceam ceva. O lăsam la etaj când mergeam să înotăm și nu avea cum să coboare singură. Îmi amintesc cum Thomas a încuiat-o odată în capelă și a pus o viperă acolo. Copiii pot fi foarte cruzi...

Fredrik știa totul despre asta. Și nu doar copiii. Și adulții se bucurau să pună sare pe rănilor oamenilor. Întâlnise tot felul de persoane de-a lungul

anilor. Unele îi respectau în tăcere preferința de a nu vorbi despre ce se întâmplase, dar altele de-abia se abțineau să nu pună întrebări morbide. „Cum a fost acolo? Ai văzut pe cineva murind? Suferi de vinovăția supraviețuitorului?”

— De ce n-a făcut nimic Aron?

— Aron n-a trebuit să facă nimic.

Marianne își schimbă poziția. Auziră bubuitul tunetului deasupra apei, chiar dacă deasupra lor soarele încă strălucea pe un cer albastru senin. În curând, avea să vină furtuna peste ei.

— Ce vrei să spui? Întrebă Fredrik.

— Nu trebuia să aibă grijă de Ester. Bodil făcea asta. Nu pleca niciodată de lângă sora ei. Bodil ar fi trecut prin foc pentru ea.

— Dar ce-ai vrut să spui când ai zis că Thomas a plătit pentru asta mai târziu? Și-a luat singur viața, nu-i așa?

Marianne privi apa. O canoe alunecă pe lângă ei, în fața pontonului. Tinerii vâslași își ridicară vâslele și salutară.

— Sunt fetele vecinului, îi explică Marianne înainte să continue cu o voce joasă. Se aplecă atât de mult încât fruntea ei aproape că o atinse ușor pe a lui Fredrik.

— Sunt destul de sigură că nu a fost o sinucidere. Thomas a fost împins.

26.

Într-un dormitor de la etaj

Nevinovato, pură ca zăpada proaspăt ninsă.

Nimeni nu îți poate împiedica răzbunarea. Ți se cuvine, dăruită de Dumnezeu în mila Lui.

Lasă-i să cunoască flăcările purificatoare și înțepătura biciului. Lasă frânghiile înnodate să șuiere deasupra spatelui lor până când se desprinde carnea de os.

Domnul e cu noi. Și împreună îi vom desăvârși lucrarea.

După ce Marianne îl lăasă pe Fredrik în fața casei Sofiei și îi făcu semn cu mâna de la revedere, el intră și aprinse becurile din bucătărie și din camera de zi. Începuse să plouă și tunetul bubuia pe deasupra apei. Era târziu, dar Sofia încă nu ajunsese acasă. Încă simțea efectele berii, dar se așeză oricum și făcu o ultimă încercare de a intra în computerul lui Ceder, fără succes însă. Încă nu știa ce căuta.

În drum spre casa Sofiei, îi trecu un gând prin minte. Dacă hotelul avea camere de supraveghere? Oare fusese filmat luând geanta sau plecând cu ea de la hotel? Dacă era așa, atunci ar fi doar o chestiune de timp până când l-ar găsi poliția. Trebuia să afle în ce fusese implicat Ceder și de ce îl amenințase cineva. Apoi putea contacta poliția și le putea spune totul.

Scoase din buzunarul gecii fotografia printată din tabăra de vară. Erau doisprezece adolescenți în total. După ce vorbise toată ziua despre ei, începea să aibă impresia că îi cunoștea. Doisprezece apostoli. Doi morți și unul dispărut. Unul spânzurat și altul ars într-un incendiu, iar acum era mort și Adam Ceder. Dar ce legătură aveau toate astea cu uciderea lui Ceder? Aveau vreo legătură? Nu îndrăznise să-i pună mai multe întrebări lui Marianne. Fredrik simțea însă că amenințarea la adresa lui Ceder avea o legătură cu acea tabără de vară. Și avea să afle ce fel de legătură.

Era obosit și își dorea să meargă la culcare, să își lase corpul să se odihnească după ce afumase peștii și făcuse turul insulei cu mopedul, să nu se mai gândească o vreme la tragedii uitate și morți dubioase.

Problema era că nu se putea hotărî în care pat să meargă. I se părea o obraznicie să presupună că își câștigase un loc în patul de la etaj al Sofiei, dar oare s-ar fi simțit ea jignită dacă se culca în camera de oaspeți? Fredrik se hotărî să aștepte până se întorcea ea acasă pentru a nu trebui să ia singur această decizie. Tânjea atât de mult după șansa de a fi din nou lângă ea, dar, în același timp, își dorea să nu trebuiască să o vadă. Conversația despre viitor nu putea fi departe. Dar nu putea rămâne aici pentru totdeauna și să se joace de-a gospodăria. Bula de fericire avea să se spargă în curând, iar el voia să fie departe de Sofia când se întâmpla asta.

Telefonul fix din hol începu să sune cu un țârâit grăbit pe care Fredrik nu-l mai auzise de ani. Nimeni nu mai avea telefon fix. Îl lăasă să sune și

merse să pornească televizorul, dar, la doar câteva secunde după ce se încheie ultimul țârâit, începu să sune din nou. Îi trecu prin minte că putea fi Tord, așa că răspunse.

— Casa Sofiei Hjortén. Vorbiți cu Fredrik.

— O, mă bucur foarte tare că ai răspuns. Sofia părea stresată.

Fredrik își plimbă degetul pe tapetul texturat.

— Mi-e dor de tine, spuse el, dar regretă cuvintele ridicole în secunda în care le spuse. Din fericire, Sofia se prefăcu că nu îl auzise.

— Încă ești acasă? Bineînțeles că ești de vreme ce ai răspuns la telefon. Am încercat să te sun pe mobil, dar semnalul e cam... în fine, mă bucur foarte tare că ai răspuns.

Fredrik umblă prin hol cu receptorul telefonului ținut între ureche și umăr. Dădu peste reflexia lui din oglinda cu rama maro-portocalie din pin. Fără să se gândească la ce făcea, deschise sertarul mesei joase de sub oglindă, făcută și ea din pin. Câteva agrafe de păr, o carte veche de telefoane. Închise sertarul și așteptă ca Sofia să mai spună ceva.

— Uite care-i treaba...

Firul spiralat al telefonului îi frecă umărul în timp ce Fredrik deschise ușa dulapului de lângă masa din hol.

— Trebuie să vorbim.

Se uită la hainele atârinate acolo. Era un miros înăbușitor, ca de naftalină. O pelerină de ploaie roșie, o geacă cu petice din piele de căprioară la coate și câteva tricouri polo albastru-închis foarte familiare. Senzația că ceva i se târa în corp și mâncărimile de pe dosul palmelor reveniră imediat. Îndepărtă cu grijă umerășele unele de altele și se holbă la emblema neagră cu galben de lângă umerii tricourilor.

— Poftim? Întrebarea era adresată în egală măsură atât Sofiei, cât și lui însuși.

— Vreau să rămâi în casă până mă întorc. Trebuie să vorbim. Vocea Sofiei era mai calmă, cu o asprime pe care nu o avusese înainte, și Fredrik nu avu nevoie de mai mult ca să înțeleagă totul.

Geanta.

Îl păcălise. Niciodată nu-i păsase de el. Era polițistă. Și știa.

— Da, bineînțeles că am să rămân. Părea vesel și relaxat, o relaxare care putea fi tăiată cu cuțitul. Ne vedem în curând.

Fredrik închise telefonul și se holbă amorțit în dulap.

Apoi fugi spre dormitor.

28.

Insula Ulvön, 1979

Un bătrân cu mâini ridate stătea în fața lui în strana capelei. Răsfoia cartea de imnuri. Două femei în vârstă, cu rochii înflorate de vară, stăteau lângă el. Vorbeau încet una cu cealaltă, râzând din când în când. Adam se întoarse ca să se uite după ceilalți. Niciunul dintre ei nu era încă acolo, cu excepția lui Jan și a lui Siw-Inger. Deja stăteau la intrare ca să-l ajute pe Aron să înmâneze cărțile cu imnuri.

Voia să meargă acasă, să nu mai stea acolo și să vorbească despre Dumnezeu și despre Iisus toată ziua în acea casă parohială veche și dărăpănată. Doar pentru că mama lui nu-i putea face față.

Casa parohială. Era atât de înspăimântătoare că tremura doar când se gândea la ea. Întotdeauna scârțâia sau chițâia ceva acolo, șobolanii alergau prin pereți. Apoi mai era și Thomas. Nu că Ester i se părea distractivă, dar lucrurile scăpau de sub control. Stătea în camera de sub a ei și, uneori, o auzea plângând. Nu putea să se simtă deloc bine. De ce Aron nu făcea nimic?

Ușa capelei se deschise. Intră Thomas și se așeză în strană, lângă el. Mats, Christine, Mona și rusoaicele intrară după el și se așezară în spatele lor. În scurt timp, intră și Aron. Merse clătinându-se pe culoar, în sutana lui lungă și albă. Apoi veni Ester. În fața ei, Bodil o călăuzea cu solemnitate de parcă era sfântă.

Thomas se întoarse și șopti nu prea încet:

— Vine sfânta pe roți. Lăudați-l pe Domnul!

Christine îi făcu repede semn să tacă.

— Nu știi că Ester a fost aleasă de Dumnezeu? E protejată de un înger sfânt.

Thomas izbucni în râs, iar Mats i se alătură imediat.

Adam se uită în jos la ceas, dorindu-și să poată face timpul să zboare ca prin magie.

29.

Se uită panicat în jos la picioare. Apa rece ca gheața năvălea pe sub ușa. Lovi ușa cu picioarele cu toată forța lui, dar greutatea volumului imens de apă o făcea imposibil de clintit. Nivelul apei se ridica în fiecare secundă, iar el se retrase îngrozit spre peretele din spate al cabinei. Se lovi cu capul de geam și, când se întoarse, văzu apa neagră-verzuie acoperind tot exteriorul geamului. Văzu corpuri goale și albe afară. Erau împinse în jos, în întuneric, de greutatea feribotului. Ochi îngroziți. Ușa se bomba înspăimântător spre interior, mai avea câteva secunde până se rupea. În ciuda apei zgomotoase de afară, îl auzi pe Niklas clar, țipând îngrozit pe hol.

Ușa fu smulsă din toc, iar apa țâșni în cabină.

Țipă

•

Fredrik privi confuz în jur. Feribotul. Bâzâitul constant al motoarelor care funcționau sub el. Hainele îi erau lipite de corp. Își băgă discret mâna între picioare ca să se asigure că nu se udase. Femeia aflată de partea cealaltă a culoarului se uită la el, iar el se forță să-i zâmbescă liniștitor.

— Un coșmar.

•

Când feribotul ajunsese la terminalul Köpmanholmen, Fredrik fu prima persoană care coborî. Fuseseră doar câțiva pasageri pe barcă. Dosurile palmelor îl mâncau nebunește, dar simți o anumită mândrie pentru că suportase traversarea. Cu privirea ațintită la orizont, strânsese convulsiv balustrada de sub acoperișul punții de la pupă. De-abia reușise să evite mărire agitate. Ploaia curgea în șuvoaie rapide pe vopseaua roșie a punții vehiculului, dar nu îndrăzni să intre în salon. Un călător mai experimentat probabil nici nu ar fi clipit la valurile blânde de vară, dar lui i se părea că feribotul se răstoarnă la fiecare legănare. Tremură. Geaca de piele rămăsese în locuința Sofiei și tot ce avea era doar cămașa subțire și udă learcă de pe el. Până la urmă, fusese nevoit să cedeze și, împotriva voinței lui, coborâse în salon unde măcar era cald și uscat. Condensul de pe geamuri îl ajutase să ignore faptul că era într-o barcă. În cele din urmă, adormise de epuizare.

Skoda era încă acolo, așteptându-l în parcare aproape goală. Și SUV-ul lui Ceder era acolo, cu bandă de delimitare în jurul lui. Așadar, poliția o găsisese. Din nou, Fredrik se miră de cât de ireală era situația. Trecuseră doar câteva zile de când fusese aici, dar tot ce se întâmplase de atunci distorsionase timpul. Când se gândea la el, cu doar câțiva pași în urma lui Ceder, chiar aici, pe acest chei, în Ajunul Solstițiului de vară, i se părea că se uita la un film, un film nerealist. Merse la baia din restaurantul terminalului de feriboturi. Deja era târziu și trebuia să conducă toată noaptea ca să ajungă acasă.

Restaurantul, numit creativ *Kajen*, care însemna Cheiul, se afla într-o clădire roșie de lemn. Locul era gol, cu excepția câtorva muncitori în construcții, cu brațe bronzate și veste reflectorizante, care mâncau șnițel. Fredrik se strecură pe lângă ei și intră în baie.

Își scoase telefonul din buzunar și apelă numărul lui Philip.

— Freddy. Părea distras, iar Fredrik putu să audă pe fundal sunete i năbușite de bătălie și strigăte dintr-un joc video.

— Am nevoie de ajutorul tău. Am dat de belea.

Zgomotele jocului video se opriă brusc, iar vocea lui Philip deveni mai nervoasă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-o să-ți placă. Am un computer în care nu pot intra. Nu e al meu, dar...

— Uită de asta! Fredrik avu timp doar să audă cum reia jocul video înainte ca Philip să închidă.

Nu se deranjă să sune din nou. Era mai bine să meargă acolo personal. Își clăti bine fața cu apă rece și se șterse cu un prosop de hârtie. Anxietatea revenise cu forța unei bile demolatoare. Era ceva grav. Poliția trebuia să fi aflat despre cearta lui cu Ceder și știa că avea geanta. Credeau că el îl omorâse? De ce nu-l arestase Sofia imediat? Fredrik băgă mâna după folia cu pastile din buzunar. Luase două acasă la Sofia și încă două pe feribot, când se apropiau de pământ, dar acum luă încă două. Când le dădu pe gât, îl zgâriară într-un fel care îl alină.

Găsisese o bicicletă roșie pentru femei, cu ghidoane strâmbe, în magazia de lemne și reușise să o scoată. Era să cadă în eleșteul cu nuferi din fața casei, dar reuși să facă bicicleta să meargă bine și mersese pe ea trei kilometri până la port fără să se întâlnească cu Sofia sau cu altcineva.

Începuse să plouă pe la jumătatea drumului, o ploaie constantă și furioasă.

Se uită la reflexia lui. Fața îi era întunecată și încețoșată la margini. Rezultatul pastilelor și al berilor pe care le băuse cu Marianne și Tord.

În mod clar nu ar fi trebuit să conducă o mașină în acea zi.

Marți, 25 iunie

30.

Era deja trează când Tord băgă cheia în ușa. Fusesse trează o mare parte din noapte, stând în balansoarul de pe terasă. Ploaia se oprise și lăsase aerul curat și ușor de respirat. Chiar și așa, fiecare respirație îi rămânea în gât.

El plecase.

Hainele îi dispăruseră și avea telefonul închis. Sunase de vreo zece ori, apoi renunțase. Era evident că Fredrik nu plănuia să răspundă. Se simți incredibil de umilită, dar nu avea energie să fie furioasă.

Dispariția lui Fredrik nu putea să însemne altceva decât că era vinovat. Din ce alt motiv ar fi plecat? Ce avea să-i spună Verei? Cuvântul „abatere” îi trecu prin minte și visul de a prelua, într-o zi, postul Verei se destrămă în inima ei. Oare avea să mai aibă o slujbă când totul ieșea la iveală?

— Stai aici, afară, în frig? Tord veni tropăind și se așeză pe canapeaua din fața ei.

— Nu pot să dorm.

— Unde e domnul Zero Opt?

— A plecat. Lacrimile îi ardeau sub pleoape și își întoarse fața, enervată. Tord se aplecă înainte consternat și o îmbrățișă.

— Of, fetițo, ce s-a-ntâmplat?

Îmbrățișarea lui era caldă și mirosea a cafea și balsam de rufe, felul minunat și sigur în care mirosise întotdeauna. Tatăl ei, Sten, și Tord se cunoscuseră din copilărie. Fuseseră ca niște frați, dar mai buni, așa îi plăcea lui Tord să spună. De când și-i amintea Sofia, își încheiaseră fiecare zi de muncă împreună, la ponton, cu un termos de cafea, indiferent de vreme. Sâmbăta, obișnuiau să-și ia un bax cu șase beri și le scufundau în apa înghețată a mării ca să se răcească în timp ce își lăsau undițele nesupravegheate pe suporturi. Sofia li se alătura ocazional. Acestea erau unele dintre cele mai frumoase amintiri din copilăria ei.

— Hai să auzim totul.

•

Lacrimile îi curseră în hohote puternice, imposibil de oprit. Tord o mângâie pe spate și îi spuse *ușurel, ușurel*, legănând-o cu blândețe în brațele lui până când i se uscară lacrimile.

— Nu plânge. Se va întoarce. Ai să vezi.

Sofia nu știa de ce plângea. Era furioasă. Un mincinos, posibil un criminal, intrase zâmbind în casa ei, iar acum avea să o lase fără cariera pentru care luptase din răsputeri. Fusese invadată într-un mod intim – chiar dacă ea fusese cea care inițiasse totul. Îl invitase să rămână, i se oferise.

— Nu se mai întoarce.

— N-ai de unde să știi asta.

Tord se lăsă pe spătarul canapelei, dar încă își ținea mâna alinătoare pe piciorul ei.

— Nu e o persoană bună.

Tom chicoti.

— Și eu am spus asta despre Yvonne. Dar n-am iubit pe nimeni așa cum am iubit-o pe ea. Și ea pe mine. Ne-am înnebunit unul pe celălalt, dar, chiar și-așa, nu ne-am putut despărți. Dacă nu ar fi primit slujba aceea în Eskilstuna, probabil încă am fi stat acolo, în aceeași bucătărie, țipând unul la celălalt. Și iubindu-ne.

— E puțin mai complicat. Sofia se uită la Tord, deprimată.

— Crede-mă, insistă Tord. Se va întoarce.

*

Fredrik parcă mașina pe alea familiei Lindén și urcă scările din față. Ușa era încuiată. Casa lor era la capătul șirului de locuințe, așa că merse prin spate și, în mod neobișnuit pentru el, îl găsi pe Philip acolo. Stătea pe un scaun alb Adirondack, cu soarele dimineții bătându-i în față. Avea căști mari și verzi ca menta pe cap și telefonul mobil proptit pe genunchiul ridicat. Fredrik se așeză înaintea lui și își mută scaunul la umbra marchizei.

— Arăți ca naiba.

Fredrik dădu din cap, conștient că oboseala trebuia să fie evidentă. Era un miracol că supraviețuise drumului cu mașina până acasă. Undeva aproape de Gävle ațipise la volan și era să lovească separatorul de sensuri.

Philip se aplecă înainte și își aprinse o țigară. Întinse pachetul spre Fredrik, care clătină din cap.

— N-am avut timp să-l verific pe Ceder, dacă asta te întrebi. Dar am citit despre el în ziare. Freddy, ce naiba s-a întâmplat?

Fredrik își privi mâinile.

— E o mare prostie. L-am urmărit. Voiam să vorbesc cu el, știi? Și acum e mort.

— Dar cum? Următoarea întrebare veni înainte ca Fredrik să aibă timp să răspundă la prima. Până unde l-ai urmărit?

— Până în Örnköldsvik, la nord, pe Coasta înaltă.

Philip se holbă la el cu ochii cât cepele.

— Örnköldsvik? Cât vine asta, vreo trei sute de kilometri?

— Aproape cinci sute.

Philip pufăi fumul de țigară pe nas.

— Așadar, l-ai urmărit pe Ceder cinci sute de kilometri și acum e mort? Ce zice poliția?

Fredrik rămase fără aer. Își frecă obosit puntea nasului. Mâinile își continuă drumul pe frunte și pe părul nespălat.

— Nu știu.

— Fredrik, ce naiba...

— Știu, știu. Își ridică mâinile și se lăsă pe spătarul scaunului de grădină. Oricum, am computerul lui.

— O, cum ai făcut rost de el, dacă pot întreba?

— Nu știu...

Philip se aplecă înainte ca să-și pună țigara în doza de Cola care stătea pe masă între ei. Se uită la Fredrik, îngrozit.

— O, haide! spuse Fredrik, exasperat. Înțelegi că nu l-am omorât, nu-i așa? Probabil l-am găsit undeva. În cel mai rău caz, am intrat prin efracție în camera lui de hotel. Eram total inconștient în noaptea aia, dar nu l-am omorât. Jur!

Se uită la curtea mică. Doi băieți de vreo doisprezece ani alergau cu o minge de fotbal. Ar fi putut fi ei în urmă cu douăzeci de ani.

— Ce crezi? Poți să mă ajuți să caut prin el? De vreme ce aș putea fi suspect. Fredrik scoase laptopul din geantă și îl întinse rugător spre Philip.

Philip ezită, privindu-l fix în ochi.

— Înțelegi cum va părea asta dacă află oamenii?

— Îmi pare rău, spuse Fredrik dând aprobator din cap. Eu...

Philip se îmblânzi.

— Of, dă-mi-l. Am să arunc o privire.

Își întinse mâna, înșfacă laptopul și îi făcu semn cu o mișcare rapidă a

capului că ar trebui să intre în casă.

— Și ce cauți?

— Un motiv pentru crimă.

31.

Sofia se grăbi pe cărarea mult umblată spre adăpostul roșu pentru bărci. Pășii pe ponton și puse rucsacul jos în timp ce desfăcu frânghia de acostare care ținea barca în loc. Scara de înot, pe care uitase să o ducă înăuntru toamna trecută, fusese ruptă de gheață și atârna pe marginea pontonului, tristă și inutilizabilă. Trebuia să se așeze pe fund ca să sară în barcă. Porni motorul și se îndreptă spre nord, pe canalul dintre insulele Runön și Ulvön, pe lângă farul de lângă vârful nordic al insulei Runön. Îi venea să vomite când se gândea la Fredrik. Ce făcuse?

În timp ce ieșea din canal, accelera, permițând bărcii să funcționeze la capacitate maximă. În larg, vântul încă era rece, în ciuda vremii calde pe care o avuseseră în timpul Solstițiului de vară. „Calul” hârâia sub ea, plin de viață. Mângâie lemnul lăcuit cu dosul palmei. Își dori ca tatăl ei să fi fost aici acum. El ar fi știut ce să facă.

Când Sofia intră în secția de poliție, deja era o coadă lungă la recepție.

— Bună dimineața! spuse Eva, făcându-i semn cu mâna prin fereastra ei, ceea ce făcu pe toată lumea de la coadă să se întoarcă și să se uite la ea. Sofia le zâmbi fără tragere de inimă și intră grăbită pe ușa unității în care erau birourile de investigație. Întârziase câteva minute și nu avu timp să-și ia o ceașcă de cafea. Merse direct în bibliotecă, unde o așteptau cu toții.

— Înălțimea Ta. Mattias făcu o plecăciune elaborată înaintea ei.

— Bine, atunci să-ncepem. Vera se uită urât în direcția ei. Autopsia s-a încheiat. Ne-au făcut o mare favoare acordându-ne prioritate, așa că nu uitați să îi mulțumiți lui Fridell data viitoare când o vedeți. Raportul va veni după prânz. Sora ne-a identificat oficial victima ca fiind Adam Ceder. A fost căsătorit o dată, nu are copii. A divorțat la mijlocul anilor '90. Fosta lui soție se numește Mari-Liis Ceder și e născută în Pärnu, Estonia, în 1957. O vom interoga și pe ea, dar mă-ndoiesc că știe ceva despre activitățile din prezent ale lui Adam. S-a recăsătorit cu mult timp în urmă și a emigrat. Haideți să vedem ce ați găsit fiecare, spuse Vera, deschizând discuția. Ce-

avem?

— Zvonurile despre vânzarea hotelului Ulvö sunt adevărate, încep Karim. Mai mulți membri ai personalului au confirmat că doamna Karst vrea să vândă. Partea interesantă nu e că voia să vândă, ci că oamenii spun că Mona Höglund vrea să-l cumpere.

— Mona? Sofia se holbă la Karim, surprinsă. De unde o să facă rost de bani?

El ridică din umeri.

— Poate există un motiv aici? Marie se întoarce spre Vera, care se ridică și începu să scrie ceva în dreptul fotografiei lui Adam Ceder de pe tabla albă.

Vera își lovi mâna cu pixul de câteva ori.

— Poate cineva voia să-l împiedice pe Ceder să cumpere hotelul Ulvö? Trebuie să aflăm tot ce putem despre vânzare. Erau mai mulți potențiali cumpărători? Probleme financiare? Karim, poți să continui să cercetezi asta?

Karim dădu din cap aprobator.

— Trebuie să vorbim cu familia și să aflăm mai multe despre trecutul lui Ceder și ce făcea pe insula Ulvön. Se întâlnea cu cineva acolo sau nu? Întrebați-i și pe angajați și vedeți dacă lanțul hotelier avea planuri să se extindă spre nord. Sofia, poți să cercetezi asta când ajungi în Stockholm, spuse Vera.

Sofia dădu aprobator din cap, dar fără tragere de inimă.

— L-am cercetat pe acest tip, Fröding, spuse Mattias. Scoase câteva pagini printate dintr-un dosar de plastic și le împrășteie pe masă.

— Fredrik Fröding, născut pe 5 martie 1981. Părinții: Göran și Gunnel Fröding, ambii decedați. Locuiește în Brahegatan, în cartierul Östermalm din Stockholm, din 1995. Apartamentul a aparținut bunicii din partea mamei, dar și ea a murit între timp. Nu are cazier. Starea civilă: necăsătorit. Nu are copii.

— Asta e tot? întrebă Vera. Nicio legătură cu hotelurile Ceder sau cu familia Karst?

— N-am găsit niciuna. Se pare că a trăit o viață destul de anonimă. A început să lucreze la biroul de pașapoarte din Solna în 2006. Acolo a fost înregistrat la Agenția de Asigurare Socială de câteva ori și a fost în concediu de boală din când în când. În 2015, s-a întors la muncă, dar la

biroul de pașapoarte din Sollentuna de data aceasta. Nu are datorii, dar nici nu are bunuri reale în afară de apartament și o mașină care, practic, e o vechitură acum.

— Credem că a făcut-o? întrebă Marie.

— Evident că a făcut-o, spuse Mattias pe un ton batjocoritor. Bolnav, singur și cu un psihic instabil. Nu m-aș mira dacă ar lucra ca asasin plătit pentru cineva. Poate cineva care nu a vrut să se realizeze vânzarea l-a trimis aici ca să îl lichideze pe Ceder.

— Să-l lichideze? Desigur, poate Sofia nu îl cunoștea pe Fredrik prea bine, dar nu era un asasin plătit.

— De ce nu? Ai o teorie mai bună? o întrerupse Vera. Mattias, continuă să-l cercetezi pe Fröding. Află mai multe despre el. Foste prietene, colegi de școală, șefi, responsabili de caz de la Agenția de Asigurare Socială, profesori. Și adu-l naibii aici pentru interogare! Sofia, tu fă același lucru, dar pentru Christine Karst. Femeia trebuie să înțeleagă că trebuie să ia legătura cu noi când unul dintre oaspeții hotelului ei e găsit mort. Vorbește cu tot personalul hotelului Ulvö din nou, astăzi. Îi cunoști pe oamenii de acolo. Poate scoți mai multe de la ei. Ia-o și pe Marie. Și asigură-te că vorbești din nou cu Mona. Trebuie să accesăm camera serverului și să ne uităm la filmările de pe camerele de supraveghere. Întreabă și dacă e vreun adevăr în zvonurile despre faptul că era interesată să cumpere hotelul. Vera inspiră adânc înainte să continue. Marie, continuă să te ocupi de Ceder. Fă o cronologie a ultimelor lui zile. Am să iau legătura cu procurarea și am să o pun la curent. Ancheta i-a fost atribuită lui Karin Åhlén.

Un oftat colectiv se auzi prin cameră. Karin Åhlén era cea mai sânguincioasă procurare angajată vreodată de Autoritatea Suedeză de urmărire Penală. Întotdeauna putea fi găsită la telefon, chiar și când nu era de serviciu, și rareori dura mult până obținea arestarea sau mandatele de percheziție. Pe de altă parte, cerea ca ofițerii care se ocupau de anchetarea cazurilor ei să apară constant la tribunalul districtului, în caz că apăreau întrebări, ceea ce făcea ca toată secția să se teamă de ea ca de ciumă. Nimeni nu avea timp pentru acest fel de muncă suplimentară.

Toți începură să plece de la masă. Sofia se chinui să își scoată rucsacul de unde se blocase, pe piciorul scaunului.

— Sofia, te vreau într-un avion spre Stockholm nu mai târziu de mâine. Și ia legătura cu Marklund!

Vera arătă, nerăbdătoare, spre Sofia cu carioca, înainte să-i pună din nou capacul cu un clic și să o așeze pe polița de sub tabla albă.

Marie se opriese afară, lângă ușă, ca să o aștepte pe Sofia.

— Kaj Marklund? Nu e tipul care e însurat cu Mette Severin?

Sofia dădu din cap fără a o privi în ochi pe Marie.

— E minunată! Mi-a plăcut foarte mult în ultima producție după *Domnișoara Julie*, de Strindberg. O cunoști?

Sofia ridică din umeri în loc de răspuns. Nu prea putea afirma că o cunoștea pe Mette. Pe de altă parte, îl cunoștea pe Kaj.

•

Fredrik stătea pe trotuar, uitându-se în sus, la biroul lui Torsten. Trecuse întâi pe la apartamentul lui ca să facă duș, să-și schimbe hainele și să se spele cu grijă pe dinți. Nervozitatea îi circula prin fluxul sangvin. Ezită înainte să-și întindă mâna spre butonul interfonului de lângă ușă. Își repetă discursul pe care și-l pregătise în minte, apoi apăsă pe buton. Ușa bâzâi, iar el păși în liniștea blândă.

Torsten stătea în cadrul ușii, făcându-i cu mâna.

— Arăți bine, înviorat. Te-ai bronzat de Solstițiu?

La început, Fredrik se întreabă dacă Torsten făcea mișto de el, dar își dădu seama repede că nu făcea asta. Se așeză pe scaunul destinat pacienților, iar Torsten începu imediat să se agite, mutându-și scaunul din spatele biroului. Se aplecă înainte și îl bătu amical pe genunchi.

— Foarte înviorat. Ce mai faci?

— Bine. Fredrik se lăsă pe spătarul scaunului pentru a evita privirea pătrunzătoare a psihiatrului. Chiar dacă Torsten îi ceruse anumite lucruri de-a lungul anilor, era aproape ca un părinte pentru Fredrik și nu voia să-l dezamăgească.

— Am fost plecat în concediu. Am întâlnit o fată. Spre mirarea lui, se îmbujoră.

Torsten fluieră, impresionat.

— Bine, bine, bine. Cum o cheamă?

— Sofia.

— Așadar, cum arată viitorul pentru Fredrik și Sofia? Torsten zâmbi cunoscător.

— Luminos, sper.

O minciună mai mult bazată pe speranță decât pe probabilitate.

— Așadar, voiam să vorbesc despre treaba cu clinica din Sundsvall. Știu ce-ai zis despre pastile și... Fredrik caută să-l privească în ochi pe Torsten și chiar o făcu. Dar mă simt foarte bine acum. Chiar vreau să încerc cu fata asta și, dacă o să fac terapie internat, totul s-ar putea destrăma. Crezi că-mi poți prescrie pastilele oricum? Dacă relația nu merge, atunci promit că am să merg.

Torsten îl privi gânditor.

— Și Niklas?

Fredrik trase de nasturele de la manșeta cămășii. Îi era greu să o spună.

— Niklas e mort. Cred că m-am agățat de el ca să am ceva... pe cineva. Acum, când chiar am pe cineva, e ca și cum gândurile mele despre Niklas încep să dispară.

Torsten se întinse spre laptop, un semn că avea să scrie rețeta. Fredrik își ținu respirația.

— Ai făcut un mare progres, Fredrik. Cel mai mare de când te cunosc. Oricine-ar fi Sofia asta, asigură-te că o păstrezi. Pare bună pentru tine.

Fredrik zâmbi și dădu aprobator din cap.

— Așadar, nu ai să-ți mai cauți frățiorul?

Fredrik făcu tot ce putu ca să-și mențină privirea fixă.

— Nu. Nu știa dacă credea asta, dar părea sincer.

Torsten îl bătu încurajator pe coapsă, de parcă era un cal care alergase bine într-o cursă.

Fredrik se uită pe fereastră în timp ce Torsten tastă pe laptop. Gândurile i se întoarseră la acea noapte geroasă. Valurile loveau atât de tare că personalul trebuise să dea jos paharele și sticlele de pe rafturile barului. Pasagerii beți se clătinau pe mocheta groasă, dintr-un perete în altul, cu băuturi viu colorate în mâini. Una sau două familii cu copii care erau încă treji. Părinții își țineau strâns micuții ca să nu cadă în timp ce barca se legăna. Nimeni nu se temea, nu încă. Nimeni nu își dădea seama că avea să se întâmple ceva care nu se putea întâmpla.

Fredrik fu smuls din gândurile lui de telefonul lui Torsten care suna.

— Îmi pare rău, Fredrik. Am uitat să-l închid.

Îi făcu semn cu mâna ca să-i arate că nu îl deranja și Torsten răspunse la telefon.

— Vă deranjează dacă așteptați un moment? Torsten nu așteptă un răspuns, doar își ținu telefonul la piept în timp ce îi șopti lui Fredrik, care

se ridicase și era cu mâna pe clanță: Rețeta ta e în sistem. Poți să mergi să le ieși.

Fredrik dădu din cap în semn de mulțumire și închise încet ușa în urma lui.

32.

— Haideți să începem cu raportul de autopsie. Vera împinse un teanc de hârtii pe masă. Toți înșfăcăară o copie și Sofia observă cu satisfacție că Mattias întârziase la ședința lor de după-amiază.

— Raportul toxicologic încă nu e disponibil. Avem prioritate și la acela, dar tot va mai dura câteva zile, până săptămâna viitoare cel mai târziu. În ceea ce privește autopsia, Fridell confirmă că lovitura de la cap a fost cauza morții. Asta nu e o mare surpriză. Crede că arma crimei ar fi putut fi un ciocan. Vera răsfoi paginile până la o schiță pe care Fridell o făcuse ca să descrie diferitele părți ale armei crimei. Sunt urme de la un obiect contondent hexagonal, de exemplu, capul unui ciocan. Și de la vârful spintecat din spate, care a crăpat craniul și a penetrat creierul chiar deasupra ochiului drept.

Marie își strânse buzele dezgustată.

— După locul în care se află rana, criminalul era înalt. Evident, ar fi fost nevoie și de multă putere pentru a ucide pe cineva cu atât de puține lovituri câte a primit Ceder. Apropos, unde-i Mattias?

— Vorbește la telefon cu psihiatrul lui Fröding, spuse Karim.

— Și Christine Karst, ai luat legătura cu ea, Sofia?

— Nu.

— Dar cu Mona Höglund?

— Nu, nu încă. Dar am primit listele cu pasagerii zborurilor spre Alicante din ziua Solstițiului pe care le-am cerut. Christine Karst avea o rezervare pentru zborul DY4203 al Norwegian Airlines, care a plecat din Stockholm pe la prânz, dar nu a fost în acel zbor sau în oricare altul spre Alicante din acea zi.

— Unde naiba e femeia asta? Vera ridică mâinile de iritare.

— Una dintre menajerele de la hotelul Ulvö a menționat că Christine are o barcă privată. Se pare că e una din acelea mari și scumpe. Am verificat,

nu e acostată lângă hotel și nimeni nu a văzut-o acostând nici la Köpmanholmen.

— Dacă și-a luat propria barcă, nu ar trebui să verificăm la portul de agrement Örnköldsvik în loc de Köpmanholmen? întrebă Marie. Acela ar fi mai apropiat dacă ai încerca să prinzi un zbor, nu-i așa?

— Ai verificat asta? întrebă Vera, holbându-se la Sofia, care clătină din cap.

— Du-te să verifici, spuse Vera și făcu semn din cap spre ușă. Portul de agrement era la doar câteva străzi de secția de poliție și putea ajunge acolo în mai puțin de zece minute. Sofia se ridică, privind-o nesigură pe Vera.

— Nu acum, șuieră Vera când își dădu seama că Sofia se îndreaptă spre ușă. Sofia stătu acolo câteva secunde înainte să se așeze din nou, de data asta pe scaunul cel mai apropiat. Marie o privi cu milă.

— Dacă Christine nu e în Alicante, nu a fost în niciunul dintre zboruri și barca ei nu e în portul de agrement, poate e timpul să începem să luăm în considerare faptul că ar putea fi implicată în crimă. Poate stă departe intenționat. Ar trebui să-i facem publică descrierea și să spunem că e căutată pentru interogatoriu, spuse Karim. Se pare că păstrează și o cameră la hotel. Ar trebui să vedem dacă putem obține accesul în ea.

Vera dădu aprobator din cap.

— Sofia, întrebi personalul și despre barca ei? Vezi dacă a văzut-o cineva pe lângă Ulvön de la solstițiu. Voi vorbi cu Åhlén despre un mandat astfel încât tu și Marie să puteți percheziționa camera lui Christine cât timp sunteți acolo. Marie, cum merge cronologia în cazul lui Ceder?

— Aștept lista apelurilor și a retragerilor lui bancare. Ar trebui să le primesc în cursul zilei de astăzi.

Ușa se deschise brusc și Mattias se împinse pe lângă Sofia fără să-și ceară scuze. Se îndreaptă spre Vera și îi înmână un teanc de hârtii. Din atitudinea lui era evident că găsisese ceva și Verei nu-i trebui mult timp ca să reacționeze. Dădu din cap, impresionată, în timp ce citi, apoi îi înapoie teancul de documente lui Mattias.

— M/S *Estonia*, spuse el, scuturând hârtiile.

Imagini cu bărci goale de salvare de la transmisiunile de știri îi trecură prin minte Sofiei. Viziera de la proră ridicată încet deasupra suprafeței Mării Baltice, poze granulate în alb și negru ale textului de pe o parte a feribotului, adânc sub apă.

— Ce legătură are *Estonia* cu ancheta asta? întrebă Marie.

Mattias își dresе glasul. Era ca un cocoș mândru care se pregătea pentru o luptă între cocoși, stând acolo, lângă Vera.

— Ghiciți cine a fost la bordul *Estoniei* când s-a scufundat în noaptea aceea?

Sufăr de stres posttraumatic... Părinții mei au murit într-un accident. În toamna lui '94.

Sofia își puse capul în mâini.

Mattias făcu câțiva pași țănoș până la tabla albă și lipi cu bandă adezivă poza lui Fredrik.

— Fredrik Fröding.

Mâna lui Marie se întinse spre crucea pe care o purta la gât.

— Și...? întrebă Karim, scărpinându-se în bărbie. Ce legătură are cu asta?

Mattias se dădu în spectacol când își trase un scaun, se așeză și își aranjă hârtiile din fața lui înainte să continue, perfect conștient că toți stăteau cu ochii ațintiți spre el.

— Potrivit psihiatrului lui Fröding, își lăsă ochii să cutreiere pe document, deși trebuia să fi vorbit cu psihiatrul cu doar câteva momente în urmă, un anume Torsten Bredh, Fröding a fost la bordul *Estoniei* cu părinții lui și fratele lui mai mic în noaptea în care s-a scufundat. Mattias încercă cu stângăcie să facă o altă pauză dramatică, ceea ce o făcu pe Vera să își dreagă glasul, așa că se grăbi să continue. Fröding și fratele lui au reușit să ajungă pe punte. Deși șansele nu erau de partea lor, au ajuns în aceeași barcă de salvare și au supraviețuit până târziu în noapte. Dar, chiar pe când erau salvați, se pare că fratele, Niklas, a fost luat de un val de pe barca de salvare și a dispărut în Baltică.

Sofia se holbă în jos, la masă.

O, Doamne, nu e de mirare că Fredrik e ca vai de el.

— După spusele lui Bredh, în ultimii douăzeci și cinci de ani, Fröding nu și-a pierdut niciodată speranța că fratele lui a supraviețuit. Suferă de „simptome evidente de tulburare de panică cu semne clare de stres posttraumatic”. Mattias desenă în aer niște ghilimele imaginare când citi diagnosticul.

— Hm, dar ce legătură are asta cu Ceder? insistă Karim.

— Ajung și la asta. Mattias își puse mâinile pe masă. Bredh a mai spus

și că Fröding suferă de halucinații și că acestea apar frecvent când ia niște medicamente pe bază de rețetă pe care i le-a prescris chiar el de-a lungul anilor... benzda... benzdio...

— Benzodiazepine, îi oferi Vera cuvântul stând cu spatele la ei. Scrise ceva pe tablă, apoi se întoarse spre grup. Ceea ce încearcă să spună Mattias e că Fröding suferă de halucinații și ia un medicament puternic, pe bază de rețetă. La penultima lui programare la psihiatru, Fröding a spus, potrivit relatării, că la văzut pe fratele lui, Niklas, în cartierul Östermalm din Stockholm, dar că a dispărut înainte să poată ajunge la el.

— Unde-a dispărut? întrebă Sofia, holbându-se la ea.

Ochii Verei sclipiră când răspunse, iar Mattias rânji larg.

— În hotelul lui Adam Ceder.

33.

Sofia încetini și se întinse peste cârmă ca să poată scruta docul larg de sub hotelul Ulvö. De obicei, era un amestec de bărci de lemn, bărci cu motor și iahturi germane aici, dar azi nu erau prea mulți vizitatori. Manevra Calul cu dibăcie până la doc.

Nu mai era nicio urmă a învâlmășelii de acum câteva zile. Banda de delimitare alb-albastră a poliției dispăruse, cu toate acestea însă, puținii turiști care se plimbau de-a lungul apei păreau oarecum triști.

Privi cu ochii mijiți hotelul din lemn vopsit în alb și gri. Fuseseră multe dezbateri despre construirea noului hotel. Schimbarea și dezvoltarea întotdeauna provocau sentimente intense, mai ales pe o insulă rurală unde mulți oameni trăiseră în același fel de generații. Unii locuitori afirmaseră că noul hotel era o investiție necesară pentru prosperitatea insulei Ulvön, în timp ce reacționarii fuseseră de părere că hotelul modern avea să schimbe ireparabil modul de viață al insulei. Acum, când noul hotel era terminat de mulți ani, cei care îmbrățișaseră schimbarea se dovediseră a fi avut dreptate. Noul hotel adusese cu el un sentiment de încredere în viitor. Crease locuri de muncă și, în același timp, revigorase celelalte afaceri de pe insulă.

— Ce-ar trebui să fac cu asta? întrebă Marie ridicând vesta de salvare pe care tocmai și-o dăduse jos.

Sofia aproape că uitase că era în barcă alături de colega ei. Ori de câte ori era pe mare, vântul părea să-i zboare orice gând din minte.

Acum, când puse din nou picioarele pe pământ, își aminti totul – Fredrik, ancheta, *Estonia*, Ceder...

— Arunc-o în cabină.

Marie îndesă vesta de salvare înăuntru și își ridică trupul scund pe punte. Sofia o urmă până la intrarea principală a hotelului. Mona Höglund stătea chiar după ușile de sticlă. Ridică niște broșuri de pe biroul de la recepție și le privi în ochi cu hotărâre.

— Bine că ați venit. Am încercat să dau de voi.

Sofia o privi nedumerită pe Mona.

— Tocmai am fost în camera serverului și se pare că filmările de pe camerele de supraveghere din noaptea în care Ceder... Ei bine, pur și simplu, filmările nu mai sunt acolo.

— Le-a șters cineva?

— Nu știu.

— Cine, în afară de tine, mai avea acces în camera serverului? Marie se aplecă peste biroul de la recepție, iar Mona îndreptă imediat broșurile, care tocmai alunecaseră din nou în dezordine.

— Nimeni, dar poate s-a întâmplat din cauza actualizării?

Sofia dădu din cap, iar ea și Marie se priviră în ochi.

— Vom cerceta asta. Ne poți scrie numele companiei care s-a ocupat de actualizare?

Mona întinse mâna după un pix și un carnețel cu bilețele autoadezive.

— Am vrea să aruncăm o privire în camera lui Christine, spuse Marie.

— De ce? Mona se opri din scris și își ridică privirea spre ele.

— Avem un mandat de percheziție. Vrei să ne arăți camera, te rugăm?

Fără tragere de inimă, Mona se întoarse și își întinse mâna după o cheie de după teșghea înainte să îi înmâneze Sofiei bilețelul autoadeziv galben.

— Mai e ceva, spuse Sofia. Am auzit că hotelul e de vânzare și că te interesează să-l cumperi.

Mona râse sarcastic.

— Eu? Ei bine, ar fi cu siguranță un vis devenit realitate, dar nu mi-l permit sub nicio formă. Cine spune că sunt interesată?

— Asta nu e important. Întrebarea e dacă e adevărat.

— Oamenii bârfesc despre multe lucruri, dar nu, nu voi cumpăra hotelul.

Dădu din cap spre scări. Urcăm?

•

Camera era mică, dar mobilată într-un mod plăcut, în aceeași temă nautică alb cu gri ca restul hotelului. Sofia începu în baie. Nici asta nu era mare. Nuanțe deschise de gri care se estompau unele într-altele, accesorii de baie albe, de porțelan, și dușul închis cu sticlă opacă. Lângă chiuvetă se aflau două cutii de lentile de contact. Majoritatea sertarelor de sub ea erau goale, dar găsi o perie de păr și o periută de dinți. Erau sticle de șampon și de balsam pe raftul din duș, una dintre cele mai scumpe mărci, precum și un aparat de ras.

— Ai găsit ceva? Sofia închise ușa băii în urma ei și se uită la obiectele pe care Marie le găsisese în noptiere și pe birou. Un carnetel, niște pixuri, o pereche de căști și alte lucrușoare impersonale care arătau în mod clar că Christine nu stătea aici foarte des.

— Nu, îi răspunse Marie de sub pat. Dar tu?

— Nimic care să sugereze că se ascunde intenționat. Sofia se uită în jur, prin cameră. De ce ar ține cineva o cameră de hotel rezervată tot anul dacă o folosește foarte rar? Cu siguranță, era o cheltuială inutilă. Deși, dacă deținea locul, era a ei.

— Un telefon. Marie se ridică de lângă pat cu un telefon mobil care încă era conectat la un încărcător băgat în priză din perete. Nu are cod de acces. Scoase încărcătorul din priză și îi înmână telefonul mobil Sofiei, care îl puse într-o pungă de plastic.

— De obicei, un telefon mobil nu e un lucru pe care-l lași în urmă când pleci în străinătate, nu-i așa?

Marie clătină din cap.

— Bine, cred că am făcut-o și pe asta. Sofia se uită în jur, prin cameră, pentru ultima dată, ca să se asigure că nu rataseră nimic.

Marie dădu din cap și puse cu grijă la loc obiectele pe care le găsisese.

— Pot să-l iau în oraș cu mine, spuse Marie, arătând cu degetul spre punga care conținea telefonul. Peste un sfert de oră pleacă un feribot.

— Eu rămân aici, spuse Sofia.

Marie îi făcu semn cu degetul mare ridicat în sus, luă punga și ieși pe ușă. Chiar atunci sună telefonul Sofiei. Era numărul Verei.

— Ai găsit ceva?

— Un telefon mobil. Marie îl aduce acum.

— Și tu?

— Rămân aici să vorbesc cu personalul. Am dat de Mona Höglund. A insistat că ea nu e o potențială cumpărătoare a hotelului. Dar, ascultă asta. Pretinde că filmările de pe camerele de supraveghere din noaptea crimei au fost șterse din cauza unei actualizări la sistemul IT.

— O, fă-mi un rahat de desen. Vera tuși la celălalt capăt al liniei. Va trebui să întrebi personalul dacă asta e adevărat, că nu urmează să cumpere hotelul. În orice caz, Mattias l-a cercetat pe Fröding. Åhlén ne-a dat aprobarea să îi facem o verificare totală. Colegii noștri din Stockholm vor merge la apartamentul lui în seara asta și vor vedea dacă pot lua legătura cu el. Ce crezi?

Spune-i acum.

Oricum le privea Sofia, acțiunile ei aveau să fie interpretate ca ascundere intenționată de informații. Nu ar fi costat-o doar slujba. Ar fi existat și repercusiuni legale. Se asigură că ușa camerei de hotel era încuiată, apoi coborî la parter, la recepție, înainte să răspundă.

— Nu avem niciun motiv care să ne sugereze că ar putea fi el.

— Nu, dar avem o grămadă de indicii, spuse Vera.

— Trebuie să returnez o cheie acum. Vorbim când mă întorc din Stockholm.

Apoi închise.

•

Când Fredrik intră din nou pe ușa din față a clădirii de pe Brahegatan, dădu de administrator, care era și proprietarul clădirii. Era în drum spre curtea din spate, la jumătate de scară mai sus de ușa din față. Fredrik îl salută dând din cap, dar nu încetini ca să evite să fie atras într-o conversație. Slujba administratorului părea să se concentreze mai mult pe umblatul prin jur pentru a bârfi cu locatarii decât pe altceva mai practic. Putea să vorbească ușor jumătate de oră – fără să se oprească să-și tragă răsuflarea – despre cât de puțini locatari participaseră la ultima ședință de consiliu a asociației, iar Fredrik nu-și dorea acum să asculte toată povestea.

Voia doar să se trântască în pat. Își luase pastilele pe care i le prescrisese Torsten, iar două dintre ele deja îi răspândeau un calm chimic prin fluxul sangvin. Urcă scările câte două, clătinându-se și, după multe încercări, reuși să bage cheia în gaură. Câteva plicuri cu reclame și o factură zăceau pe covorul din hol. Le dădu la o parte cu piciorul și merse să

deschidă fereastra dormitorului. O briză caldă de vară intră în cameră. Pentru că cearșafurile lui nu erau curate, se întinse pur și simplu pe pătură fără să își dea jos pantofii sau hainele.

Somnul întârzie să vină, chiar dacă era mai obosit decât fusese vreodată în toată viața lui. Gândurile îi veneau atât ca melasa, cât și rapid, ambele în același timp. Fragmente de amintiri din ultimele zile se amestecau cu mirosul cunoscut al apartamentului bunicii și al orașului natal. Privirea Sofiei când îl îmbrățișase pe terasa ei, Tord cu buza plină de spus, chipul furios al lui Adam Ceder, Niklas, geanta, adolescentul acela spânzurat... Gândurile lui erau ca un terci gros și, în scurt timp, fu din nou acolo. Pe feribot, țipând după părinții și fratele lui.

Un semnal îi atrase brusc atenția, cineva vorbea, voci cu ecou, apoi din nou semnalul.

Fredrik se ridică din pat, treaz de-a binelea. Dormise doar câteva minute, dar toate simțurile îi erau în alertă. Fereastra se deschisese de tot. Se aplecă peste pervazul lat și se uită în jos. Acolo descoperi ceea ce deja bănuise. O mașină a poliției cu portiera deschisă. Un polițist în uniformă coborî de pe locul pasagerului și sunetul radioului poliției îl urmă ca o coadă pe trotuar.

Fredrik se uită panicat prin apartament. Geanta lui Ceder era chiar lângă ușa de la intrare. Fără calculator, dar plină de hainele lui. O deschise și începu să își arunce în ea hainele din dulap, încărcătorul telefonului mobil, pașaportul, propriul laptop, o pereche de pantofi de rezervă, un hanorac cu glugă și o pălărie de pe raftul pentru pălării. Înainte să plece din apartament, fugi la frigider și înșfăcă punga cu bancnote în valoare de cinci sute de coroane pe care le păstrase pentru situații de urgență. Era mai subțire decât și-o amintea, dar era mai bine decât nimic. O ultimă privire pe fereastră. Polițiștii încă stăteau pe trotuarul de jos. Unul dintre ei vorbea la telefon.

Merse până la ușa de la intrare și o deschise cu prudență. Nu era nimeni pe palier. Pe cât putu, fără să facă zgomot, coborî în fugă scările până la ieșirea care dădea spre curte. Exact când simți aerul proaspăt și mirosul plantelor, auzi poliția trăgând de ușa de la intrarea în clădire.

Își aranjă geanta lui Ceder pe spate, ochi poarta care era exact pe partea cealaltă a curții și fugi.

Până când Sofia se întoarse la recepție, Mona dispăruse. Îi înmână cheia tinerei din spatele tejghelei și ceru să arunce o privire în camera serverului, care era descuiată. Sofia putu confirma repede faptul că ușa nu fusese deschisă cu o rangă sau forțată în orice fel. Poate că teoria Monei era corectă și filmările de pe camerele de supraveghere chiar fuseseră șterse din greșeală în timpul actualizării. Scoase bilețelul autoadeziv cu numele companiei care făcuse această treabă și apelă numărul. Cinci minute mai târziu, vorbea cu un tehnician. El confirmă faptul că filmările ar fi putut foarte bine să fi fost șterse de vreme ce memoria de stocare era conectată la restul sistemului.

Își dădu seama că nu mâncase nimic de la micul-dejun și hotărî să mănânce în curtea interioară înainte să înceapă să vorbească cu membrii personalului. Comandă o ceașcă de cafea neagră și un sandviș.

— Am auzit că lucrurile au cam scăpat de sub control la Solstițiu. Un bărbat în vârstă, cu un hanorac roșu de la Helly Hansen și cizme de cauciuc, se aplecă spre ea într-un mod familiar de la o masă învecinată. Era Birger Hedlund, care fusese bucătarul hotelului Ulvö din vremuri imemorabile. Pe lângă Tord, probabil Birger era cel care știa cel mai bine ce se întâmpla pe insulă.

Sofia îi zâmbi dezarmant. Cu mai puțin de treizeci și cinci de locuitori care rămâneau tot anul pe insulă, nu putea pune piciorul aici fără să dea de cineva care știa cine era ea, cum își câștiga existența și al cui copil era. Dădu din cap recunoscătoare spre ospătăriță în timp ce aceasta îi puse cafeaua și sandvișul pe masă.

— Cum merge ancheta? Trebuie să vă omorâți cu munca la secție acum. Dar cred că ești obișnuită cu genul ăsta de lucruri de când ai lucrat în marele oraș. Birger nu așteptă să-i răspundă înainte să continue: Personal, nu am înțeles niciodată farmecul vieții la oraș. O grămadă de nebuni în lupte de clanuri, oameni care lucrează douăzeci de ore pe zi și plătesc milioane de coroane pe apartamente care nu sunt mai mari decât o latrină din Jukkasjärvi.

— O, nu e atât de rău. Sofia zâmbi și luă o înghițitură din sandviș. Cu salam și brie, preferatul ei, dar azi nu avea un gust bun. Îl așeză pe farfurie

și își împături șervețelul.

— Bietul om, bătut până la moarte și aruncat în ocean. Ce soartă, continuă Birger, desigur, încercând să o momească să divulge câte ceva despre investigație.

— Hei, ai văzut barca familiei Karst pe-aici în ultimul timp? întrebă Sofia.

Se gândi puțin la asta înainte să răspundă.

— Nu, de obicei, e la capătul portului de agrement, dar, acum că ai menționat-o, n-am mai văzut-o de dinainte de Solstițiu. De ce?

Sofia împinse farfuria mai departe, cu sandvișul aproape neatins.

— Îi cunoști bine? întrebă ea, dând din cap spre hotel.

— Pe membrii familiei Karst? Nu mai bine decât ceilalți. Vreau să zic că nu sunt niciodată aici. Se scărpină sub bărbie, gândindu-se. Crezi că are vreo legătură Christine cu treaba asta?

— Nu credem nimic. Vrem doar să luăm legătura cu ea. Dar Mona Höglund?

— Te referi la Șefa Mică? râse Birger. Probabil e pe-aici, pe undeva...

— Dar ce știi despre ea?

— Nu prea multe. Vreau să zic că se învârte pe-aici de când era copilă, dar nu pot spune că o cunosc. Tatăl ei a fost supraveghetor la vechiul hotel. Ți-l amintești pe Yngve, nu-i așa?

Sofia dădu din cap. Și-l amintea bine. Fusese mâna dreaptă a Giselei Karst, conducând hotelul când ea se plimba prin lume ca pianist-concertist. Nu păruse interesată de fiica ei sau de hotel. Le lăsase pe amândouă în mâinile altor oameni care să le îngrijească. Lui Yngve îi plăcuse băutura, păru să-și amintească Sofia. Nu știa când preluase oficial Mona slujba de manager, dar nu era o exagerare să creadă că făcea deja această muncă de ani buni înainte de a fi angajată. Trebuia să se fi întâmplat când Sofia locuia în Stockholm. Totuși, se gândi ea, era ciudat că atât Christine, cât și Mona preluaseră slujbele părinților lor.

— Mona are un soț, doi copii și o casă pe continent, continuă Birger, încercând să-și scoată ceva dintre dinți cu colțul șervețelului. Cred că mai lucrează și ca asistentă medicală în oraș în timpul iernii.

Una dintre ospătărițe ieși în curtea interioară, iar Sofia își termină cafeaua, făcu un semn rapid din cap de rămas-bun lui Birger și se îndreptă spre ea.

— Scuză-mă, începu Sofia.

Tânăra se întoarse cu un zâmbet. Sofia o recunoscuse de la lecțiile de înot care erau oferite la Sandviken. Era fiica unuia dintre locuitori și, de obicei, lucra în schimburi la hotel în timpul verii.

— Sunt Sofia Hjortén. Sunt de la poliția locală. Putem sta de vorbă câteva minute? Își întinse mâna și ospătărița i-o strânse după ce își băgă telefonul mobil în buzunarul șorțului.

— Linda Pihlgren. Ești fiica lui Sten, nu-i așa?

Sofia dădu din cap.

— E vorba despre crima aceea?

— De fapt, aș vrea să vorbesc cu tine despre Christine Karst, spuse Sofia. Știai că plănuia să vândă acest local?

— Am auzit doar zvonuri. Oamenii de la bucătărie spuneau că Ceder era aici ca să cumpere hotelul. E adevărat?

— Nu știm, dar e o posibilitate pe care o cercetăm.

— Am auzit și că Mona avea de gând să cumpere localul, dar nu știu exact, spuse Linda, netezindu-și cocul atent periat. Deși, știi, cum ar putea să și-l permită?

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Te referi la Christine? În Ajunul Solstițiului.

— Știi când a plecat de la hotel?

— Urma să plece în dimineața următoare, să meargă să stea cu mama ei în Spania, cred. Plănuia să ia prima barcă în ziua Solstițiului.

— Ai vorbit cu ea în Ajunul Solstițiului?

— Da, chiar am făcut asta. A venit la mine și m-a întrebat cum îmi mai merge cu școala și dacă mai vreau să lucrez anul acesta câteva ore la bufetul de Crăciun.

— Cum ți s-a părut?

Linda se gândi la asta.

— Stresată? Dar întotdeauna părea cam stresată. Linda se aplecă mai aproape de Sofia. Se zice că are probleme cu nervii.

Sofia fu surprinsă să audă pe cineva atât de tânăr ca Linda folosind o expresie precum „probleme cu nervii”. Nu progresaserăm mai mult în privința bolilor mintale?

— Ce s-a întâmplat după asta?

— Nimic. A mers mai departe să vorbească cu alți membri ai

personalului, iar eu am continuat să muncesc.

— Știi unde a mers după aceea?

Linda clătină din cap, apoi spuse:

— Avea o întâlnire. Părea să fie cu o persoană importantă. Poate era cu tipul acela, Ceder?

„Deșteaptă fată”, se gândi Sofia.

— În Ajunul Solstițiului?

— Vine aici doar o dată sau de două ori pe an și, când e aici, întotdeauna organizează o ședință cu toți.

— Dar pe Mona? Ai văzut-o în Ajunul Solstițiului?

— Nu, am servit la mesele din curtea interioară toată noaptea. Mulțimea a fost gălăgioasă. O fată a căzut peste balustradă și a trebuit bandajată. Și un tip foarte beat a trebuit să fie însoțit înapoi la camera lui.

Sofia simți că îi ardeau obraji.

— Fredrik Fröding?

Linda miji ochii, încercând să-și amintească.

— Cred că ăsta era numele lui. Stătea la etajul doi. Cred că doar pentru o noapte.

Doi bărbați în tricouri asortate cu reclame la jet-ski-uri trecură pe lângă ele și se uitară fără rușine după Linda. Ea zâmbi și le făcu semn politic spre scări, încurajându-i să meargă mai departe.

— A stat aici toată seara?

— Cred că da. La început, a stat la bar, apoi acolo. Linda arătă cu degetul spre o masă din colțul curții interioare. L-am servit, dar a trebuit să nu-i mai iau comenzile înainte de închidere pentru că era atât de beat că de-abia putea sta în picioare. Am mers să aduc paznicii să-l însoțească, dar, când m-am întors, deja dispăruse. L-am văzut cum stătea lângă piscină și vorbea cu cineva, dar nu părea să fie o conversație foarte plăcută. Practic, țipa, apoi a plecat.

— Fröding țipa?

— Nu, celălalt tip.

Nu-i spusese Mona că Fredrik țipase la Ceder? Da, Sofia era sigură că asta îi spusese. Trebuia să discute despre asta din nou cu Mona.

— Apoi Fröding s-a întors și l-ai ajutat să urce până în camera lui?

Linda clătină din cap.

— Paznicii erau ocupați, așa că Mona l-a dus în camera lui.

— L-ai mai văzut după aceea?

— Nu.

Sofia îi înmână una dintre cărțile ei de vizită cu numărul de telefon pe ea.

— Poți să-i spui Monei să mă contacteze când o vezi? Și dacă îți trece prin minte orice crezi că ar fi bine să știm, vreau să mă suni.

Linda dădu aprobator din cap, luă cartea de vizită și se îndreptă spre scări când Sofia o opri.

— O ultimă întrebare. Ai idee cine nu ar fi vrut ca Adam Ceder să cumpere hotelul?

Linda se gândi la asta pentru un moment înainte de a răspunde ridicând din umeri:

— Probabil Mona.

35.

Insula Ulvön, 1979

Christine se opri înaintea verandei din fața casei și se uită cu ochii holbați la grupul care stătea acolo. Adam, Mats și Thomas erau îngrămădiți în jurul lui Marianne. Fetele din Uniunea Sovietică erau și ele acolo. Muzica pop se auzea tare din radioul de pe pervazul din bucătărie. Thomas aplauda în așa fel încât burta lui grasă tremura. Adam stătea rezemat de zidul exterior al casei și mângâia pisica aceea pe care o căra peste tot. Părea mai interesat de aceasta decât de ea.

Marianne stătea în mijlocul cercului. Se legăna și cânta împreună cu radioul. Își mișca șoldurile și își țuguia buzele pline. Dansa de parcă era într-o transă, de parcă nu îi vedea, dar îi vedea. Christine observa cum își deschidea ochii din când în când ca să verifice dacă băieții erau atenți la ea. Erau. Toți urmăreau fiecare mișcare pe care o făcea corpul ei. Apoi se opri brusc și arătă spre Christine.

— Vino-aici!

— Birger m-a trimis cu niște hering murat de la hotel, îndrăzni ea să spună. Mi-a zis să i-l dau lui Bodil sau lui Ester.

Marianne se opri și își aranjă tricoul. Pe partea din față a tricoului ei scria „Hooked on a Feeling”, cu litere ornamentate.

Era atât de scurt că, atunci când își ridica brațele, i se vedea partea de jos a sânilor.

— Monstruozitatea aleasă a Domnului poate aștepta, spuse Marianne pe un ton batjocoritor, bucurându-se de râsul pe care îl stârni băieților. Vino să dansezi cu mine!

Marianne veni la ea, îi luă tava cu pește din mâini și o puse pe trepte. Adam puse imediat pisica jos și o lăsă să mănânce din tavă. Marianne o trase în cerc și Christine începu să se miște cu stângăcie pe muzică. Chiar dacă îi era rușine, începu să imite mișcărilor lui Marianne. Își aținti privirea provocator asupra lui Adam. El o privi în ochi, iar ea simți furnicături pe dinăuntru. Era foarte chipeș. Marianne, care părea să vadă totul, îl privi pe Adam cu ochi arzători.

— Crezi că e drăguță Christine? Muzica încă se auzea de la fereastră, dar nimeni nu se mai mișca. Adam ridică din umeri, iar Christine se îmbujoră.

— Dacă crezi că e atât de drăguță, poate vrei să o săruți. Haide, Adam, pup-o! Grupul care aplauda se alătură imediat și începu să scandeze tare.

— Te provoc!

Christine se uită la Adam. El păru că șovăie, dar făcu un pas înainte. Își dorea cu disperare ca el să o sărute. Scandările celorlalți se auziră și mai tare. Chiar când se aplecă înainte, muzica se opri și un cap ieși pe fereastră.

— Ce faceți? Nu știți că Ester se odihnește? Nu puteți să faceți gălăgie acolo!

Bodil băgă capul înăuntru, dispărând în casă. Ieși imediat repede pe ușa de la intrare. Îi dădu un șut puternic pisicii care încă mânca din tava de copt. Animalul alunecă de pe trepte urlând și fugi în pădure.

— Nu sta degeaba aici. Aranjează masa pentru micul-dejun!

Marianne făcu un schimb de priviri cu ceilalți și își dădu ochii peste cap. Fără să scoată un cuvânt, trecu țănoșă pe lângă Bodil și intră în casă, trupa ei de supuși urmând-o. Adam merse cu capul în jos, fără să o privească pe Christine în ochi.

— Ce faci? Bodil ridică mâna pentru a o opri pe Christine. Se holbă cu reproș la ea, cu privirea ei pătrunzătoare ca de pasăre. Nu știi cât de răi sunt cu Ester?

— Nu e chiar atât de rău, nu-i așa? minți ea.

— Nu face pe proasta, Christine! Știi cum e. Chiar vrei să fii una de-ai lor? După tot ce a făcut tata pentru tine?

Asta *era* ceea ce își dorea. Christine își dorea cu disperare să fie plăcută, să facă parte din gașcă. Avea să moară în scurt timp în umbra mamei sale. Avea propria ei personalitate, dar nimeni nu părea să vrea să vadă asta. Dar Aron fusese bun. Chiar fusese. O lăsase să-și petreacă nopțile acolo de multe ori în timpul verii. De parcă ar fi fost una dintre fiicele lui. Ar trebui să o apere pe Ester. Știa că trebuia să facă asta.

— E din cauza lui Adam? Îi întorci spatele lui Ester din cauza lui? Ești dispusă să-ți vinzi loialitatea... pentru el?

Christine nu răspunse.

— Dumnezeu își ține mâinile pe Ester. Știi asta, nu-i așa? Oricine îi face rău va fi pedepsit. Nu înțelegi asta? Bodil gâfâi. Avea ochii larg deschiși și îi tremura glasul de furie. Dumnezeu va trimite un înger ca să-i distrugă pe cei care-i fac rău lui Ester. Vor arde în iad!

36.

Fredrik parcă mașina pe dealul abrupt de lângă intrarea Bisericii Ersta și stătu o vreme să se gândească la absurditatea situației lui. Chiar în acel moment, poliția era în apartamentul lui, căutând prin toate. Cel puțin așa își imagina el totul.

Se uită în jur de câteva ori ca să se asigure că poliția nu îl urmărise până acolo, apoi ieși din mașină, merse pe sub poarta arcuită și pe cărarea pavată, până la clopotniță. Câțiva copii stăteau pe gecile lor, pe un petic de iarbă, și mâncau sushi, fiecare din propriul recipient de plastic. Ieși de pe cărarea cu pietriș și merse până la gard. Avea o rutină bine repetată. Înainte să se poată uita la monument, trebuia să se oprească și să admire priveliștea minunată. Cu privirea ridicată, se putea prefăca că nu observa feriboturile aliniate la terminalele de jos. Se concentra pe insula Djurgården de vizavi de Golful Saltsjön, la caruselele care se învârtteau în parcul de distracție Gröna Lund și la soarele care apunea peste toate insulițele. Era sfâșietor și frumos în același timp.

Apoi, Fredrik se uită, în sfârșit, la monument. Frumosul lemn maro-închis, cu cele două plăci simple. O cruce modestă, dar, cu apa și cerul

drept fundal, era cât se poate de izbitoare. Se așeză pe bancă, direct cu fața la ea, și o privi multă vreme.

Venea aici când îi era dor de ei. Era singurul mormânt pe care îl avea de vizitat. Pentru prima dată, îi trecu prin minte că era și locul lui Niklas. Dar, ca cineva să aibă un mormânt, trebuia să fie mort. Căută în adâncul lui. Era Niklas mort? Urmărise o fantomă în toți acești ani?

Îi trecu prin minte că ar putea fi ultima dată când stătea acolo. Poliția ar putea să apară în orice moment, dar pur și simplu nu-i păsa de asta acum. Voia doar să fie singur o vreme, să permită gândurilor lui să se odihnească în bumbacul creat de pastile, să își simtă respirația.

În scurt timp, nu se mai putu ridica. Își făcu o pernă din hanoracul strâns și se întinse pe bancă.

Nu trecură multe minute până adormi.

37.

Zgomotul aplauzelor și al aclamațiilor se auzea de pe stadionul Zinkensdamm. Din nou, Mats Dahlman își dori să își fi cumpărat un apartament la câteva străzi depărtare de stadion ca să nu trebuiască să asculte acest zgomot în fiecare noapte de vară. Își închise fereastra și trase draperiile groase. Se așeză clătinându-se pe fotoliu și întinse mâna după telecomandă. Paharul i se vărsă puțin când se lăsă pe spate, dar asta nu conta. Pantalonii de la costum trebuiau duși oricum la curățătorie. Își ridică picioarele pe taburetul de piele și încercă să se concentreze la emisiune. Febra aurului în Alaska, perfectă ca să ațipească.

Își căută telefonul de pe cotieră ca să-i oprească sunetul de apel, dar nu îl găsi. Nu mai suporta să mai primească apeluri de la ea. Sunase de atâtea ori că le pierduse șirul. Răspunsese prima dată, conversând politicos despre vânt, vreme și vremurile de odinioară, dar își dădu seama repede că nu era în ordine ceva. Încercase să-i explice că probabil cineva îi făcea o farsă. Că amenințarea nu era reală, dar ea delira despre vinovăție și răzbunare. Era atât de absurd că se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile. Nu avea nicio dorință să dezgroape trecutul. Ce se întâmplase era demult uitat. Până la urmă, fuseseră niște copii cu caș la gură. Nu avea să stea aici, după patru decenii, și să accepte responsabilitatea pentru o mică farsă a unor elevi, nu-i

așa?

Apoi sosi, exact cum îi spusese ea că avea să se întâmple, un plic anonim, fără adresa expeditorului. Doar acel text amenințător încercuit, apoi copia color a fotografiei din tabără, cu ei stând aliniați în fața capelei. Ochii îi fuseseră înțepați cu un ac. Asta fusese destul ca să îl sperie.

Mats se uită la paharul aproape pe jumătate plin. Nu ar trebui să mai bea, era deja amețit. Luă o înghițitură zdravănă de whisky și simți arsura plăcută în gât. O, un păhărel nu avea să conteze. Avea doar sticle goale în coșul cu băuturi, așa că trebui să se ridice din nou de pe scaun și să meargă în bucătărie.

În timp ce mergea pe hol, auzi sunetul unei zgârieturi lângă ușa de la intrare. Prin vizor, văzu că scara era goală. Senzorul pentru lumina de deasupra încă era stricat pe casa scării, dar văzu lumina slabă de la lift, ceea ce indica faptul că oprise recent la etajul lui. Nu putu înțelege de ce. Vecinii de vizavi fuseseră plecați în ultima lună. Apoi auzi din nou sunetul acela, urmat de un clic metalic. Mats își apăsă urechea pe gaura cheii. Mai auzise sunetul acela înainte.

Cu grijă, trase zăvorul și apoi deschise ușa. În lumina care se scurgea din spatele lui, din apartament, zări ceva alb mișcându-se la mică distanță în fața lui, cu mișcări bruște și ritmice. În scurt timp, văzu ce era.

La capătul îndepărtat al palierului, era un înger alb de jucărie, cu aripi transparente. Se învârtea pe o platformă și clicurile se auzeau de la arcul mecanic din spatele lui. De fiecare dată când se învârtea, dăgănea un clopoțel.

La început se sperie, dar apoi înțelese. A, da, asta trebuia să fie! Copiii ăia blestemați, alergau prin zonă și deranjau oamenii! O, sigur avea să-i spună vreo două mamei de la parter data viitoare când va vorbi cu ea.

Păși pe casa scării. Lumina de la lift se stinsese și de-abia vedea podeaua din fața lui. Își plimbă mâna pe podea, pipăind după înger. În clipa în care îl strânse în mână, descoperi doi ochi care se holbau la el. O femeie stătea ghemuită, la câteva trepte mai jos de el, cu picioarele trase sub bărbie.

— Bună, șopti el încet.

Mats se retrase cu spatele spre apartamentul lui, cu îngerul în mână. Se împiedică și își pierdu echilibrul. Ea se ridică în picioare cu greu și merse încet spre el, cu capul aplecat. Părul ei lung îi atârna pe față și mizeria de sub picioarele ei goale scotea un sunet ca de zgârietură.

Mats se holbă la ea, incapabil să înțeleagă ce se întâmpla. Avu timp să observe ceva între mâinile ei ridicate.

Un ciocan.

Panicat, se repezi înapoi în apartament și încercă să închidă ușa, dar ea fu mai rapidă. Ciocanul îl lovi în frunte. Își pierdu echilibrul și căzu înăuntru. Se lovi tare cu umărul de podeaua de faianță, se rostogoli pe spate și zăcu acolo.

Sângele îi țâșnea în șuvoaie din rana de deasupra sprâncenei. Printr-o ceață roșie, o văzu ridicându-și ciocanul din nou. Țipă, dar nu se putu mișca.

A doua lovitură fu în tâmplă. Auzi ceva rupându-se înăuntru.

Miercuri, 26 iunie

38.

Când șoferul de taxi o lăsa în fața clădirii lucioase, roșu-marونی, a poliției de pe insula Kungsholmen din Stockholm, Sofia era atât de nervoasă că îi venea să vomite. După ce se întâlnea cu Kaj, avea să meargă la sediul lanțului hotelier Ceder, în Östermalm. Măine, urmau să țină acolo o slujbă comemorativă pentru Adam Ceder, iar Vera îi ceruse să rămână în Stockholm până când se termina. După aceea, intenționa să se întoarcă acasă cât de repede putea.

Își frecă burta. Întotdeauna avea probleme când era stresată. Și stresantă nu era un cuvânt destul de potrivit pentru a descrie situația în care se afla. Toată viața ei era o glumă. Era singură, fără copii și exista o mare probabilitate să fie șomeră în curând. Și, colac peste pupăză, era încurcată cu doi bărbați, unul însurat, iar celălalt suspect de crimă.

Intră pe la intrarea principală și îi spuse recepționerei cine era. Cu receptorul unui telefon în mână, recepționera îi făcu semn spre canapele, unde Sofia trebuia să ia loc să aștepte.

Trecu un sfert de oră fără vreun semn de viață de la Kaj. Niște polițiști în haine civile trecură prin hol, pe lângă ea. O femeie mai în vârstă, cu ochelari de soare pe cap, dădu din cap spre ea, semn că o recunoscuse, iar Sofia îi răspunse, chiar dacă nu-și putea da seama cine era femeia. De ce întârzia Kaj atât de mult? Știa că, din biroul lui, avea nevoie de doar un minut pentru a coborî scările până în hol.

— Detectiv Hjortén. Nu ne-am mai văzut de-un car de ani! Sofia tresări când auzi tonul oficial, profesional, al lui Kaj. Se pare că hotărâse să nu recunoască relația lor la serviciu și îi strânse mâna politicoasă înainte să ia liftul până la birourile care găzduiau echipa de profilare criminalistică.

Biroul lui arăta așa cum și-l amintea. Nimic nu părea să fi fost mutat din loc. Globul de cristal stătea așezat perfect pe pervaz din vremea în care Kaj și colegii lui se prefăcuseră că sunt ghicitori la un concurs de talente pentru angajați. Își spusese „grupul Saida”, după producătorul de dulciuri. O

relicvă comică și un simbol pentru cât de refractare și tradiționale pot fi unele profesii câteodată. Singura schimbare din birou era raftul acum plin de cărți în loc de dosare cu trei inele. Kaj se așeză în spatele biroului și își încrucișă picioarele lungi.

— Mette nu e o fană a cărților, așa că le-am oferit o casă aici, în birou.

Sofia observă că prima ediție a *The Heart Grows from Dreams*^[2], de Bo Bergman, pe care i-o cumpărase de ziua lui de naștere, ocupa un loc de onoare în partea stângă a raftului de sus. Kaj îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd din nou aici, în Stockholm. Ia loc.

Sofia simți un junghi în stomac și decise să treacă direct la subiect.

— Cum am spus la telefon, Vera are nevoie de ajutorul tău la profilarea criminalului. Voi vorbi azi cu personalul de la sediul Ceder Hotels și voi încerca să aflu dacă au fost făcute amenințări la adresa lui. Se zvonește că hotelul Ulvön e de vânzare și trebuie să aflăm dacă Ceder plănuia să-l cumpere.

Kaj își încruntă fruntea.

— La o primă impresie, mi se pare mai mult un motiv personal. Poate gelozie? Dragoste neîmpărtășită? Arma crimei a fost un ciocan, nu-i așa?

Sofia dădu aprobator din cap.

— Unde-ar trebui să luăm prânzul? schimbă repede subiectul Kaj. Ca de obicei, nu era deloc afectat de îngrozitoarele acte de violență pe care le investiga, o condiție necesară pentru păstrarea concentrării în această profesie, o abilitate pe care Sofia nu o stăpânise niciodată pe deplin.

— I-am promis administratorului hotelului că voi fi la Ceder City East peste jumătate de oră, așa că probabil nu mă voi întoarce la timp pentru prânz. Se îndreptă spre ușă. Dar poate vorbim în după-amiaza asta despre cum vom proceda și când poți veni? Voi fi în oraș până mâine.

Kaj se ridică și o opri punându-și mâna pe brațul ei.

— Putem discuta despre asta la cină. La noi? Mette vrea să te cunoască. Să zicem, la opt?

Degetele lui o ardeau prin cămașă. Sofia se eliberă cu grijă și dădu aprobator din cap. Cina cu Kaj și cu soția lui.

Iadul trebuie să fi înghețat din nou.

*

Fredrik se uită la ceas. Opt și jumătate. La un moment dat, în timpul nopții, se trezise înghețat pe banca de lângă Biserica Ersta și se întorsese în

mașina lui, ca să doarmă pe bancheta din spate. Dormise cu întreruperi și îl dureau spatele din cauza poziției incomode în care stătuse. De fiecare dată când auzise o mașină trecând, se ghemuise sub hanoracul lui și sperase că nu avea să vadă lumini albastre pâlpâind pe capota mașinii. Dar poliția nu venise.

Ca să fie mai sigur, își închisese telefonul și îi scosese bateria. Nu știa ce fel de resurse aveau să folosească pentru a-l găsi. Știa că nu putea să se ascundă pentru totdeauna, dar încă nu era pregătit să se predea poliției.

Nesigur, își întinse corpul îndurerat și, cocoșat, ieși de pe bancheta din spate. Încă îi era frig. Soarele de ieri nu mai era, iar Stockholmul era acoperit cu un dom gros de nori grei cenușii.

Era un magazin 7Eleven ceva mai în jos pe stradă și avea nevoie de cafea și de ceva de mâncare. Fusese atât de obosit că nu avusese nevoie de pastile ca să adoarmă noaptea trecută. Dacă avea noroc, puțină mâncare avea să-i calmeze anxietatea destul și putea rezista toată ziua fără să se folosească de prețioasa lui provizie de pastile care se micșora rapid.

Fredrik înaintă la câteva străzi depărtare de mașină înainte să bage din nou bateria în telefon și să-l pornească. Philip îl sunase de cinci ori. Poliția sunase și lăsase un mesaj îndemnându-l să ia legătura cu ei pentru continuarea interogatoriului. Pe de altă parte, Sofia nu mai sunase. Tocmai voia să apeleze numărul lui Philip, când apăru altul pe ecran. *Marianne Nordin*.

— Tu ești, Fredrik? Vocea părea nesigură.

— Da.

— Ești ocupat?

Se uită discret în jur, pe stradă, înainte de a intra în magazinul 7Eleven.

— Nu, de ce?

— E puțin jenant, dar... Vocea nu i se mai auzi, iar Fredrik mută telefonul la cealaltă ureche în timp ce arată cu degetul sandvișul pe care îl voia. Vânzătoarea dădu din cap și bătu suma pe casa de marcat. Arată cu degetul spre turnul de pahare de cafea din spatele tejghelei, iar Fredrik dădu afirmativ din cap și îi făcu semnul cu degetul mare ridicat când ajunse la cel mai mare.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi lipsește o fotografie. O fotografie înrămată care era pe dulapul din salon.

Plăti, cu Marianne încă pe linie, și îi spuse la revedere vânzătoarei cu o fluturare a mâinii.

— Nu cumva ai mutat-o și ai uitat unde ai pus-o? Bău nesigur o gură de cafea.

Marianne râse fără nicio bucurie.

— Nu sunt chiar atât de bătrână încât să fiu senilă. Nu, sunt sigură că a dispărut.

Fredrik se opri pe trotuar, încercând să deschidă ambalajul de plastic în care se găsea sandvișul în timp ce ținea în echilibru cafeaua și telefonul. Îl chinuia foamea și nu înțelegea ce legătură avea asta cu el.

— Îmi pare rău, Marianne, dar cum te pot ajuta eu cu asta?

— Nu știu... dar s-a întâmplat să mă gândesc la tine.

— De ce?

— Era aceeași poză pe care ai avut-o cu tine când ne-am văzut, cea cu surorile Dirk în ea.

39.

Insula Ulvön, 1979

Adam se aplecă pe fereastră și o chemă încet. I se păru că văzu ceva deschis la culoare mișcându-se în tufișurile de afară.

— Fursec, șopti el ademenitor. În ultimele nopți, lăsase geamul camerei lor deschis. Ea intrase pe furiș în prima noapte. Pachetul cu hering pe care îl ascunsese sub pat o ademenise înăuntru și, după ce mâncase, adormise în patul lui. Torsul ei blând îl adormise și, pentru prima dată de când ajunsese în tabără, dormise toată noaptea.

Adam se uită din nou în întuneric, dar își dădu seama, dezamăgit, că nu pe Fursec o văzuse. Ceilalți băieți dormeau, așa că se dădu jos din pat tiptil ca să meargă afară și să încerce să momească pisica să intre în casă. Pe scara principală care ducea la etaj, dădu de Bodil care se întorcea de la baie. Avea părul încâlcit și purta cămașă de noapte, dar ochii îi erau atenți. Tresări când îl văzu.

— Unde mergi?

Adam ridică din umeri și continuă să meargă spre ușa de la intrare fără să răspundă. Așteptă până când ea dispăru în vârful scărilor înainte să deschidă ușa. O strigă pe Fursec, dar nu era nici urmă de ea. Probabil avea să vină când i se făcea foame, se gândi el, și fu gata să închidă ușa când auzi un zgomot de afară. Când realizează că era Fursec cea care urla, se bucură la început, dar își dădu repede seama că era ceva în neregulă. Țipătul era ascuțit, pătrunzător. Se încălță cu o pereche de ghete, fugi pe prima treaptă și ascultă. Zgomotul venea de la leagăne. Era frig și întuneric afară. Avea doar lenjeria și ghetele pe el, dar, chiar și așa, începu să caute prin iarba udă de rouă. Nu dură mult până când găsi pisica. Atârna de leagăn, legată cu o sfoară subțire. Își agita frenetic picioarele, ceea ce îi făcea corpul să se învâртеască în aer. Adam încercă să înțeleagă ce se întâmpla. Apoi fugi într-acolo și o ridică. Ea mieună și îl zgârie pe față și pe mâini. Era panicată. Adam strigă după ajutor. Thomas se uită somnoros pe fereastră.

— Vino afară! țipă Adam. Acum, imediat! Adu o foarfecă!

Un moment mai târziu, Thomas ieși în fugă pe ușa de la intrare, cu foarfecă în mână. La fel ca Adam, era doar în lenjerie. Tăiară repede frânghia care ținea pisica legată de leagăn. Traseră de ceea ce era acum, practic, o lesă. Thomas o ținu cu o mână, în timp ce Adam încercă să îi tragă frânghia de pe gât. Pisica se tot răsucea, iar el tot o scăpa din mână. Ochii pisicii erau cășcați de frică și tot șuiera neliniștitor din gât. Oricât se chinuірă, nu putură să-i dezlege ștreangul.

— Scoate-l! țipă Adam la Thomas, dar, cu cât încercau mai tare să îl dea jos, cu atât mai tare se strângea. Pisica se mișcă tot mai încet și îl privi neajutorată pe Adam. Când nimic altceva nu mai păru să ajute, Thomas împinse foarfecă sub frânghie și începu să taie. Tăie și pielea și blana pisicii, dar aceasta nu reacționează. Deși nu mai avea ștreangul la gât acum, corpul blănos atârna fără vlagă în brațele lui Adam.

Thomas stătu ținând frânghia într-o mână și foarfecă însângerată în cealaltă. Adam ridică animalul fără vlagă și îl îmbrățișă. Plânse și își îngropă fața în blana lui. Thomas stătu lângă el fără să spună ceva.

Niciun sunet nu se auzi în jurul lor. Liniștea era palpabilă.

— Cine naiba ar face așa ceva? șopti Thomas.

Încă în stare de șoc, Adam doar clătină din cap, apoi își șterse sângele de la o zgârietură de sub ochi.

Mai stătura puțin acolo, în liniște, uitându-se unul la celălalt și la pisica

moartă.

De undeva de deasupra lor, auziră zgomotul unei ferestre care se închidea.

40.

— A, presupun că sunteți de la poliție.

Sofia dădu afirmativ din cap și își strânsesă mâinile.

— Sofia Hjortén.

— Theodor Hake, mă bucur să vă cunosc. Tânărul își netezi părul, care fusese dat pe spate cu gel. Am pregătit o sală pentru dumneavoastră, aici, în spate. Vă rog să mă urmați.

Contrastele dintre ei erau dureros de evidente. Hainele civile ponosite ale Sofiei și dialectul rural de Norrland comparativ cu sacoul albastru-închis al chipeșului director de hotel, vocala nazală „i” din pretențiosul lui accent Lidingö și registrul discursului lui care părea să fi venit direct din Downton Abbey. Și, colac peste pupăză, refuză să folosească familiarul „tu” cu ea!

Theodor o conduse într-o sală de conferințe din spatele biroului de la recepție. Imediat ce se așezară, intră o femeie să le ofere cafea de pe un cărucior aflat lângă ușă.

— Ați dori și altceva? își ridică sprâncenele Theodor, așteptând.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse Sofia și luă o gură de cafea. Avea un gust mult mai fin decât cafeaua de la aparatul ei, dar nu mai bun.

— Așadar, începu Theodor, de parcă el fusese cel care ceruse întâlnirea. Evident, suntem îngroziți de vestea morții șefului și prietenului nostru. Aici, la Ceder Hotels, suntem ca o mare familie și suferim foarte mult că am pierdut pe unul de-ai noștri. Bău o înghițitură de cafea și se uită la ea pe deasupra marginii ceștii, de parcă îi dădea permisiunea de a vorbi.

— Mă bucur să aud că sunteți o mare familie, începu Sofia cu prudență și își puse jos ceașca. Atunci poate mă luminați în legătură cu cine era Adam. Ne e greu să-l înțelegem pe deplin. Știți dacă avea o iubită?

— Nu, din păcate, nu știu.

— Sau poate un iubit?

Theodor clătină din cap și își permise să arunce o privire la ceasul de perete montat lângă masa de conferință.

— Din păcate, nu știu nimic despre viața intimă a domnului Ceder. Ca

manager al acestui hotel, sunt responsabil pentru Ceder City East și am lucrat îndeaproape cu dânsul în operațiunile zilnice, dar nu am socializat în afara serviciului.

Sofia dădu din cap.

— Theodor, nu vom lăsa nicio piatră neîntoarsă când vom cerceta Ceder Hotels. Dacă-ți faci griji legate de viitorul tău, te sfătuiesc să-mi spui ce știi. Nu vei câștiga nimic dacă îl vei apăra pe Adam acum. Dacă se dovedește că a fost implicat în ceva ilegal și tu nu ne-ai informat, ar putea exista repercusiuni legale.

Asta păru să-l descurajeze un pic pe Theodor.

— OK... Oftă și puse ceașca jos cu un mic pocnet. Accentul lui pretențios de Stockholm se amestecă brusc cu un dialect mai rural din văile Dalarnei. Bine, păi... Toată lumea știe: ce se-ntâmplă aici rămâne aici. Asta e regula. E un loc de muncă grozav. O poartă spre crema lumii afacerilor suedeze, dar, în schimbul ei, buzele trebuie să rămână pecetluite.

Sofia îl încurajă din priviri să continue. Theodor își ridică repede mâinile.

— Ce-ar trebui să spun? Era un om de afaceri, un nemernic viclean. Nu ezita să calce pe cadavre ca să obțină ce voia. Admirația evidentă din vocea lui Theodor era inconfundabilă. Poate că nu era întotdeauna complet cinstit, dar putea prosti pe oricine să facă orice, apoi zicea presei că erau „F & A sănătoase în sectorul ospitalității”. Theodor desenă niște ghilimele exagerate în aer.

Sofia își dresă glasul și întrebă:

— Și ce sunt F & A?

Se uită la ea de parcă era de pe altă planetă.

— Fuziuni și achiziții, îi răspunse el cu un dispreț prost disimulat.

— Așadar, cineva ar fi putut avea ceva împotriva lui? Îl ura cineva?

— Cum am zis, Adam era implicat în foarte multe fuziuni și achiziții. Theodor pronunță cuvintele cu o claritate exagerată, apoi dădu un pic din cap spre Sofia de parcă ar fi vrut să se asigure că ea înțelese. Avea o abilitate stranie de a descoperi oamenii cu probleme. Dacă nu era vorba de dificultăți financiare, atunci erau personale – dependenți de jocuri de noroc, dependenți de sex, dependenți de droguri, oameni cu probleme de sănătate mintală sau oameni care mureau de vreo boală îngrozitoare. Apoi mergea la ei și ataca. Avea și relații foarte bune în industrie. Cunoștea și oameni de

la ministerul sănătății. Erau remunerați generos dacă se uitau în altă parte când era vorba de hotelurile lui și stăteau cu ochii pe concurență. Dacă nu putea cumpăra un hotel, făcea tot ce era necesar ca să-i întrerupă funcționarea sau să îl distrugă. Așa că da, rezumă Theodor. Aș fi surprins dacă nu ar fi avut niște dușmani.

Oare asta se întâmplase cu hotelul familiei Karst? Oare Christine și Gisela fuseseră presate să vândă?

— Știi dacă Ceder Hotels plănuia să se extindă și în nordul Suediei?

— Da, dar nu cunosc detaliile.

— Au fost... incidente aici, la hotel, în ultimul timp? L-a amenințat cineva pe Ceder?

— Nu, avem o securitate excelentă. O mulțime de diplomați și persoane importante din străinătate stau aici.

— Ești sigur că n-a avut loc niciun incident aici? repetă Sofia.

— De fapt, stai puțin. A fost un tâmpit aici care a făcut un mare târăboi cu o zi înainte de Ajunul Solstițiului. Nu mai rămăsese nicio urmă din accentul elegant de Stockholm al lui Theodor. Vorbea urât și țipa. A fost destul de amenințător. Adam l-a dat afară, dar, după spusele paznicilor, a stat în fața hotelului toată ziua. Am crezut că ar trebui să chemăm poliția, dar Adam nu a vrut să vă implice.

Sofia băgă mâna în buzunar după telefon, căută o fotografie de-a lui Fredrik și i-o arată lui Theodor.

— El a fost?

Theodor se uită la fotografie și chicoti.

— Da, el e.

Ea băgă telefonul la loc în buzunar.

— OK. Dacă-ți mai amintești și altceva, poți să ne-anunți?

— Bineînțeles, îi răspunse Theodor, iar Sofia observă că atitudinea arogantă revenise. Își netezi părul dat pe spate, își încheie nasturii de la sacou și se ridică în picioare dându-i de înțeles că întâlnirea lor se încheiase.

*

Fredrik parcă mașina la câteva străzi depărtare de destinație și merse printre clădiri în loc să o țină de-a lungul străzii pentru a ajunge la capătul de case unde locuia familia Lindén. Era imposibil să-și dea seama dacă bura sau aerul era umed.

Nici mașina lui Hans și nici cea a Ingăi nu erau acolo, așa că Fredrik merse direct la intrarea în subsol. Intră singur și văzu spatele lui Philip. Stătea la birou. Fredrik se uită surprins la podea. Fiecare centimetru din parchetul de stejar cu model în formă de os de hering era acoperit de hârtii. Arăta de parcă ar fi nins.

Imprimanta de pe pervazul ferestrei scuipa pagină după pagină. Philip ridică o mână în semn de salut fără să se întoarcă, obișnuit cu sunetul pașilor lui Fredrik. După o clipă, îi făcu semn cu mâna lui Fredrik să vină mai aproape. Fredrik păși cu grijă peste teancurile de hârtii și se opri lângă biroul prietenului lui. Philip îl sfredeli cu privirea.

— Te-am sunat de o mie de ori.

— De cinci ori.

— Te-am sunat de cinci ori, spuse Philip. Unde naiba ai fost?

— La Ersta.

Întrebarea se sfârși acolo. Philip știa ce era acolo, pe dealul de lângă spital. Își aprinse o țigară și încercă, fără succes, să sufle fumul spre fereastra pe jumătate deschisă a subsolului.

— Hardware-ul computerului era curat, dar am găsit multe discuții dubioase în e-mailul de serviciu al lui Ceder. Pare un ticălos fără scrupule. Unele dintre achizițiile pe care Ceder Hotels le-a făcut în ultimii ani par făcute cu forța brută... sau prin șantaj.

Fredrik dădu din cap. Asta explica documentele și actul de ipotecă din geanta lui Ceder, dar nimic altceva.

— Dar... Philip se învârti teatral pe scaunul biroului său. Ochii îi sclipiră din cauza unui instinct de vânătoare de-abia reținut. Am găsit alte lucruri. Un cont de stocare criptat pe cloud. Arată spre un teanc de hârtii dintr-un colț al camerei. Cel puțin cincizeci de articole de ziar. Și asta. Philip arătă spre alt teanc. O anchetă a poliției.

— Ce fel de anchetă a poliției?

— Nu e tocmai recentă. Copii scanate.

— Despre ce e?

— Poți să citești chiar tu.

Fredrik ridică unele dintre foile printate care se aflau cel mai aproape de el. Erau imagini cu un grup de tineri care juca fotbal pe un gazon ierbos în fața unei case mari, portocalii. Un arminden magnific trona în mijlocul gazonului. Fotografiile se îngălbeniseră și fuseseră copiate cu un scanner, dar

calitatea lor era destul de bună ca Fredrik să poată distinge câteva chipuri cunoscute. Îl recunosc pe Thomas Nilsson, băiatul care se spânzurase. Ester Dirk era acolo, în scaunul ei cu roțile, o fată drăguță, cu un zâmbet blând, flancată de o siluetă înaltă și slabă, cu o expresie severă pe chip. Arăta cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți, deși Fredrik știa că între surori era o diferență de doar doi ani.

Făcu câțiva pași mai departe, prin cameră, și luă câteva dintre paginile din teancul care conținea ancheta poliției. Era transcrierea unui interogatoriu dintr-un dosar care conținea câteva declarații scurte ale copiilor care frecventaseră tabăra de vară din 1979. Niciunul dintre copii care stătuseră în casă atunci nu văzuse sau auzise nimic când Thomas Nilsson se sinucisese în Ajunul Solstițiului de vară. Niciunul dintre ei nu părea să creadă că fusese altceva decât o sinucidere, în ciuda afirmației lui Marianne. Fie opiniile erau împărțite cu privire la această chestiune, fie copiii mințiseră, se gândi Fredrik.

Raportul poliției conținea și niște fotografii granulare, alb-negru, ale băiatului mort. Fredrik întoarse pagina și își lăsă ochii să se obișnuiască încet cu priveliștea. Un băiat supraponderal, cu părul blond, care purta doar chiloți, atârna pe exteriorul fațadei casei parohiale. Ștreangul era fixat de stâlpul central al unui cadru de fereastră și avea o lungime mai mică de șaizeci de centimetri. Membrele inferioare i se legănau libere în aer, iar degetele strâmbe de la picioare îi atârnau ca o perdea peste fereastra de la etajul întâi. Gura băiatului era deschisă și limba îi atârna dintr-un colț al gurii, moale și întunecată.

— La naiba, șopti Philip, uitându-se peste umărul lui.

Fredrik puse imaginea cu fața în jos și ridică alt teanc de hârtii.

„O persoană a fost găsită moartă în Sorbyn, la nord de portul Ulvö. O anchetă este în desfășurare pentru a determina cauza morții. Pe baza declarațiilor și a probelor medico-legale de la locul faptei, ancheta a exclus orice activitate criminală.”

Fredrik răsfoi mai departe prin raportul poliției.

„Cadavrul lui Thomas Nilsson a fost recuperat cu jolituri pe mâini și genunchi, degete rupte, bucățele de vopsea sub unghii și urme de ligatură pe gât. Medicul de la locul faptei le-a descris ca fiind răni normale, autoprovocate, compatibile cu spânzurarea”.

Trecu repede peste câteva paragrafe până când ajunse la ultimul. Citi acolo că familia afirmase că băiatul nu și-ar fi luat niciodată viața de bunăvoie, dar autorul raportului poliției acceptase opinia medicului oricum și determinase că nu exista nicio probă care să susțină teoria crimei. Pe lângă raportul poliției, trebuia să fi fost cel puțin cincizeci de alte documente și articole despre decesul de pe insula Ulvön și incendiul din blocul de pe St. Paulsgatan, din cartierul Södermalm al Stockholmului, în care murise Ester Dirk, precum și o lungă listă de școli biblice din Suedia și alte țări nordice de la sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80.

— De ce avea toate astea în calculatorul lui?

Întrebarea pluti în aerul dintre ei. Imprimanta încetă să mai scoată hârtii și o liniște blândă umplu camera. Fredrik se uită în jur căutând unde să se așeze. Canapeaua era acoperită cu hârtii imprimate. Pentru că nu găsi niciun loc, se așează cu grijă pe podea după ce dădu la o parte câteva foi de hârtie. Ridică alt teanc de hârtii și începu să le răsfoiască. Philip îl privi de pe tronul lui de la birou, fără să zică ceva.

— Șantaj? Ar fi putut oare Ceder să adune toate astea ca să trimită pe cineva la închisoare sau să-i însceneze ceva cuiva?

Philip îl lăsa să continue să vorbească. El își terminase munca. Pătrunsese în carapacea protectoare de plastic și îi dezvăluisese conținutul. Se achitase de sarcină și se lăsa mulțumit pe spătarul scaunului, cu o țigară neaprinsă între degete.

— Nu ți se pare că începe să arate ca o treabă pentru poliție? îl întreabă Philip, apoi întinse mâna după o brichetă și își aprinse țigara.

Fredrik îl ignoră. Nu putea fi o coincidență faptul că Ceder murise în Ajunul Solstițiului de vară, la fel ca Thomas Nilsson cu patruzeci de ani mai devreme. Tabăra de vară avea o legătură cu moartea lui Ceder. Fredrik era sigur de asta. Trebuia să fie asta. Fotografia și textul pe care le găsisese în geanta lui Ceder erau o amenințare. Dar ce însemna? Fredrik scoase din nou foaia imprimată cu fotografia copiilor care jucau fotbal. Ce-ai făcut, Adam, de-ai meritat să mori pentru asta? Trebuia să afle.

Ceea ce însemna altă călătorie în Örnköldsvik.

La naiba!

Sofia ajunsese la adresa pe care Kaj o specificase la 7.45. Se uită în sus, la cer. Era evident că avea să plouă în curând. Regretă că purta doar un cardigan subțire peste maiou. Sandalele ei de tip gladiator lipăiau pe trotuar în timp ce traversa strada spre ușa lui Kaj. *Mette vrea să te cunoască.*

Actrița Mette Severin. Potrivit revistelor de scandal, ea și Kaj învățaseră la aceeași școală generală, apoi se întâlniseră din nou pe când erau mai în vârstă. Se îndrăgostiseră și se căsătoriseră după câteva luni. Nu avea nicio logică. Sofia nu putea înțelege cum putuse Kaj să-și aleagă o soție care trăia în lumina reflectoarelor. Mette nu era deloc timidă în fața presei. Era o primadonă intens mediatizată cu o prezență incredibilă și o față tinerească. Prima dată când o văzuse la televizor, Sofia se gândise că arăta ca unul dintre acele nuduri voluptuoase dintr-un tablou de Anders Zorn.

Kaj locuia la etajul patru al unui bloc aflat la câteva străzi depărtare de sediul poliției din Kungsholmen. Sofia de-abia apăsă pe sonerie când ușa se deschise și apără un chip machiat cu grijă.

— Ce mă bucur să te întâlnesc în sfârșit! Kaj mi-a povestit foarte multe despre tine, ciripi femeia plinuță și o salută sărutând-o pe ambii obraji. Se prezentă drept Mette, apoi o conduse prietenoasă în apartament.

— Vrei ceva de băut, draga mea? Se repezi în bucătărie fără să aștepte un răspuns. Sofia rămase în cadrul ușii camerei de zi. Nu se vedea nicio urmă din stilul pretențios al lui Kaj în casa pe care el și Mette o cumpăraseră împreună. Camera de zi era plină ochi de nimicuri și flori de plastic. Fiecare pernă de pe canapea era tapițată în altă culoare, iar draperiile și covoarele aveau modele neasortate. Pe mijlocul măsuței de cafea se afla un gramofon violet cu manivelă lângă o păpușă cu fustă hula. Kaj stătea pe canapeaua de un prost gust șocant, lăsat pe spate și picior peste picior. De departe, arăta ca un petic gol pe care artistul uitase să-l picteze, palid și incomod. Ținea în mână un pahar de vin verde, din plastic. Sorbi discret conținutul și îi făcu semn cu mâna să ia loc.

— Stai jos și apreciază pacea și armonia.

Cacofonia de culori și forme putea declanșa o criză epileptică. Kaj izbucni în râs când îi văzu expresia îngrozită.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă Mette, stând în pragul ușii cu un alt pahar de plastic în mână. Acesta era galben și plin cu ceva care semăna cu punciul de fructe.

— Nimic, dragă.

— Te poți bucura de glumele tale secrete mai târziu. Mette își așază fundul mare pe o sofa rotundă și verde. Acum vreau să-mi spui totul despre tine.

Sofia sorbi conținutul paharului galben. Era tărie. Prima sorbitură îi arse stomacul. Putea număra pe degetele de la o mână de câte ori băuse alcool în ultimii douăzeci de ani, dar, dacă avusese vreodată nevoie de un întăritor, acum era momentul.

— Nu sunt prea multe de spus despre mine, zise Sofia într-un mod diplomatic și își puse paharul pe măsuta de cafea. Sunt detectiv în Örnköldsvik acum, dar am locuit și am lucrat în Stockholm aproape zece ani.

Mette îi făcu semn aprobator din cap să continue.

— L-am întâlnit pe Kaj prima dată pe când eram cadet.

— Așa a devenit amantul tău? întrebă Mette, perfect relaxată.

Sofia fu uluită și nu îndrăzni să o privească în ochi. Kaj își drese glasul, simțindu-se stânjenit.

— O, haide, nu te mai prosti! exclamă Mette, uitându-se la Kaj. Nu ținem secrete unul față de celălalt, nu-i așa? Continuă, draga mea. De ce-ai plecat din Stockholm? A fost vreo problemă în paradis între voi doi?

Kaj, care stătuse liniștit, își întrerupse soția și încercă să o trimită în bucătărie să verifice mâncarea.

— Hm-hm, pufni ea drept răspuns. Haide, Sofia, hai să deschidem o sticlă de vin și să bârfim puțin despre bătrânul ăsta morocănos. O luă pe Sofia de braț și o trase afară din cameră. Sofia se uită înapoi peste umăr, iar privirea ei o întâlni pe a lui Kaj. El dădu pe gât ce rămăsese în paharul verde de plastic și se ridică de pe canapea ca să le urmeze.

•

Mette se dovedi o gazdă fermecătoare. Nu exista un suflet pe care să nu-l fi întâlnit sau cu care să nu fi lucrat în timp ce călătorise în jurul lumii pentru diferite producții de teatru și locații de filmare.

Sofia acceptă chiar și vinul. Apetitivul se așezase ca bumbacul pe nervii ei întinși la maximum. Se simți pilită chiar după primul pahar, dar îl bău și pe al doilea. Agitația ultimelor zile îi furase somnul și o lăsase fără apetit. O noapte într-o companie plăcută era exact lucrul de care avea nevoie. Chiar dacă era cu Kaj și soția lui.

După ce făcură curat pe masă și terminară două sticle de vin, Mette se

scuză și dispăru în holul de la intrare. Kaj se așeză pe canapeaua din camera de zi și deschise a treia sticlă, dar Sofia avu înțelepciunea de a spune nu. Cele două pahare pe care deja le consumase îi circulau prin fluxul sangvin împreună cu apetitivul și îi era greu să se concentreze. Kaj își turnă un pahar și se simțea relaxat. Se lăsă pe spate pe pernele pufoase și închise ochii. Sofia se așeză pe marginea canapelei, cu mâinile lăsate cu stângăcie în poală. Mette apăru în scurt timp din nou în cadrul ușii și anunță solemn că intenționa să plece și avea să lipsească pentru tot restul nopții.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, tânără Sofia din Nord. Am senzația că ne vom întâlni din nou! Mette făcu o plecăciune teatrală și dispăru în hol. Kaj îi făcu semn cu mâna fără să-și deschidă ochii. Ușa de la intrare se închise în urma ei și atmosfera din cameră se schimbă imediat.

— Unde pleacă? întrebă Sofia.

— La iubitul ei, răspunse Kaj, indiferent. Se ridică și îi puse mâna pe picior, în timp ce buzele își găsiră calea spre gâtul ei.

Sofia se îndepărtă, iar Kaj căzu pe tapițeria florală și plușată a canapelei.

— Cum am mai zis, repetă Sofia. Vera vrea să te întorci în nord cu mine. Avem de-a face cu o anchetă amplă și un profil al vinovatului ne-ar fi de mare ajutor.

Kaj nu păru să asculte. Mâna lui găsi din nou piciorul Sofiei, iar când ea se retrase din nou, el își încruntă fruntea.

— Ne-am despărțit și eu nu știu? Am crezut că am avut o seară plăcută.

Sofia dădu aprobator din cap.

— Sunt obosită și vreau să mă întorc la hotel ca să dorm. Slujba pentru comemorarea lui Ceder începe mâine, la zece. Chiar era obosită. Și pilită, ceea ce nu mai fusese de ani de zile.

Interogase cel puțin zece angajați la Ceder City East în acea după-amiază, după conversația cu Theodor Hake. Devenise foarte repede clar că Adam Ceder fusese într-adevăr interesat să cumpere hotelul Ulvö. Era o informație binevenită care putea ajuta ancheta să avanseze. Acum trebuiau doar să afle dacă moartea lui avea vreo legătură cu tranzacția imobiliară plănuită. Oare o amenințase pe Christine Karst ca să obțină un preț mai bun și, dacă făcuse asta, degenerase totul într-o ceartă care scăpase de sub control? Sau erau alte părți interesate care voiau să-l împiedice să cumpere hotelul? Se gândi la Mona, dar chiar ea îi spusese Sofiei că nu era o potențială cumpărătoare. Pe lângă asta, îi spusese că nu și-l putea permite.

Angajații lui Ceder nu știau să fi existat și alte oferte competitive pentru hotel.

Sofia de-abia aștepta să împărtășească acea informație cu echipa de investigație. Dacă motivul crimei era unul financiar, asta reducea semnificativ riscul ca Fredrik să fie implicat.

Kaj întinse mâna spre ea și îi cuprinse talia cu brațul.

— Kaj, chiar sunt obosită.

Tot ce voia să facă era să se târască sub o plapumă pufoasă de hotel și să uite de lume. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-și petreacă noaptea în cearșafurile în culorile curcubeului ale lui Kaj și Mette.

El ridică din umeri și se potoli.

— Cum vrei. Mette are o premieră vineri. Dar pot veni a doua zi.

Sofia fu mulțumită cu asta. Se grăbi să ajungă în holul de la intrare. Îi mulțumi pentru cină, în timp ce își încălța sandalele.

Kaj era încă pe canapea, îmbufnat, când ieși singură și închise ușa în urma ei.

Joi, 27 iunie

42.

Căldura apăsătoare scotea aburi din pământ. Ploi scurte alternau cu un soare care frigea. Din când în când, se auzea tunetul pe partea lacului Mälaren numită Riddarfjärden, sau Limanul Cavalerului. Sofia strânse cardiganul mai tare în timp ce alerga pe Swedenborgsgatan. Maioul îi era șifonat și nu făcuse duș.

Se trântise direct în pat în momentul în care se întorsese în camera ei de hotel. Dormise pe plapumă, fără să-și dea jos hainele sau încălțărilor. Când se trezise, mai erau doar douăzeci de minute până când începea slujba comemorativă a lui Ceder. Nu avusese timp să facă duș sau să-și schimbe hainele.

Înmormântarea nu putea avea loc până când nu era eliberat cadavrul și asta ar fi durat o vreme, dar familia hotărâse să țină o slujbă de pomenire între timp. Potrivit Ninei Ceder, erau multe persoane care voiau să își arate sprijinul pentru familie. Cu un soi de modestie în explică faptul că era un fel de figură centrală în congregația lor. Avea să fie o adunare mare, iar Sofia avea să fie binevenită.

O dureau burta și deranjamentului ei stomacal i se alăturase un pic de mahmureală. Când Sofia ajunsese în parcul Mariatorget, fu nevoită să se oprească și să se rezeme de una dintre băncile din parc pentru a-și recăpăta răsuflarea. Era atât de însetată că simțea furnicăături în degete, așa că bău din sucul de portocale pe care îl luase din minibarul camerei sale de hotel. Oricât de mult încerca, nu putea înghiți. Stomacul ei protestă cu înverșunare împotriva lichidului acid, iar ea se aplecă repede înainte și vomită lângă bancă. Două adolescente care treceau pe lângă ea săriră cu tact din calea ei. Se întoarseră ca să se uite la ea. Sofia ridică o mână în semn că era bine sau poate că nu trebuiau să se teamă de ea, nu era sigură care din ele. Pulsul îi bătea tare în urechi și gura îi era uscată ca iasca.

Se lăsă să cadă pe bancă și se șterse sub nas cu o mânecă a cardiganului. Exact prin asta trecuse Sten, dragul ei tată. Își aminti cum îl tachinase.

Chiar și Claire îi spusese să meargă la un doctor, dar el refuzase. E doar o răceală la stomac, spusese el. Când, în sfârșit, își dăduse seama că nu era ceva în ordine, trecuse peste un an și era prea târziu să mai facă ceva. Ochii i se umplură de lacrimi. Inspiră și își ridică privirea spre cer.

Trebuia să fie profesionistă, să arate ca o profesionistă. Gura ei avea un miros acru și șarpele din stomac nu înceta să se zvârcolească.

Când, în sfârșit, ajunse și Sofia, spațiul verde de lângă Biserica Maria Magdalena era plin de oameni îmbrăcați în negru. Un bărbat fuma o pipă lângă mormântul cântărețului Evert Taube și grupuri de oameni stăteau de vorbă în șoaptă în fața ușii de la intrarea în biserică. Câțiva râdeau nervos. Alții își aranjau pălăriile sau cravatele. Toți se pregăteau să înfrunte disconfortul morții împreună. Unii se îmbrățișau și plângeau.

Sora lui Adam Ceder stătea cu preotul la baza scărilor. Avea același ten ca al fratelui ei, dar era într-o formă fizică semnificativ mai bună decât fusese el. Rochia ei strâmtă dezvăluia o femeie care petrecuse atât de multe ore la sala de sport că trupul îi începuse să semene cu al unui bărbat.

— Vreau să încep prin a-mi exprima condoleanțele, spuse Sofia după ce se prezentă.

Nina Ceder avea cincizeci și ceva de ani. I se păru vag cunoscută, dar Sofia nu putu să își dea seama de unde. Ea îi zâmbi nesigură și îi strânse mâna.

— Unde e mama ta?

— Acasă. Nu a fost în stare să vină azi.

— Înțeleg că locuiți împreună?

Nina dădu aprobator din cap.

— Am grijă de ea acasă. Are fibromialgie. Locuim în apartamente separate, se grăbi să adauge de parcă ar fi vrut să o împiedice pe Sofia să le judece situația locativă.

— Înțeleg. Asta trebuie să îți ocupe mult timp.

Nina încuviință din cap.

— E rolul pe care mi l-a oferit Dumnezeu.

Dintr-un anume motiv, se așteptase ca Nina să fie o persoană mai bătaioasă, poate pentru că știa că ispășise o pedeapsă în închisoarea pentru Femei Ystad. Dar femeia din fața Sofiei era calmă și stăpână pe sine, în ciuda corpului musculos. Poate timpul petrecut în închisoare o făcuse pe Nina să se întoarcă la credință? Dacă da, atunci nu ar fi fost prima persoană

căreia i se întâmplase asta.

— Cum merge ancheta? o întrebă Nina, ridicându-și privirea spre norii întunecați și amenințători.

— Mă tem că încet. Încercăm să descoperim un potențial motiv. Îți vine în minte vreo persoană care ar fi vrut să-i facă rău fratelui tău?

Câteva persoane își făcură loc pe lângă ele în drum spre intrarea în biserică. Preotul apărură brusc în cadrul ușii și le făcu semn cu mâna că era timpul să înceapă.

— Poate o persoană cu care avea niște conturi de reglat? continuă Sofia. Un rival în afaceri? Sau avea probleme în viața personală?

Fața Ninei rămase inexpresivă. Își frecă gura și scrută spațiul verde din fața bisericii.

— A fost un copil dificil. Afirmăția a fost bruscă și lipsită de emoție.

— De ce?

Preotul flutură mâna grăbit pentru ca Nina să li se alăture în biserică.

— Era tăcut și retras. În același timp, era pus pe șotii. În ziua de azi, probabil l-ai numi unul dintre acei copii... „copii cu litere”, știi, copii cu un fel de diagnostic ca supa alfabet.

— Ce fel de șotii?

— A pornit alarma de incendiu în timpul absolvirii, a aruncat o ancoră în piscina școlii și a turnat săpun de vase pe holuri. Mama nu s-a descurcat cu el și, în cele din urmă, a trebuit să-l trimită departe.

Sofia scoase telefonul și îi arătă Ninei o fotografie cu Fredrik.

— Îl recunoști pe acest bărbat?

Spune „nu”.

Nina studie fotografia.

— Da, posibil.

Sofia simți din nou că începea să o doară stomacul. Voi să pună mai multe întrebări, dar ceva acid începu să-i urce pe gât și își simți subsuorile lipicioase. Avea să vomite din nou. Împinse repede o carte de vizită în mâna Ninei.

— Dacă-ți amintești ceva, orice, te rog să mă suni.

Nina luă cartea de vizită și o băgă în gentuța pe care o ținea sub braț.

Sofia se uită în jur panicată. Trebuia să plece de acolo și să se întindă. Grădina bisericii era goală, cu excepția câtorva jurnaliști care își împachetau trepiedecele camerelor și microfoanele. Ceder era un nume foarte

cunoscut și reporterii prezentau uciderea lui cu o intensitate febrilă de câteva zile, așa cum prezisese Vera.

Sofia trebuia să se odihnească o vreme înainte să se îndrepte spre aeroport. Nu putea să stea închisă într-o biserică plină de oameni morți și membri ai familiei care se smiorcăiau. Trebuia să doarmă, să facă duș și să mănânce ceva care să îi atenueze greața, începu să coboare dealul spre Hornsgatan, aplecată ușor înainte și apăsându-și stomacul cu o mână. Mult prea preocupată de ea însăși ca să observe că Nina încă stătea acolo, urmărind-o cu privirea.

43.

Într-un dormitor de la etaj

Vezi, n-a fost greu. Genunchii păcătoșilor se înmoaie când văd adevărata față a lui Dumnezeu. Lasă-i să țipe și să sângereze cât vor. Inima ta nu se va îndupleca niciodată. Pentru că porți sabia arzătoare la cingătoare și, când o îndrepti împotriva lor, vor fi despicați în bucăți. Membrele vor cădea de pe trupuri și tu, copila mea, te vei spăla în sângele lor, îți vei curăța conștiința și sufletul.

Cu mâna Domnului în urma ta, nimeni nu te poate opri.

44.

Începuse deja să plouă din nou când decolă avionul și fură multe turbulențe din cauza vânturilor puternice. Sofia strânse cotiera convulsiv și se uită pe geam. Încercă să-și amintească statisticile care afirmau că zborul era de zece ori mai sigur decât condusul mașinii. Sau de o sută de ori?

Nodul din stomac nu îi dispărea și mahnirea era îngrozitoare. Vomitase de două ori la hotel și din nou la aeroport. Toate gândurile despre Fredrik, Kaj și toată ancheta îi făceau capul să zvâcnească. Kaj îi trimisese un mesaj în acea dimineață ca să-i ureze o călătorie plăcută. Îi scrisese că de-abia aștepta să o vadă în Örnköldsvik. Își dorea cu disperare să audă

toate aceste lucruri, dar nu de la el.

Sofia inspiră adânc și se chinui să se concentreze la norii cenușii care treceau pe sub geamul ei. Kaj era un bărbat bun, cinstit și onorabil care o iubea. Fredrik era un mincinos și un dependent, un suspect de crimă, care nu o iubea.

Dar tot pe el îl voia. Îi era dor să fie din nou cu el.

Îi scăpă un scâncet slab, atât de mizerabil și patetic. Oare doar singurătatea din Örnköldsvik o adusese în situația asta? Nu, era altceva, o senzație arzătoare din adâncul pieptului ei. Ceva se schimbase în interiorul ei. Își asumase riscuri la care nici nu ar fi visat înainte, își pusese slujba și reputația în joc, o mințise pe Vera. Nodul arzător din ea o determinase să facă toate astea? Nu putea fi asta, nu-i așa? Orice era, își dădu seama că nu exista nicio șansă ca totul să se termine cu bine. Chiar și așa, era prea târziu să schimbe direcția. În cel mai bun caz, Fredrik era nevinovat, iar ea își păstra slujba. În cel mai rău caz... nici măcar nu voia să se gândească la așa ceva.

În bibliotecă, Eva pregătise un mic bufet cu suc, bere cu conținut mic de alcool, cafea și sandvișuri de la brutăria Lundberg. Sofia bănuia că această extravaganță neobișnuită fusese menită să-l impresioneze pe Kaj, care nu avea să sosească până poimâine.

— Cum a mers cu sora? întrebă Vera, întorcându-se spre Sofia.

Încă simțea o agitație în fundul stomacului și palpitațiile din piept nu mai încetau. Corpul ei se revolta.

— A mers bine.

Vera își ridică sprâncenele.

— Se pare că Adam Ceder a fost un copil dificil. Situația lui familială nu pare că a fost prea stabilă, dar nu cred că asta are vreo legătură cu moartea sa. I-am întrebat colegii și câțiva dintre ei cred că nu era exclus ca cineva să-l fi amenințat. L-au descris drept complet lipsit de scrupule când era vorba de afaceri și au zis că sigur și-a făcut niște dușmani de-a lungul anilor.

— Și despre cumpărarea hotelului Ulvö? întrebă Marie.

— Atât directorul companiei, cât și alți membri ai personalului au confirmat că Ceder era interesat să cumpere hotelul. Și având în vedere că managerul hotelului a zis că tacticile lui Ceder pentru a achiziționa noi hoteluri implicau adesea atât mita, cât și intimidarea, pare destul de posibil

ca Gisela și Christine Karst să fi fost presate să vândă la un preț mult mai mic decât era rezonabil. Poate că deja descoperise niște informații nefavorabile despre ele și amenința să le publice dacă nu îi vindeau lui?

— Acesta ar fi un motiv clar pentru ca familia Karst să vrea să scape de Ceder, observă Karim.

Vera păru mulțumită.

— Altceva?

Da, Fredrik a mers la Ceder City East și s-a comportat într-o manieră amenințătoare. Iar Ninei Ceder i s-a părut că l-a recunoscut.

— Nu, nimic.

— Ar trebui să cercetăm în continuare mai îndeaproape viața lui Ceder, anii de școală, prietenii, iubitele. Marie, tu continuă să te concentrezi pe Ceder.

— Ce altceva mai avem? Vera se uită în jurul mesei.

Marie flutură un teanc de hârtii.

— Am cercetat desfășurătorul apelurilor oferit de operatorul lui de telefonie mobilă. Susține teoria noastră conform căreia crima este legată de cumpărarea hotelului. Barmanul de la hotelul Ulvö a confirmat că ultimul număr pe care l-a apelat Ceder a fost unul dintre numerele de mobil ale lui Christine Karst.

Vera dădu din cap și spuse:

— Alt lucru pe care să-l adăugăm la teancul de probe.

— Christine se pare că folosește o cartelă SIM preplătită neînregistrată când e în ținutul Norrland pentru că operatorul ei obișnuit nu are o acoperire foarte bună aici. Cartela preplătită e în telefonul pe care Sofia și cu mine l-am găsit în camera ei de la hotel.

— Ar mai fi putut să existe altcineva care nu voia să vadă hotelul Ulvö făcând parte din Ceder Hotels? întrebă Karim, întinzându-și mâna după desfășurătorul apelurilor din fața lui Marie.

— Potrivit personalului de la Ceder Hotels, nu existau alți ofertanți, spuse Sofia. Dar știm că Mona Höglund nu era încântată de ideea vânzării hotelului. Vocea ei era ascutită și tremurândă. Își dresе glasul și se îndreptă de spate în scaun. Coșul cu pâine fu plimbat din nou în jurul mesei, iar ea se servi cu un rulou cu cârnați de ficat, deși șansele de a înghiți așa ceva erau minime.

— Ar fi putut să îl angajeze pe Fröding, sugără Mattias.

— Nu prea pare un asasin profesionist, nu-i așa? spuse Marie, privindu-l sceptică. De ce s-ar certa un profesionist în văzul tuturor cu victima lui, nemaipunând la socoteală faptul că s-a îmbătat atât de tare înainte să comită fapta?

— Tot a dat de belea, spuse Mattias îmbufnat. Apartamentul lui din Brahegatan era gol. L-am dat în urmărire generală și i-am făcut tot pachetul: jurnalul apelurilor, tranzacțiile financiare, tot! O să-l prindem...

— Problema cu Fröding e că nu are niciun motiv, îl întrerupse Karim.

— Niciun motiv cunoscut, continuă Mattias. Dar a fost văzut certându-se cu victima cu doar câteva ore înainte de a fi găsită moartă. Doar pentru că noi nu vedem motivul, nu înseamnă că acesta nu există.

Vera ridică mâna obosită spre Mattias.

— Da, e unul dintre suspectii noștri, dar, momentan, e la fel de important să luăm legătura cu Christine Karst, pe cât e să vorbim cu el.

Era pe cale să mai spună ceva, când fu întreruptă.

— Mona Höglund e singura persoană care chiar are un motiv să îl facă pe Ceder să dispară, în afară de probabil, Christine Karst, se auzi Sofia spunând.

Încerca să îndepărteze investigația de Fredrik?

Mattias se lăsă pe spătarul scaunului său și își încrucișă sfidător brațele musculoase pe piept.

— Uitați care-i treaba, continuă Sofia, e adevărat că Mona a zis că nu-și putea permite să cumpere hotelul, dar, potrivit personalului hotelului, era interesată. Având în vedere că, practic, conducea localul de mulți ani, nu e greu de imaginat dezamăgirea ei dacă ar fi fost vândut brusc unui grup corporatist. Nu-i așa?

— Păi, e o mare diferență între a fi dezamăgit și a omorî pe cineva. Vera părea să aibă îndoieli.

— Mona a găsit victima. E singura, în afară de Karst, care are o cheie de la camera serverului unde filmările de pe camerele de supraveghere au dispărut dintr-odată și a mințit despre ce s-a întâmplat între Ceder și Fre... Fröding.

— Cum adică a mințit? Mattias se aplecă peste masă.

— Linda Pihlgren, ospătărița care a chemat paznicii să-l însoțească pe Fröding până în camera lui în Ajunul Solstițiului, a zis că Ceder a țipat la Fröding, nu invers.

— Asta nu înseamnă nimic. Mattias ridică din umeri. Cearta ar fi putut duce la orice. Poate a decis să se răzbune mai târziu, în acea noapte.

— Chiar dacă era atât de beat că de-abia se ținea pe picioare? îl contrazise Sofia. Așadar, se presupune că a mers și l-a găsit pe Ceder, l-a omorât cu un ciocan, l-a târât până la apă și l-a aruncat în ea fără să observe nimeni?

— Da, de ce nu?

Vera interveni.

— Avem trei suspecti: Christine Karst, Fredrik Fröding și Mona Höglund. Vom investiga în continuare toate pisteles posibile. Nu avem nevoie de părerile voastre personale, nu, mulțumim. Lucrăm cu probe aici, în caz că ați uitat asta. Se uită încolo și-ncoace, când la Mattias, când la Sofia. Când niciunul din ei nu mai spuse altceva, își trase scaunul și se ridică. Bine, atunci. Hai să ne-apucăm de treabă.

45.

Insula Ulvön, 1979

Petrecerea Solstițiului de vară era deja în toi. Mats făcuse rost de bere. Le convingea pe toate fetele să guste din ea.

— Hei, te relaxează și te face să te simți bine. Haide, Christine! strigă el în timp ce se clătina pe gazon.

Adam gustase, la fel și Marianne. Mats se bâlbâia și râdea de cât de beat era. Toți spuneau că se simțeau beți. Christine era singura care ezitase, prea lașă, ca de obicei. În cele din urmă, Thomas se sătură de indecizia ei, veni în spatele ei și o apucă de brațe. Marianne îi ridică lui Christine bărbia în sus și îi turnă bere pe gât. Lichidul îi curse din nas și din gură, pe vârfurile gulerului lung în stilul anilor '70. La început, avu un gust oribil, dar după câteva înghițituri, o făcu să se simtă mai bine. Exact cum spusese Mats.

Muzica se auzea tare din casetofon. Donna Summer cânta despre fete care mergeau triste pe stradă. Un grup dansa. Băieții stăteau în bucătărie, se jucau cu zarurile și făceau zgomot. Erau mult mai gălăgioși decât trebuia, râsul incontrollabil confirmându-le starea de ebrietate.

Nu era nici urmă de Bodil. Poate că plecase la slujba de la miezul nopții cu Aron. Lui Christine nu-i păsa. Pentru prima dată, își petrecea timpul alături de copiii cool, era una de-a lor. Se legăna pe muzică, cu încă o bere în mână. Mats, care stătea pe scaunul cel mai apropiat de ea, o mângâie pe fund, apoi îi dădu o palmă.

— Vezi? Poți să ai încredere în mine. Știu ce vor gagicile. Dacă nu putem merge la petrecere, atunci petrecerea va trebui să vină la noi.

Marianne se strecură între ei și se așează în poala lui Mats. Christine se îndepărtă de bunăvoie, bucuroasă să scape de mâinile prea lungi ale lui Mats.

— Măcar știi ce vreau, nu-i așa? flirtă Marianne.

Își țuguie buzele și îl apăsă pe Mats cu sânii ei grei. Christine o văzuse pe Marianne făcând asta de multe ori. Iar Mats mușca momeala de fiecare dată. Marianne își îndoi degetul arătător, se ridică și merse spre scări, legănându-și șoldurile. Mats era în spatele ei, urmând-o ca într-o transă.

— Am o treabă pentru tine! îi porunci Marianne.

Thomas termină berea și râgâi tare. Li se alătură și Adam. La ieșirea din bucătărie, Thomas o apucă de braț pe Christine. O trase tare, iar ea merse clătinându-se după el. Când ajunseră la scări, mergea înclinată. Marianne se întoarse și râse. Nu batjocoritor, ci intim, de parcă Christine era una de-a lor. Când ajunseră la etaj, Marianne se opri în fața ușii lui Ester.

— N-a spus cineva că Ester ar trebui să primească o lecție? O pălmuță peste fund, nu asta ai spus, Mats?

Umbra unei îndoieli apăru pe chipul lui Mats.

Thomas râse.

— O, haide, Mats! De ce nu intri acolo să-i dai o bătăiță la fundul gol? Am auzit că unor fete le place. Deși, poate nu ești destul de curajos?

Mats se umflă în pene și își ridică bărbia.

— Ba da, sunt destul de curajos!

— Nici nu știi să dai jos chiloții unei fete. Thomas râse atât de tare că îi tremură burta.

— Ești prost sau ce? protestă Mats. Am fost cu o grămadă de fete.

— Punem pariu? Thomas băgă mâna după portofelul din buzunarul de la spate, apoi scoase un teanc de bancnote șifonate de zece coroane. Pe o sută de coroane că nu poți să te culci cu Ester.

— De ce n-o faci tu? spuse Mats, holbându-se furios la Thomas. Starea

de spirit devenise, din jovială, agresivă. Bubuitul constant al muzicii încă se auzea de la parter. Ochii lui Marianne sclipeau în întuneric. Christine trăgea nervoasă de bluza ei murdară de mătase. Berea începea să o ardă la stomac și nu i se mai părea nici ceva plăcut, nici bun. Până la urmă, era o fată bună. Toate astea i se păreau greșite.

— Poate ar trebui să intrați amândoi? zâmbi răutăcios Marianne, și Thomas ridică din umeri.

— Păi, măcar nu sunt un laș, spuse Thomas.

Dar Mats încă părea sceptic.

Apoi Marianne se aplecă înainte și îi șopti la ureche lui Mats cu glas răgușit:

— Dacă o faci, poate o să te las să-mi dai jos chiloții după aceea.

Asta funcționează. Cu o smucitură fermă, Mats deschise ușa camerei lui Ester. Thomas nu era departe în urma lui. Ester ridică privirea când intrară, scăpând cartea pe care o ținea ca să își poată întoarce scaunul cu roțile cu fața spre ei. Expresia de pe chipul ei avea să rămână întipărită pe vecie în memoria lui Christine. Ester părea plină de speranță, crezând că, în sfârșit, avea să facă parte din gașcă. O secundă mai târziu, își dădu seama ce se întâmpla și expresia de pe chipul ei încremeni imediat de frică. Își deschise gura să țipe după Bodil, dar mâna groasă a lui Thomas o reduse la tăcere. Christine încă stătea în pragul ușii, cu brațele atârându-i fără vlagă în lături. Privi îngrozită cum o traseră pe Ester din scaunul ei cu roțile. Hainele fură date jos de pe corpuri, iar mâinile fură legate. Își dori ca cineva mai curajos decât ea să vină și să oprească totul. Voia să fugă și să o aducă pe Bodil sau pe Aron sau pe altcineva, dar rămase acolo.

O lașă, ca de obicei.

Vineri, 28 iunie

46.

— Alo? Nu poți dormi aici! Vocea femeii suna îndepărtată prin parbriz. Fredrik clipi somnoros. La început, crezu că visează, dar văzu clar femeia agitându-și indignată degetul arătător prin geamul aburit. Ceasul de la bord arăta zece și un sfert.

— Aici nu e teren de camping, să știi! Există hoteluri în oraș, țipă ea și arată spre Stadshotel, care era chiar vizavi de parcare portului cu vedere la golful Örnköldsvik. Când Fredrik nu-i răspunse, se întoarse pe călcâie și traversă parcare tropăind.

Fredrik coborî geamul și își ridică bancheta. O rafală puternică de vânt dinspre apă făcu să zboare chitanțele și gunoiul de pe bord pe podea. Petrecuse o noapte acasă la Philip. Apoi adunase toate foile printate, încercă să se calmeze și merse cu mașina până în Örnköldsvik. Asta se întâmplase ieri. Condusesse aproape o mie șase sute de kilometri în doar câteva zile. Trebuia să fie un fel de record. Sudoarea curgea de pe el și simți că scaunul de dedesubt era ud când se mișcă. Chiar avea nevoie rapid de un duș.

Fredrik luă o înghițitură mare din suc cald care stătea în suportul de pahar și simți folia cu pastile în buzunarul de la blugi. Avea nevoie de o pastilă? Nu, mai bine le mai păstra puțin, să fie sigur.

Intrase într-o belea, își dădea seama de asta. Continuarea pe această cale avea să ducă la dezastru, mai devreme sau mai târziu. Dar dacă era sincer cu el însuși, cât de mult se mai putea înrăutăți situația?

Se gândi la Ceder. Dacă și-ar fi putut aminti ce își spusese unul altuia. Habar n-avea ce făcuse o mare parte din acea noapte. Privirea îi fu atrasă de geanta de pe locul pasagerului, care se holba neobrăzată la el. Dacă el era cel care...? Nu, asta era ceva ridicol. Desigur, erau lucruri pe care nu și le amintea din Ajunul Solstițiului, dar cu siguranță nu ar fi putut să ucidă o persoană și apoi să uite de asta. Își scărpină dosul mâinii.

Toate documentele pe care Philip le printase erau pe bancheta din spate, în teancuri legate cu elastice. Întinse mâna printre scaune și luă unul dintre

teancuri, proptindu-l de volan în timp ce îl răsfoia. Nu găsea nicăieri copia fotografiei din tabăra de vară din dosarul de plastic al lui Ceder. O lăsase acasă la Gösta? Nu, o avusese în după-amiaza pe care o petrecuse cu Marianne și cu Tord. Ah, nu conta. Erau câteva poze asemănătoare în materialul pe care îl găsisese Philip. Răsfoi până la o poză cu Thomas Nilsson. Arăta fericit, nu ca cineva care plănuia să se sinucidă. Oare fusese omorât, așa cum afirmase Marianne? Dacă da, atunci de cine?

Christine Karst, care deținea hotelul Ulvö, apărea de câteva ori în raportul poliției și în câteva articole de ziar. Aparent era fiica unei pianiste faimoase, ceea ce părea să fi adus o notorietate în plus cazului. „Fiica pianistei în drama morții”, proclama un titlu de ziar. „Misterul morții dintr-o tabără de vară – fiica unei pianiste de renume mondial implicată în dramă”, scria în altul. Ceilalți tineri pe care Gösta îi menționase erau și ei incluși în materiale, Siw-Inger și Annika Hörnberg, și două nume care păreau rusești, iar Fredrik presupuse că erau fetele din programul de schimb. Și apoi băieții, Adam Ceder, Mats Dahlman și Jan Dagegård. Toți fuseseră interogați de poliție, dar niciunul dintre ei nu oferise vreo informație care să poată dovedi că moartea lui Thomas fusese altceva decât o sinucidere. Fredrik găsi numele lui Marianne într-o anexă a unui raport. Fusese acolo în Ajunul Solstițiului, dar nu în momentul morții lui Thomas, iar poliția o interogase prin telefon. Jan Dagegård fusese și el interogat prin telefon pentru că nu se mai afla pe insula Ulvön când Thomas fusese găsit.

Fredrik își plimbă degetul de-a lungul șirului de copii dintr-una dintre poze și se opri la Bodil, fiica dispărută. Nu citise nicăieri în material despre unde plecase. Parcă dispăruse în ceață, așa cum spusese Gösta. Oare Ceder căutase informații despre ea? Oare de-asta adunase atât de zelos documente și articole de ziar despre familie și se interesase de școlile biblice? Dar Gösta nu părea să creadă zvonul că fusese trimisă la o școală din Uppsala. Fredrik luă telefonul și tastă „Bodil Dirk” în motorul de căutare suedez hitta.se. Niciun rezultat găsit în Suedia. Căută numele pe Google și găsi două poze granulate, alb-negru, care înfățișau casa parohială și biserica din Ulvö, dar nimic altceva. Renunță la ea și încercă celelalte nume: Christine Karst, Siw-Inger Hörnberg și Annika Hörnberg. Toate fuseseră acolo când Thomas Nilsson fusese găsit mort și toate stătuseră la familia Dirk. Una dintre ele trebuia să știe mai multe despre ceea ce se întâmplase.

După o căutare rapidă, descoperi că erau șapte persoane numite Annika

Hörnberg în Suedia, așa că încercă cu Siw-Inger Hörnberg. Exista o singură Siw-Inger Dagegård- Hörnberg, care locuia în Bonässund, puțin mai departe de centrul Örnköldsvik-ului, cu un Jan Dagegård. Trebuia să fie același Jan care fusese în tabără.

— Hörnberg-Dagegård, spuse Siw-Inger, răspunzând după al doilea țârăit.

— Bună, mă numesc Fredrik Fröding.

— OK, răspunse femeia de la celălalt capăt al liniei, părând neîncrezătoare.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră despre tabăra de vară din 1979 a lui Aron Dirk de pe insula Ulvön.

— OK? Siw-Inger părea în continuarea circumspectă.

— Credeți că aş putea trece pe la dumneavoastră, să vă pun câteva întrebări?

— Cred că da. Încă nu părea sigură. Dar trebuie să veniți când e și soțul acasă. Ce ziceți de ora patru?

— Grozav, atunci ne vedem la patru.

*

Vera se strecură pe lângă Marie ca să ajungă la biroul ei. Biblioteca era folosită pentru un curs de pregătire, așa că echipa de investigație fusese nevoită să se înghesuie în biroul Verei pentru ședința de dimineață. Îi lăsase să intre fără tragere de inimă, dar nu înainte să bombăne câteva înjurături care o făcuseră pe Marie să roșească. Sofia încă se simțea rău, iar aerul stătut din biroul Verei și combinația de deodorante și parfumuri ale tuturor nu o ajuta. Nimeni nu îndrăznea să deschidă fereastra de teamă că vânturile puternice de afară aveau să creeze un vârtej din toate hârtiile întinse pe biroul Verei.

Pe lângă cei cinci oameni din grup, aveau nevoie de spațiu și pentru tabla albă. Karim se rezema de raftul de cărți din spatele biroului, Marie stătea și ea în picioare, rezemată de pervaz, în timp ce Mattias își permisese onoarea de a sta pe scaunul pentru oaspeți. Sofia, care fusese ultima care intrase, trebui să se mulțumească cu marginea biroului. Împinse cu prudență câteva dosare înainte să se așeze, atentă să nu deranjeze haosul ordonat care domnea.

— E ca și cum am fi într-o conservă blestemată de sardine! Vera se lovi cu umărul de raftul pentru cărți și răsturnă câteva dosare.

Nervoasă, le dădu la o parte din drum cu piciorul și se așeză pe scaunul ei.

Mattias își dresă glasul.

— Încep prin a vă anunța că am rămas cu doar doi suspecți acum, spuse Mattias. Unul, dacă mă întrebați pe mine, dar, în orice caz, o putem tăia pe Mona Höglund de pe listă. Mi-am petrecut noaptea trecută punând cap la cap toate declarațiile martorilor din Ajunul Solstițiului despre ea. Are alibiuri pentru toate locurile în care s-a aflat în noaptea aceea. Evident, a fost o zi de muncă foarte ocupată la hotel, weekend de sărbătoare, vârful sezonului, iar Mona a lucrat până s-a închis barul, la două. Când nu era la recepție, ajuta personalul de la bucătărie sau pe cineva de la bar. După aceea, a ajutat la curățarea bucătăriei. A fost în preajma oamenilor până când a mers să arunce gunoiul în tomberonul de dincolo de docul pentru oaspeți și a descoperit cadavrul lui Ceder. Și după cum știm, el era deja mort de câteva ore la acel moment.

— Bună treabă, Mattias! Atunci, suntem cu un pas mai aproape, cârâi Vera mulțumită, iar Mattias păru gata să plesnească de mândrie.

Sofia deschise gura să spună ceva, dar își dădu seama că nu avea obiecții raționale. Faptul că își dorea ca Mona să se dovedească a fi cea vinovată nu era suficient.

Vera arătă cu degetul spre Marie, care își întinse mâna spre tabla albă și mută fotografia Monei în colțul de jos.

— Așadar, cum arată cronologia lui Ceder? întrebă Vera.

Marie răsfoi hârtiile.

— Știm că a avut o ședință de consiliu joi după-amiază și că a primit niște diplomați maghiari la Ceder City East vineri dimineată. Așa că nu putea ajunge în Örnköldsvik mai devreme de vineri după-amiază, cu alte cuvinte, în Ajunul Solstițiului. Mașina lui, un SUV negru, a fost găsită la terminalul de feriboturi Köpmanholmen. E înregistrată pe Ceder Hotels, dar potrivit lui Theodor...

— Hake, o completă Sofia.

— Exact, Hake. A confirmat că aceea era mașina pe care Adam Ceder o folosea personal. Nici personalul de la restaurantul Kagen, nici personalul de pe feribot nu l-au recunoscut pe Ceder, dar, având în vedere cât de mulți vizitatori au trecut pe acolo în jurul datei Solstițiului, sigur ar fi putut fi pe feribot fără să-l observe nimeni. Sunt camere de supraveghere pe barcă. Și

ar fi putut fi filmat când a debarcat în portul Ulvö. Am cerut filmările. Dacă avem noroc, putem afla când a sosit pe insulă și dacă era cu cineva.

Vera dădu din cap și Marie continuă.

— Știm că Ceder s-a cazat la hotelul Ulvö târziu, în Ajunul Solstițiului, și că a sunat-o pe Christine Karst pe mobil la 7.15 seara.

Trase o linie roșie spre un cerc de pe tablă cu numele lui Christine Karst în el și notă ora conversației.

— A fost văzut certându-se lângă piscină în acea noapte, dar încă nu știm ce s-a întâmplat după aceea sau exact când și unde a fost omorât Ceder. Desfășurătoarele apelurilor telefonice mai durează câteva zile, dar când vor fi gata, ar trebui să avem o imagine mai clară a turnurilor la care s-a conectat telefonul lui mobil, ceea ce ar trebui să ne spună ceva despre mișcările lui.

— Când ajunge Kaj aici? întrebă Vera, uitându-se la Sofia.

— Mâine-dimineață.

— Cum merge cu Karst?

— Nimeni nu pare să o fi văzut după conversația ei cu Linda Pihlgren din Ajunul Solstițiului. Toate aeroporturile și punctele de trecere a frontierei au fost alertate, dar ar fi putut la fel de ușor să iasă din țară cu mașina sau cu barca.

Vera ridică ochelarii de citit și îi așeză ca o diademă pe părul ei de culoarea prunei. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— E destul de înspăimântător. Karst trebuie să fi făcut o prostie de vreme ce se ascunde. O putem da în urmărire generală. Și ce știm despre barca ei?

— Încă lipsește. Am luat legătura cu fiecare club de iahturi și cu fiecare port de agrement de aici până în Nynäshamn. Nimeni nu a văzut-o. Și potrivit fostului ei soț, Christine se pricepe foarte bine la bărci. S-ar putea ascunde foarte mult timp pe barcă. Voi verifica să văd dacă are Meta Trak.

Toți cei din cameră se întoarseră să se uite la Sofia.

— Meta ce?

— Meta Trak. E un fel de transmițător GPS pe care oamenii îl folosesc pe bărci. Când nimeni nu spuse nimic, ea adăugă: Particip la competiții de pescuit știucă.

Mărturisirea ei îl lăsă pe Mattias cu gura căscată, în timp ce Karim dădu din cap, impresionat. Atunci înțelese cât de puține împărțășea despre ea la

serviciu.

— Ce, concurezi la Provocare știucii, sau cum? spuse Mattias pe un ton batjocoritor. Se știa că se considera un mare pescar. Îi plăcea să pescuiască la muscă și se bucura să vorbească despre isprăvile lui.

— Da, spuse Sofia. Am pescuit o frumusețe de 117,5 cm în primăvara asta. Dar tu?

Mattias se întunecă la față.

— Fredrik Fröding corespunde profilului mult mai bine decât Karst, spuse el iritat când cei din grupul refuzară să își ia ochii de la el, așteptând să audă care avea să fie replica lui în acest joc neașteptat de-a cine e mai pescar dintre ei.

Sofia zări o sclipire de amuzament în ochii Verei.

— El a fost probabil ultima persoană care l-a văzut pe Ceder în viață, continuă Mattias. Are probleme de sănătate mintală, era beat atunci și se ține la distanță de noi. Dacă asta nu vi se pare suspect, atunci nu știu ce ar putea să vi se pară. Așteptăm rapoartele de la turnurile de telefonie mobilă ca să determinăm unde a fost în zilele din preajma morții lui Ceder și, în mod ideal, unde se află acum.

— Sunt de acord. Karim duse mâna la bărbie, apoi căscă discret în mâna făcută căuș. Era aproape de prânz și tuturor începea să le fie foame.

Vera începu să se îmbrace cu jacheta care atârnase pe spătarul scaunului ei.

— Nu vom ajunge mai departe în acest moment. Haideți să luăm pauza de prânz. Sofia, vrei să vii cu mine?

47.

Câțiva dintre colegi își luau prânzul pe mica terasă de la Port Rio. Priviră nedumeriți când Vera și Sofia trecură pe lângă ei, pe strada pietruită care ducea spre portul de agrement din Örnköldsvik. Din câte știa Sofia, Vera nu mai socializase cu nimeni de la birou până atunci. Invitația neașteptată la prânz surprinsese pe toată lumea. Mai ales pe Sofia, deși nu se putu abține să nu se simtă flatată. Toată lumea observase nemulțumirea evidentă a lui Mattias și, fără să vrea, Sofia se bucură de asta.

Se plimbară tăcute pe Nygatan, una lângă alta. Vântul se potolise, dar

mobilierul exterior al cafenelelor și restaurantelor încă era ud după ploaia de noaptea trecută. O rază subțire de soare străbătu norii, iar Sofia își ridică fața cu lăcomie spre cer în timp ce mergea. Având în vedere cum fusese vremea până atunci în acea vară, nu avea cum să știe cât avea să mai fie soare.

Când ajunseră la Allstar, lângă portul de agrement, Vera se așează la o masă pe terasa acoperită cu sticlă de pe trotuar și comandă câte o bere pentru fiecare.

— E vineri, spuse ea înainte ca Sofia să poată obiecta.

Se așează vizavi de Vera și se uită la mulțimea din portul de agrement. Concediul de vară de-abia începea în Suedia și pauza temporară din viețile lor profesionale ademenise oamenii să iasă la lumină. Cuplurile îndrăgostite se plimbau printre turiști și familii cu copii în cărucioare pliante. Sofia observă că foarte puține dintre bărcile acostate în port păreau să aparțină localnicilor. De pe punțile deschise de la pupa ale bărcilor de lux bătătoare la ochi se auzeau doar dialecte suedeze sudice și oftă obosită atunci când caricatura unui locuitor al orașului Stockholm apăru în pantaloni scurți roșii, cu o cămașă cu mâneci lungi legată neglijent în jurul gâtului, peste tricoul din pichet.

Scurta ei călătorie în Stockholm o făcuse să aprecieze Örnsköldsvik-ul și mai mult. Fără trafic, fără oameni agitați care se împingeau în fața cozilor care nu păreau să se mai termine niciodată. Nu înțelegea de ce oamenii ar alege betonul și asfaltul în locul mirosului de mușchi și de ace de pin, deși își dădea seama că poate nu toată lumea avea șansa să aleagă.

— Ei bine, ce crezi? Vocea Verei o smulse pe Sofia din gândurile ei.

— Hm, despre ce?

— Despre mușchiul de porc, spuse Vera arătând spre meniu. Fac propriul lor sos béarnaise.

Sofiei nu îi era foame, dar acceptă sugestia. Luă o înghițitură din berea rece pe care proprietarul restaurantului le-o adusese personal. Apoi își aminti gustul mămurelii de ieri și puse paharul jos.

Proprietarul stătu la masa lor un pic și discută cu Vera după ce le luă comanda. Sofia își dădu seama după conversație că se cunoșteau dinainte. Vera lucrase la infracțiuni financiare și narcotice, înainte să treacă la unitatea de infracțiuni majore, două zone care, din păcate, duceau adesea fix la industria restaurantelor. În ciuda înfățișării ei morocănoase, Vera era

populară și respectată, și nu doar de colegii ei. Sofia era convinsă că Vera ar fi avut o carieră distinsă în poliție dacă ar fi fost dispusă să se mute, dar părea să-i placă viața într-un oraș mic. Niciun caz nu era prea mărunț pentru ea. Eva spusese că Vera nu lăsase niciun caz nerezolvat în urma ei în timpul în care lucrase la secție. E adevărat, o anchetă a unei crime se terminase cu verdictul respins la apel, iar făptașul achitat, dar Vera probabil dormise bine noaptea știind că prinsese persoana potrivită, chiar dacă probele fuseseră, cumva, insuficiente.

Și într-o zi, în curând, cineva avea să-i ia postul. Deși șansele să fie ea aceea erau minime acum. Nici nu era sigură dacă măcar avea să-și păstreze slujba.

— Îți place munca ta? o întrebă Vera, de parcă citise gândurile Sofiei.

— Da.

— Care e următoarea ta mișcare?

— Mișcare?

— Știi, viața e ca un joc de șah. Trebuie să te gândești dinainte și să îți plănuiești mișcările corespunzător. Știu că sperî să primești postul meu. Cred că ți s-ar potrivi, dar... Nu eu hotărâsc.

Sofia se înroși.

— O, dar n-ai de ce să te rușinezi! Vera bău o gură de bere. Atât timp cât ești pregătită pentru ceea ce presupune această slujbă. Vei petrece 80% din timp scriind și citind rapoarte. Nu ar fi potrivită pentru cineva cu complexul Gunvald Larsson; nu e un serial polițist, știi? Nu prea se aleargă pe alei întunecate după bau-bau, înțelegi ce vreau să zic?

— Nici măcar nu am un trenci, răsă Sofia. Și, dacă e să mă iau după silueta ta, cred că nici tu nu prea alergi pe alei în timpul orelor de serviciu.

Vera clipi, uluită, apoi izbucni în răs. Nervozitatea și berea dezlegaseră limba Sofiei, iar Vera părea să-i aprecieze sinceritatea. Chicoti fericită în timp ce se pregătea să taie bucata de carne care tocmai îi fusese pusă în față.

— Așadar, ce se poate spune despre blestemata asta de anchetă? o întrebă Vera cu gura plină de mușchiuleț de porc. Înghiți bucata înainte să-și răspundă singură la întrebare. Ceva e în neregulă cu Christine Karst, măcar atât pot să spun. Are ceva de ascuns. Altfel, de ce s-ar ascunde? Poate că, într-adevăr, Ceder a încercat să o șantajeze și ea s-a săturat, așa cum am mai zis.

Sofia tăie o bucățică de carne, dar nu o băgă în gură.

— Foarte ciudat modul de operare pentru o femeie, dacă a fost Christine, spuse Vera, ștergându-și gura cu șervețelul înainte să continue. Crima e rareori atât de complicată, știi. Oamenii sunt creaturi simple, cu impulsuri josnice, animalice. Criminalul e, aproape întotdeauna, cineva din cercul apropiat al victimei. Dar tipul ăla, Fröding... Nu știu. Nici el nu pare curat ca lacrima.

Spune-o acum. Spune că ai făcut sex cu unul dintre suspecții principali, apoi l-ai lăsat să scape.

Sofia sorbi din bere cu șovăială și se uită spre port fără să știe de unde să înceapă. Ce se-ntâmpla cu ea? Chiar merita să-și piardă serviciul pentru Fredrik?

— Te vezi cu cineva? întrebă Vera, ridicându-și furculița și arătând spre ea.

Sofia se uită în jos la masă, rușinată.

— Nu, de ce întrebi?

— E important să ai pe cineva cu care să-ți împărtășești sentimentele când lucrezi cu lucrurile cu care lucrăm noi. Nu e bine pentru suflet să se bălăcească în tone de mizerie blestemată toată ziua, apoi să mergi acasă și să stai singură serile.

— Dar eu nu mă bălăcesc în mizerie de obicei, tu o faci. Eu nu sufăr că nu am cu cine discuta seara despre motoare de bărci furate și certuri în baruri.

— Oricum, gândește-te la asta, spuse Vera cu un zâmbet superior. Singurătatea e o boală a sufletului. Și va fi și mai important să ai pe cineva în viitor. Dacă vrei postul meu, la asta mă refer.

— Dar tu? Cui îți împărtășești sentimentele? Întrebarea îi alunecă din gură și regretă în clipa în care văzu fața Verei. Buza de jos îi tremura. Sofiei îi îngheță sufletul. Căută cu disperare să spună ceva, îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-mi bag nasul.

Vera își șterse nasul cu dosul mâinii.

— Eu și soția mea suntem în proces de divorț, declară ea scurt.

Sofia presupusese întotdeauna că Vera era măritată cu serviciul ei, dar era căsătorită cu o persoană adevărată, o femeie. Sofia își puse mâna pe brațul Verei.

Acum înțelese de ce Vera își ținea gura despre viața ei privată. Örnsköldsvik fusese inclus pe listele celor mai homofobe orașe din Suedia

de câteva ori, un titlu rușinos pe care încă îl deținea. Iar Vera era o figură importantă în poliția locală și apărea adesea în ziare. Ar fi fost greu să evite critici inutile ca inspectoarea-șefă lesbiană a poliției într-un orașel din Norrland. După puțin timp, Vera își trase brațul înapoi și își termină berea din câteva înghițituri rapide. Își puse paharul jos cu zgomot.

— Asta e. Trebuie să rezolvăm cazul ăsta blestemat.

*

Fredrik opri în fața casei albe din Bonässund la patru și douăzeci. Își schimbase cămașa, se dăduse cu puțin deodorant și își pieptănase pe spate părul negru. Un duș ar fi fost preferabil, dar tot era o îmbunătățire semnificativă față de acea dimineață.

Își parcă mașina lângă un arbust de tuia meticulos tăiat și ieși să verifice numele de pe cutia poștală. Da, nimerise corect. Pe laterala cutiei poștale cioplită din lemn scria cu vopsea „Familia Hömberg-Dagegård”. Un Jaguar proaspăt cerat, model mai vechi, stătea în fața garajului și, lângă el, o barcă lucioasă cu motor pe o remorcă de bărci. Casa era făcută din cărămizi silico-calcaroase, și se vedea apa în fundul curții cu iarbă.

Când Fredrik trecu de gardul viu, descoperi că Jan și Siw-Inger deja stăteau acolo așteptându-l. Arătau drăguți și amabili, îmbrăcați elegant ca doi soldăței de tinichea sub acoperișul prispei din fața casei.

— Bine-ai venit, Fredrik! Jan îi luă mâna în ale lui și o strânse viguros. Trebuie să recunosc că Siw-Inger și cu mine credem că va fi puțin emoționant. Mi-a zis că scrii un articol despre familia Dirk.

Nu își aminti să fi menționat asta, dar, de vreme ce cuplul părea să agreeze ideea, încuviință din cap.

— Siw-Inger și cu mine am fost în tabăra de vară cu Bodil și Ester Dirk.

Tonul entuziasmat al bărbatului și accentul puternic de Norrland făceau numele scris cu cratimă al soției lui să se contopească într-un singur cuvânt: Swinger.

— Intră. Swinger a făcut cafea.

Fredrik îi urmă ascultător pe Jan și pe Siw-Inger în casă.

Soții Dagegård pregătiseră un adevărat ospăț. Trei farfurii asortate cu prăjituri și cești de porțelan erau așezate pe masă. O prăjitură cu căpșuni și frișcă se înălța ca o piesă centrală în mijlocul lor. Jan și Siw-Inger chicotiră neliniștiți.

— Aș dori să încep arătându-vă niște fotografii, începu Fredrik.

Cei doi se uitară unul la celălalt cu entuziasm, în timp ce Fredrik scoase câteva fotografii din teancul de hârtii pe care le luase de la Philip și le împinse printre farfurii. Siw-Inger le înșfăcă imediat.

— Asta ești tu, nu-i așa? spuse Fredrik, arătând peste masă spre tânăra din extrema stângă.

— O, vai! Siw-Inger puse mâna la gură. Jan, uitate ce drăguță eram! Îi dădu un ghiont în coaste soțului ei, iar el dădu aprobator din cap.

— Dar prostănacul ăsta? spuse Jan. Arată spre un băiat cu coșuri și cu părul creț, lung până la umeri. Siw-Inger râse.

— ăsta e Jan, vezi?

Fredrik dădu din cap.

— Suntem împreună de când aveam paisprezece ani. Jan se uită cu mândrie la soția lui.

— Am înțeles că familia Dirk era un pic... ciudată? spuse Fredrik în speranța că soții Dagegård aveau să înceteze să se mai concentreze pe ei pentru o secundă.

— O, da, sigur ai putea spune asta. Siw-Inger își dădu părul creț peste umăr cu o mișcare ușoară a capului. Adevărați fanatici.

— De acord, spuse Jan, părând stânjenit.

— Hei, haide! Nimeni nu credea toate alea. „Cruțată de îngerul sfânt”, ce prostie! Unde era Dumnezeu când le-a luat foc apartamentul? Asta vreau să știu. Unde era El atunci, hm?

Aparatul de cafea încetă să mai facă zgomot și Siw-Inger se ridică pentru a turna cafeaua în ibric. Începu să-i servească fără să-i întrebe. Se dădu în spectacol turnând-o, ca Fredrik să vadă că ibricul se asorta cu setul de porțelanuri scumpe de pe masă. El comentă despre calitatea porțelanului, iar Siw-Inger zâmbi larg în timp ce se așeză.

— Da, ei bine, nu vrem să părem vanitoși sau ceva de genul ăsta, dar cred că, dacă-ți permiți, trebuie să te răsfeți.

Fredrik sorbi și dădu aprobator din cap.

— Le-ați cunoscut pe surorile Dirk?

— Până la un punct, spuse Siw-Inger. Bodil nu era genul de persoană pe care o puteai cunoaște. Trăia ca o umbră în spatele lui Ester. Protectoarea eternă a sfintei pe roți.

— Păi, nu prea a avut de ales decât să-și asume acel rol, continuă Jan cu grijă. Dar a făcut-o cu atât zel încât părea incomod uneori.

— Înțeleg că Ester era hărțuită?

Jan se uită în ceașca lui.

— Da, știi, o cam șicanam. În legătură cu chestia aia cum că ar fi fost cruțată de un înger și toate alea.

— Dar eu n-am fost cea mai rea, se grăbi Siw-Inger să intervină.

— Am înțeles că Thomas era instigatorul. E adevărat?

Siw-Inger încuviință din cap, iar buclele făcute pe bigudiuri îi căzură pe față.

— Și sinuciderea? întrebă Fredrik. S-a întâmplat în Ajunul Solstițiului de vară, nu-i așa?

— Da; în noaptea aceea, răspunse Jan. Eu mă întorsesem pe continent, dar Siw-Inger și sora ei erau încă acolo.

— Dacă *a fost* sinucidere, spuse Siw-Inger dându-și un aer de importanță.

Fredrik se aplecă înainte, interesat.

— Înțeleg că au fost câteva persoane care au bănuț că moartea nu a fost autoprovocată?

Ea zâmbi conspirativ.

— Nu te atingi de „aleasa Domnului” fără să fii pedepsit, dacă pot îndrăzni să zic asta. Siw-Inger sorbi din cafea și continuă să se uite în ochii lui Fredrik.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, spuse Siw-Inger zâmbind cu înțeles. Dar ești probabil destul de deștept să le pui cap la cap. Își smuci din nou capul.

Fredrik se uită întrebător la Jan. El încă se uita în ceașca lui de cafea.

— De fapt, chestia ciudată e că, de-a doua zi, au început să circule zvonuri că nu a fost o sinucidere, spuse Siw-Inger. Și apoi, după numai o săptămână, Bodil a dispărut.

— Dispărut, în ce sens? Vrei să spui că s-a dus la școala biblică?

Siw-Inger pufni.

— Nu s-a dus la nicio școală biblică.

În sfârșit, Jan ridică privirea spre Fredrik.

— Aron a dat-o în plasament.

— De ce?

Siw-Inger îl privi pe Fredrik pe deasupra ceștii de cafea.

— Poate ar trebui să-l întreb pe el.

Gabriella era singură în birou. Celelalte secretare care lucrau la Dahlman, Björc & Bergström fuseseră concediate când compania pierduse mai mulți clienți importanți. Acum avea destul timp ca să îi ajute pe toți cei trei parteneri. Atât Johan Björc, cât și August Bergström începuseră să vorbească despre vânzarea spațiului din vechea clădire stilată în care era biroul lor și cumpărarea unui birou mai mic undeva în afara orașului. Dacă s-ar fi mutat compania în suburbii, Gabriella plănuia să își schimbe serviciul. Pentru ea conta să lucreze în oraș. Acolo erau restaurantele, magazinele și tot statutul pe care se chinuse să-l obțină de când plecase din sătucul de lângă Jönköping în care crescuse. Scăpase de dialect imediat ce pusese piciorul în limitele orașului și, pe măsură ce salariul ei crescuse, putuse să-și arunce hainele de la H & M din dulap și să le înlocuiască cu costume stilate de la Karen Millen și genți de la Louis Vuitton. Nu, Gabriella chiar spera că firma de avocatură nu hotăra să se mute. Era un serviciu bun din toate punctele de vedere. Și dacă Mats Dahlman n-ar mai fi băut, ar fi fost o slujbă de vis.

Îl găsisese dormind pe fotoliul de piele din biroul lui de câteva ori. Mințise pentru el chiar de la început, ca să nu îl facă de rușine în fața clienților care așteptau. „Din păcate, domnul Dahlman a fost reținut la o altă ședință” sau „domnul Dahlman a fost chemat la tribunal pentru o chestiune urgentă”. Dar începea să rămână fără scuze.

În orice caz, promisese să vină în seara asta. Jumătatea unui cuplu de televiziune faimos intentase divorț. Soțul lucra ca prezentator la canalul TV4 și nu era disponibil pentru întâlniri în timpul zilei. Soția lui lucra și ea la TV4, unde prezenta buletinul meteo. Fuseseră cuplul preferat al mass-mediei mulți ani, iar Gabriella deja citise multe pagini despre divorț în tabloide, dar nu ar fi visat niciodată că aveau să apeleze la Dahlman, Björc & Bergström ca să se ocupe de partea legală.

Porni calculatorul și aprinse becul de deasupra. Uitase să cumpere flori proaspete pentru vaza de vizavi de lift, dar, după ce îndepărtă câteva petale ofilite din crinul roz parfumat, hotărî că buchetul din prezent avea să mai reziste încă o zi. Scăzu intensitatea luminilor și puse o carafă de cristal cu apă și trei pahare curate pe masă.

Totul era pregătit, dar Mats încă nu sosise. Bătu la ușile duble ale biroului său, chiar dacă știa că nu era acolo, apoi intră. Biroul lui era ordonat, cu excepția unei sticle de whisky și a unui pahar așezate pe suportul din piele de pe birou. Le dădu la o parte, observând iritată că paharul lăsase o urmă în formă de cerc.

După o secundă, sună clopoțelul, anunțând că urca liftul. Gabriella oftă ușurată. Mats își ținuse promisiunea. Acum trebuia doar să spere că era treaz.

Ieși grăbită în hol ca să-l întâmpine, dar, când se deschiseră ușile liftului, fu consternată să descopere că era clientul, care venise mai devreme. Era însoțit de o tânără care sigur nu era soția lui. Având în vedere îmbrăcămintea stilată a femeii, Gabriella ghici că, probabil, era doar prima lor oprire în seara aceea. Cine venea cu amanta la pregătirea pentru negocierile de divorț?

Îi strânse mâna neliniștită și îi invită să ia loc în sala de așteptare. Mats încă nu dăduse niciun semn. Asta era ultima picătură. Nu avea să îl mai acopere după seara asta.

Gabriella se furișă din nou în biroul lui Mats și închise ușa în urma ei. După ce îl sună pe numărul de acasă de câteva ori, îl apelă pe telefonul mobil. La primul ton de apel, ceva începu să vibreze sub birou. Se aplecă și descoperi dezamăgită telefonul mobil de serviciu al lui Mats. Trebuia să fi alunecat de pe marginea mesei groase de mahon și atârna de cablul de încărcare. Îl scoase din priză și se uită prin birou. Chiar nu observase că își uitase telefonul? O, Doamne, trebuia să fie într-o formă destul de proastă. Nu avea să se mai întâlnească cu clientul care aștepta. Îi deblocă telefonul folosind codul PIN pe care îl foloseau toți partenerii și începu să-i caute prin contacte. Poate dădea de mama lui Mats. Își aminti vag că locuia în Hökarängen și că mergea la ea uneori, când nu lucra. Când nici mama lui nu-i răspunse, Gabriella începu să-i caute prin telefon. Douăsprezece mesaje și nouăsprezece apeluri pierdute. Trei dintre apeluri fuseseră făcute de pe același număr într-un interval de zece minute în Ajunul Solstițiului. După doar un minut, primise un mesaj de la același număr: „Sună-mă”. Gabriella stătu acolo, uitându-se la telefonul din mâna ei, întrebându-se ce trebuia să facă. În cele din urmă, se hotărî și apelă numărul de pe care primise apelurile pierdute.

*

Karim făcu semn cu mâna și zâmbi în timp ce ieși din garajul secției de poliție în Saab-ul lui verde. Soarele de seară îi făcea suprafața să strălucească și Mattias nu se putu abține să nu observe câteva pete de rugină pe nișa roții. Karim putea fi foarte neglijent uneori când era vorba de îngrijirea mașinilor lui.

Mattias îi făcu și el semn cu mâna, apatic. Era sătul, atât de optimismul etern cu care Karim privea viața, cât și de propria sa naivitate. Nu vedea Karim ce se întâmpla la secție? Cum era dat la o parte în favoarea Sofiei? Îi venea să vomite din cauza acestei situații.

Mașina lui era parcată pe următoarea stradă. Exact când apăsă pe butonul de deblocare de pe cheia de la mașină, își dădu seama că își lăsase ochelarii de soare pe birou. Lovi cu palma capota mașinii și înjură înainte să o încuie la loc. Nimic nu-i mergea bine azi. Nu doar că fusese nevoit să lucreze până seara târziu, dar toată investigația era o mare harababură. Și, colac peste pupăză, în fața tuturor, Vera o invitase pe Sofia la un prânz privat. Nu înțelegea ce vedea Vera la Sofia. Făcuse tot ce îi ceruse, lucrase până târziu, lucrase în weekenduri, lucrase în schimburi suplimentare, participase la cursuri de formare, iar Vera tot nu părea să-i vadă potențialul. Și-o imagina pe Sofia stând acolo, la prânz, zâmbindu-i Verei, sorbindu-i fiecare cuvânt și lingușind-o pentru puncte de bună purtare. Chiar credea că avea să câștige postul râvnit de succesoare a Verei cu un prânz? Atunci greșea. El avea vechime mai multă și calificări mai bune. Nu era doar mai puternic și mai deștept, era și mai plăcut de colegii lor. Sofia de-abia se deranja să salute oamenii și întotdeauna rămânea distantă, ridicol de îngâmfată doar pentru că locuise în Stockholm câțiva ani. Nu, mai bine să stea acolo, pe insula Ulvön, în casa ei șocant de scumpă și să privească de sus totul și pe toți. Măcar el muncea din greu și făcea efortul de a-și cunoaște colegii. Casa lui din Husum poate că nu era cel mai grozav loc și finanțele lui poate nu erau ceea ce trebuiau să fie, dar tot era atent să se îmbrace frumos și scump, și întotdeauna avea o mașină și o barcă de ultimă generație. Văzut din exterior, avea foarte mult succes, mult mai mult decât Sofia și, cu siguranță, asta căutau superiorii în alegerea unui înlocuitor, ca persoana să aibă abilități sociale și să își dea interesul în menținerea relațiilor.

Mattias își validă cardul pentru a deschide ușa și oftă în timp ce urcă scările până la biroul lui. Birourile de-a lungul coridorului erau goale, cu

excepția unuia ce aparținea unei femei de la infracțiuni financiare. Stătea aplecată peste rapoartele ei, fără să-l observe când trecu pe lângă ea. Biroul lui era la capăt, lângă cel al Verei.

În timp ce trecu pe lângă el, Mattias auzi un zgomot în birou. Se opri și ascultă. Auzea un bâzâit înăbușit de pe biroul ei. La început, crezu că era ventilatorul calculatorului Verei, dar sunetul acesta era mai ritmic. Suna ca un telefon mobil. Intră și aruncă repede o privire la dezordinea de pe biroul Verei încercând să-i găsească vechiul Motorola albastru-închis.

Mattias încă auzea sunetul și își dădu seama, surprins, că venea din cutia de carton de sub birou, cea care conținea probele pe care echipa de criminaliști nu avusese timp să vină să le ia. Se trânti pe jos și începu să azvârle lucrurile pe podea. Punga de plastic care conținea telefonul mobil al lui Christine Karst strălucea și vibra nebunește. Mattias ridică punga și se uită la ecran. Număr necunoscut. Ce trebuia să facă? Sunase deja de câteva ori și trebuia să hotărască dacă avea să răspundă sau nu.

Cu o mișcare rapidă și hotărâtă, rupse punga de plastic și apăsă pe iconița cu telefonul verde.

— Alo?

Mattias ascultă atent persoana de la celălalt capăt al liniei.

— Da, cu cine vorbesc, dacă nu vă deranjează întrebarea?

49.

— Atunci ați dori camera pentru două nopți?

— Da, vă rog. Fredrik își dădu jos de pe umăr geanta lui Ceder și o puse pe biroul de la recepție al Stadshotel din Örnköldsvik. Își dădu seama ce făcuse și încercă să o mute, dar apoi hotărî că el era singurul care știa cui îi aparținea aceasta. Stătea aici, cu geanta unui om ucis, cazându-se la un hotel care era la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare de secția de poliție care îi găzduia pe aceiași polițiști care îl urmăreau.

— Bine. Am nevoie doar de un card de credit.

— Aș prefera să plătesc cash, dacă nu e vreo problemă.

Recepționera privi mirată, dar își recăpătă calmul imediat și zâmbi.

— Bineînțeles, dar, din păcate, trebuie să vă rog să plătiți camera în avans.

Fredrik scoase două bancnote de cinci sute de coroane din punga de

plastic, care era ascunsă în geanta lui Ceder, și i le înmână. Îi explică faptul că își pierduse cardul de credit și încă îl aștepta pe cel nou. Recepționera, care nu ceruse nicio explicație, îi acceptă bancnotele cu amabilitate. Se pare că poliția nu le ceruse să fie atenți la apariția lui în hotel. Și de ce ar fi făcut asta? Cu siguranță, nimeni nu se aștepta ca el să fie atât de tâmpit încât să se întoarcă în vizuina leului, cu toată turma care stătea afară, așteptându-l.

Fredrik se uită la ușile de sticlă în timp ce recepționera se ocupa de tranzacție. Soarele apusese afară, iar priveliștea apei era frumoasă.

Îi oferă un card de acces și îi explică pe scurt care era camera lui, arătând spre etajul doi. Din păcate, mai aveau doar o cameră și era una de fumători.

În timp ce urca pe scara largă de piatră, îi sună telefonul. Își dădu seama că uitase să-i scoată bateria după vizita în Bonässund.

— Bună, sunt Marit Sandgren, directoarea Vedbacksgården. Ați încercat să mă contactați?

— Da, răspunse Fredrik, chinându-se să deschidă ușa camerei de hotel cu cardul de acces. Simți un miros puternic de țigări. Puse geanta neagră jos, pe covorul care se întindea de la un perete la celălalt, dar rămase încălțat.

Vizita lui la Siw-Inger nu avusese ca rezultat o imagine mai clară a ceea ce se întâmplase cu adevărat în acea tabără de vară. Dar era evident că sinuciderea lui Thomas Nilsson ascundea mai multe decât lăsa să se vadă raportul poliției. Era clar că Siw-Inger o considera pe Bodil implicată cumva, la fel cum părea să o fi făcut și Adam Ceder, dacă Fredrik interpreta corect cercetările lui. Dar, chiar dacă nu aflase foarte multe despre tabără, Fredrik făcuse rost de numele unui azil privat de bătrâni. Azilul în care era Aron Dirk. Fostul pastor de pe insula Ulvön avea peste nouăzeci de ani și trăia în azilul Vedbacksgården din satul Kornsjö, de lângă Örnköldsvik. Trăia acolo de treizeci de ani. Nu-i luase mult să găsească online locul.

— Aș vrea să vin să-l vizitez pe Aron Dirk și mă întrebam dacă ar fi în regulă. Poate în cursul zilei de mâine?

— Sunteți binevenit. Cu ce scop?

Fredrik se gândi. Nu putea minți. Dacă Aron putea, în ciuda vârstei, să îi dea de gol minciunile?

— Am câteva întrebări despre taberele de vară pe care le-a organizat pe insula Ulvön la sfârșitul anilor '70.

Directoarea respiră greu la telefon. Tropăitul saboților de lemn răsuna pe

ceea ce trebuia să fi fost o scară.

— Voi anunța personalul că veniți. Vă sugerez să-l vizitați dimineața.
Are mintea mai limpede atunci.

— Atunci vin mâine. Mulțumesc.

Fredrik puse telefonul pe noptieră și se întinse cu greutate pe pat.

Trebuia să doarmă.

Sâmbătă, 29 iunie

50.

Orașul era gol și liniștit când Sofia ieși pe ușa clădirii. Cerul arăta de parcă avea să se lumineze în curând, iar vântul bătea destul de tare în timp ce mergea spre secție. Nu dormise bine. O grămadă de coșmaruri îi agitaseră mintea și somnul adânc de care avea mare nevoie fugise de ea. La vreo 4.30 dimineața, renunțase și începuse să se pregătească pentru scurta plimbare până la serviciu.

Clădirea din cărămidă maro ce găzduia atât secția de poliție, cât și Autoritatea de Executare, responsabilă de colectarea datoriilor și evacuări, se afla vizavi de autostrada E4, lângă care era apartamentul pe care și-l cumpăraseră cu câțiva ani în urmă. Putea să vadă fereastra biroului Verei și parcul de lângă primărie de la masa ei din bucătărie. În timp ce se forțase să bea o ceașcă de cafea, văzuse jaluzelele ridicându-se acolo. Aproape întotdeauna, Vera ajungea la serviciu în jurul orei șapte. În ultimul timp, începuse să stea până mai târziu după-amiaza și înfățișarea ei, din când în când morocănoasă, începuse să fie înlocuită cu o expresie de furie constantă. Acum Sofia știa de ce. Trecerea printr-un divorț îi afecta pe oameni. Măcar atât înțelegea, chiar dacă singurul divorț pe care îl observase de aproape fusese cel al lui Tord. Când el și Yvonne se despărțiseră, Tord păruse blazat și pretinsese că decizia fusese reciprocă, dar Sofia știa că Yvonne îl părăsise pentru un post bun la administrația municipală din Eskilstuna. Și Tord nu mai întâlnise altă femeie după aceea.

Sofia scoase cardul de acces și intră în clădirea poliției. Marie se întorsese acasă, în Sundsvall, seara trecută, și avea să vină după prânz. De obicei, Mattias nu venea mai devreme de opt. Ea și Vera erau singurele care erau aici la ora asta.

Înghiți acidul care îi veni pe gât. Trebuia să-i spună azi Verei. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai rău avea să fie, suspendarea era garantată și, în cel mai rău caz, ar fi fost concediată. Nu avea să fie o conversație veselă.

Posibil ultima în calitate de polițistă.

În timp ce se apropia de biroul Verei, o auzi șoptind, sau mai degrabă sâsâind, la cineva, la telefon. Sofia se opri în fața ușii ei, neștiind ce să facă.

— Lillemor, nu pot să fac nimic în legătură cu asta. Asta e situația acum. Încă nu sunt pregătită să mă pensionezez. Tu ai dat ultimatumul. Acum așa o să fie.

Persoana de la celălalt capăt al liniei păru să vorbească mult timp, sau poate tăceau amândouă. Sofia nu știa dacă ar trebui să plece și să facă altceva sau să rămână acolo și să aștepte până când Vera termina convorbirea. Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și un scârțâit puternic al podelei acoperită cu linoleum o făcu pe Vera să închidă brusc fără să își ia rămas-bun.

— Sofia! Vera o chemă înăuntru fără să-și ridice privirea. Fața ei părea încordată, iar Sofia zăbovi în cadrul ușii, nehotărâtă. Pe fereastra prăfuită a biroului Verei se vedea autostrada E4 curbându-se. Era puțin trafic la ora aceea, dar, mai târziu, în cursul dimineții, avea să se aglomereze și aveau să fie atât de multe gaze de eșapament că oamenii cu ferestrele spre autostradă nu puteau să le deschidă. Pe partea cealaltă a autostrăzii și a siluetei unghiulare a orașului, se zărea apa.

— Intră, îi spuse Vera, în cele din urmă, ridicându-se să închidă ușa în urma Sofiei.

Două cești goale de cafea erau așezate pe un teanc de dosare de pe biroul ei. În coșul de gunoi era un sandviș cu brânză pe jumătate mâncat. Sofia se așeză pe scaunul uzat pentru vizitatori. Se alesese demult praful de umplutura pernei.

Vera ridică privirea și se uită fix la Sofia.

— Ar fi ridicol să ne prefacem că n-ai auzit nimic. Dădu din cap spre telefon.

Sofia se holbă la amestecul de documente lipite pe peretele din spatele Verei, în timp ce încercă disperată să se gândească la ce să spună. Fiecare centimetru liber din spațiul peretelui era acoperit cu fotografii și articole de ziare din cariera Verei. Privirea Sofiei se opri pe o fotografie care o înfățișă pe Vera, având de-abia douăzeci de ani, strângându-l de mână pe Olof Palme. Arăta tânără și serioasă, în timp ce prim-ministrul avea un zâmbet larg pe față.

— Soția mi-a dat un ultimatum: mă pensionezez sau divorțăm, continuă

Vera când Sofia nu spuse nimic.

— Poate asta ar fi bine? începu Sofia. Vreau să zic, lucrezi aici de...

— Dar, la naiba, n-ar trebui să mi se permită să iau eu singură decizia asta? Vera lovi biroul cu palma, făcând-o pe Sofia să tresară. Nu contează. Am hotărât deja. Îmi cer scuze că te-am băgat în rahatul meu personal. Uită de asta.

— Dar...

Vera ridică mâna ca să o facă pe Sofia să tacă și îi arată grăbită materialele care îi acopereau biroul cu grămada. Sofia se întinse după un teanc de hârtii, dar îl lăsa în poală fără să înceapă să le citească. Sofia voia să spună mai mult, dar Vera își îndreptase deja din nou atenția către ecranul ei.

51.

Era ușor trecut de ora nouă când Fredrik sosi în Kornsjö. Era nervos în legătură cu întâlnirea cu Aron, dar reuși să-și controleze anxietatea. Faptul că avea un scop părea să aibă un efect calmant asupra lui.

De pe site-ul azilului de bătrâni, Fredrik aflase că Vedbacksgården era destinat pacienților care aveau nevoie de îngrijire nonstop. Imaginile idilice înfățișau tineri și tinere în tricouri polo mov organizând activități de desen după model viu și olărie cu cei internați. Fredrik se întreabă dacă realitatea era la fel de armonioasă cum o înfățișau imaginile.

Parcă pe aleea neasfaltată și se dădu jos din mașină. Vedbacksgården era găzduit în ceea ce părea a fi clădirea galbenă a unei foste școli. Molizi înalți de Norvegia se legănau în vânt deasupra acoperișului azilului de bătrâni. Fredrik își trase gluga pe cap ca să se apere de ploaie. Vântul era atât de puternic că de-abia putu să deschidă ușa de la intrare a clădirii.

— O, Doamne, îți vine să crezi ce ploaie și ce vânt sunt afară? întrebă bărbatul din spatele biroului de la recepție, înmânându-i un prosop de hârtie.

— Da, ce mai furtună, îi răspunse Fredrik chiar dacă era evident.

— Nu-ți face griji. Poți să te ții de mine dacă te temi că te ia vântul pe sus, flirtă bărbatul făcându-i cu ochiul.

Fredrik râse timid și își șterse fața cu prosopul de hârtie.

— Cu ce te pot ajuta?

— Îl caut pe Aron Dirk.

O femeie extrem de grasă apăru de nicăieri și se strecură în spatele biroului de la recepție.

— John, e nevoie de tine la duș.

Bărbatul, aparent pe nume John, o privi sfidător pe femeia mai în vârstă, dar apoi, fără tragere de inimă, făcu ce i se ordonă.

— John e un pic cam... guraliv, spuse femeia când John dispăru și nu-i mai putea auzi. Se așeză în spatele calculatorului, arcurile scaunului de birou protestând amenințător sub greutatea ei.

— Eu sunt Marit. Am vorbit ieri la telefon.

Fredrik îi strânse mâna transpirată.

Ea îl privi cu compasiune pe deasupra ochelarilor.

— Îmi pare foarte rău să-ți spun asta, dar Aron a murit în timpul nopții. Evident, ar fi trebuit să te sunăm, dar nu am avut numărul tău și...

În mod straniu, Fredrik fu cuprins de un sentiment de tristețe, chiar dacă nu îl întâlnise niciodată pe Aron.

— Nu înțeleg.

Directoarea se ridică cu greu și ocoli teigheaua.

— Suntem la fel de mirați ca tine. Se simțea bine la culcare, dar, când am urcat azi-dimineață, era deja mort. Îmi pare foarte rău. Ai vrea să vii și să-ți iei rămas-bun?

Fredrik dădu aprobator din cap, fără să știe de ce. Nu făcea parte din familie. Întreaga chestiune i se părea extrem de lipsită de etică, deși era curios. Până la urmă, directoarea nici măcar nu îl întrebase care era legătura lui cu Aron.

Îl conduse în sus pe niște scări într-un ritm incredibil de lent, apoi pe un coridor lung.

— Ai mai fost aici? întrebă ea gâfâind în timp ce pășea.

— Nu.

Ajunseră la o cameră care avea o etichetă adezivă pe ușă, cu numele lui Aron Dirk. Directoarea deschise ușa, împingând-o cu un deget arătător cărnos, și intră în cameră.

— Aici e.

Camera părea proaspăt vopsită și sterilă. Pe măsuța de toaletă era un buchet de flori de vară, iar cineva agățase la fereastră o pereche de draperii

demodate, cu volănașe și modele florale, într-o încercare nereușită de a da camerei un aspect personal. Pe un raft deasupra căpătâiului patului era o Biblie cu colțurile îndoite care stătea deschisă lângă un caiet și o pereche de ochelari de citit. Aron Dirk zăcea pe patul făcut, cu fața întoarsă spre ei. Cineva îi pusese un trandafir pe piept și o lumânare ardea pe noptiera de lângă el, în timp ce așteptau ca firma de pompe funebre să îl ia și să îl transporte până la morgă.

Fredrik nu își putu reprima fiorii reci care îi trecură pe șira spinării când văzu chipul îngrozitor de desfigurat al lui Aron. Rănile lui trebuiau să fi fost provocate de incendiul din apartamentul din Stockholm. Pielea îi era roz și cicatrizată, îl lipsea o ureche, iar părul îi crescuse doar în smocuri împrăștiate din loc în loc pe cap.

— Îl vizita cineva?

— Nu, îi răspunse directoarea. Sau, da. Desigur, fiica lui a fost aici. Ultima dată, ieri.

Se întoarse și se uită la el de parcă spusese prea multe.

— Nu trebuie să discutăm despre vizitatorii internaților.

Bodil fusese acolo cu doar o zi în urmă? Fredrik nu știa ce să creadă.

— Fiica lui? A fost aici?

Directoarea dădu din cap, dar cu o expresie care arăta clar că subiectul era închis. Merse la Aron și aranjă cu blândețe cearșaful alb pe pieptul lui. Fredrik se uită prin cameră. Era ciudat să se gândească la faptul că o persoană vie trăise acolo cu doar câteva ore în urmă, mâncase, dormise și se uitase la televizor. Un pahar pe jumătate umplut cu apă și o carafă erau pe noptieră. Mai era și un coș de gunoi din plastic, cu mânuși de cauciuc și scutece în el.

— Ai vrea să mai stai un pic?

— Nu, nu e nevoie, îi răspunse Fredrik repede. Nu voia să fie lăsat singur cu mortul.

Îi făcu semn cu mâna că ar trebui să iasă pe ușă înaintea ei.

— Trebuie să văd un pacient din camera alăturată, dar întoarce-te pe holul pe unde ai venit. Vei găsi drumul spre ieșire, nu-i așa?

Fredrik încuviință din cap.

•

John se ocupa din nou de recepția de la parter. Tasta rapid la calculatorul azilului Vedbacksgården și fredona mulțumit pe muzica de la radioul din

spatele tejghelei. Când auzi pașii lui Fredrik, se roti pe scaun și zâmbi larg.

— Știam că nu vei putea să stai departe de mine!

Fredrik se opri de partea cealaltă a tejghelei.

— Tocmai am fost sus să-l văd pe Aron.

Privirea lui John era plină de compasiune.

— Am auzit că a murit. Era plin de viață seara trecută, dar, din păcate, vârsta ne ajunge pe toți din urmă.

Îl privi pe Fredrik, așteptând.

— Pot să mai fac ceva pentru tine, amice?

— Da, poți să m-ajuti cu ceva.

— Spune-mi cu ce. Expresia tristă de pe fața lui dispăru și zâmbi din nou larg. Fredrik presupuse că trebuia să fie destul de obișnuit cu moartea celor internați aici.

— Din câte înțeleg, acesta e un azil de bătrâni privat?

— Exact.

— Atunci cine plătește pentru pacienții care stau aici?

— O parte din fonduri vine de la diferite programe guvernamentale, dar, în general, rudele plătesc cea mai mare parte.

Fredrik făcu un pas mai aproape și se aplecă peste tejghea.

— Poți să-mi spui cine plătea pentru Aron?

— Din păcate, nu am voie să împărtășesc această informație. Deși, evident, am putea discuta despre asta la cină, cândva. Poate la mine?

Fredrik se înroși.

— Îmi pare rău, dar nu sunt... Ridică din umeri cu regret.

John zâmbi din nou.

— O, cei mai buni niciodată nu sunt, dar poate faci o excepție?

Fredrik clătină din cap.

— Mă tem că nu. Dar... poate faci tu una?

John râse în timp ce își împinse scaunul spre un fișet din spatele lui.

— Știi ceva, scumpete? Pentru tine, am să fac.

•

Un ton ascutit semnală un apel în așteptare la difuzor. Se așezară în jurul mesei de conferințe, iar Vera apăsă pe butonul cu iconița telefonului verde. În sfârșit, biblioteca era disponibilă din nou, iar Sofia fu recunoscătoare că nu erau nevoiți să se întâlnească în biroul cald și înghesuit al Verei.

— Tocmai am trecut prin Sundsvall, vocea profundă a lui Kaj din difuzor

umplu camera, așa că ar trebui să ajung la voi în vreo două ore.

Mattias stătea rezemat de spătarul scaunului, așteptându-și rândul să vorbească. După răsturnarea de situație de ieri din caz, lumina reflectoarelor era pe el și știa asta.

— Wikström? spuse Kaj.

Mattias se aplecă mai aproape de telefon. Kaj continuă:

— Gabriella Johansson, femeia care te-a sunat ieri sau, ca să fiu mai exact, care a sunat-o pe Christine Karst, lucrează, după cum știi, ca secretară la firma de avocatură Dahlman, Björk & Bergström și... la naiba!

Îl auziră agităndu-se prin mașină.

— Hm, alo? Vera bătu darabana cu degetele în masă, nerăbdătoare.

— Mi-am vărsat cafeaua pe pantaloni. Kaj mai bombăni câteva înjurături înainte să își dreagă glasul și să continue: Unde eram? Da, Christine l-a sunat pe unul dintre partenerii de la firma de avocatură, pe Mats Dahlman, de câteva ori în Ajunul Solstițiului și, când Gabriella nu l-a putut contacta pe Mats, a încercat să sune câteva persoane din lista lui de apeluri. Wikström, a fost un mare noroc că s-a întâmplat să fii acolo ca să răspunzi la apel.

Mattias își încrucișă brațele pe pieptul musculos și ridică din umeri relaxat.

— Unii oameni nu ard gazul de pomană și nu se duc acasă, să doarmă toată viața, spuse Mattias râzând și îi aruncă o privire Sofiei.

— Dar acesta nu e cel mai remarcabil aspect al poveștii, continuă Kaj. Cel mai remarcabil lucru e că Mats Dahlman a fost găsit în apartamentul lui, în dimineața asta, ucis.

Vera, care tocmai începuse să-și caute ochelarii de citit, încremeni, holbându-se la difuzor. Mattias deschise gura să spună ceva, dar Kaj i-o luă înainte.

— I-am dat un telefon rapid medicului legist care a examinat cadavrul la locul descoperirii. Presupunerea lui neoficială e că Dahlman a fost omorât cu un ciocan.

Karim fluieră. Mattias încercă să intervină din nou, evident dezamăgit de cât de puțin timp fusese în centrul atenției, dar Kaj continuă să vorbească:

— Așadar, există câteva semne că suntem în căutarea aceluiași criminal, o persoană care le cunoștea pe ambele victime. Dacă aflăm care e legătura între victime, vom face un pas mai aproape de a afla cine a făcut asta.

— Ce harababură! spuse repede Vera găsimdu-și, în sfârșit, ochelarii de citit pe cap. Așadar, doi bărbați au fost uciși cu aceeași armă a crimei sau una asemănătoare, și amândoi aveau o legătură cu Christine Karst. Acum o avem dată în urmărire generală. Nu putem decât să sperăm că asta va duce la ceva.

— Dacă vechea noastră teorie rămâne în picioare, sugerează Marie, cum că Ceder o presa pe Christine să vândă hotelul, poate Dahlman era implicat cumva. Poate dacă Dahlman era de acord să falsifice vreun aspect legal, atunci primea o bucată din plăcintă? Lucra la un cabinet de avocatură.

Marie și Vera făcură schimb de priviri și dădură din cap aprobator.

— E foarte posibil, fu de acord Vera.

— Dar ce loc are Fröding în toată schema asta? spuse repede Mattias înainte ca ceilalți să aibă timp să intervină în conversație.

— Nu știm dacă are vreunul. Vocea lui Kaj suna răgușită prin difuzor. Dar căutăm pe cineva care avea sentimente intense față de victime. Asta sugerează modul de operare. Acestea nu au fost niște crime la întâmplare.

— Două victime... Asta înseamnă că am putea avea de-a face cu un criminal în serie? întrebă Marie aproape în șoaptă.

— Așa pare, spuse Kaj.

Pe fundal se auzeau zgomotele de pe autostradă.

52.

Insula Ulvön, 1979

Thomas se rostogoli în pat și trase de husa de pilotă. Afară ploua cu găleata. Pătura îi căzuse pe podea și un curent rece venea de la fereastră. Deschise ochii din nou și se holbă în întuneric. Mats era întins pe patul de lângă al lui, sforăind cu gura deschisă. Mirosea puțin a săpunul verde pe care îl folosiseră ca să curețe podeaua de lemn și berea de pe hainele lui, care erau aruncate grămadă la piciorul patului. Petrecerea Solstițiului de vară tocmai se încheiase. Lăsaseră bucătăria și terasa în dezordine, cu sticle de bere și mucuri de țigări peste tot.

Thomas se dădu jos din pat și merse în vârful picioarelor pe hol, spre

scări. Simțea nevoia să fumeze, dar, pe vremea asta, nu voia să iasă nici măcar pe prispa din față. Bodil și Ester erau singurele care aveau un dormitor la etaj, așa că urcă pe furiș până acolo. Acesta era singurul lucru de care Aron avusese grijă. Copiii din tabără trebuiau să doarmă la parter. Aron dormea în căsuța brutarului de pe proprietate pentru că avea somnul ușor. Thomas trebuia să recunoască faptul că pastorul era destul de grozav. Toți erau bineveniți și chiar venea cu chestii distractive. Cum era campionatul de baseball. Se simți un pic vinovat pentru petrecere, dar alungă acest gând foarte repede. Ce se întâmplase cu Ester nu era bine deloc, dar „ce-a fost a fost”. Chiar dacă ar fi divulgat totul, nimeni nu ar fi crezut-o. Christine, Mats, Adam și Marianne l-ar fi susținut cu toții. Ar fi zis că erau în curte când se întâmplase totul. Nimeni nu ar fi putut dovedi contrariul.

La etaj era o cameră nefolosită cu un pervaz lat pe care putea sta. Stătuse acolo de multe ori în timpul nopții, fumând în secret în timp ce se uita la câmpurile care se întindeau până la drum. Bodil îl prinsese făcând asta de câteva ori. Nimeni nu avea voie la etaj și nu se fuma în casă, dar lui nu-i păsa. Putea să-l părăsească lui Aron, dar nu-i păsa. Care era cel mai rău lucru care putea să i se întâmple?

Merse greoi prin cameră, îndreptându-se spre fereastră și spre pachetul de John Silvers pe care îl ținea ascuns sub pervaz. Deschise zăvorul cât de încet putu și își întinse mâna după pachetul de țigări. Pe podea sufla un aer rece, cu miros de ploaie.

Tocmai se așezase când podeaua din spatele lui scârțâi. O răsuflare ușoară pe ceafa îl făcu să se ridice din nou. Se întoarse, dar nu era nimeni acolo. Așteptă un moment, apoi se așeză din nou și își aprinse o țigară.

Era frumos afară. Întuneric, dar încă se mai vedea ceva din apus. Nu era deloc ca în nopțile ploioase de vară de acasă. Se întreabă ce făceau prietenii lui în noaptea aceea. De-abia aștepta să meargă acasă, în oraș.

Thomas aruncă țigara terminată pe gazon și se aplecă să apuce fereastra și să o închidă. O reflexie pâlpâi în geam. O față palidă, chiar dincolo de umărul lui. Încercă să se ridice, dar cineva îl împiedică și căzu din nou cu zgomot pe pervazul ferestrei.

— Ce faci?

O mână puternică îl strânse de gât și i se puse ceva peste cap, care apoi fu strâns. Fu tras și ridicat în picioare, apoi lovit tare cu pumnul în piept.

Totul se întâmplă atât de repede că nu avu ocazia să se apere. Căzu neajutorat pe fereastră, dar apucă să se prindă de pervaz. Ștreangul de la gâtul lui era legat de stâlpul central și trebuia să fi atârnat deja acolo când el se așezase. Cum de nu observase asta? Thomas trase de el cu mâna liberă, dar nu putu să și-l dea jos. Putea supraviețui căderii, dar nu și ștreangului.

În scurt timp, o păpușică apăru deasupra lui, un înger de jucărie cu aripi albe. Îi zâmbea discret. Thomas trase tare de ștreangul care începea să-i taie pielea de la baza gâtului. Îl dureau degetele. Nu avea să se mai poată ține mult.

Un obiect lucios era ținut deasupra marginii pervazului. Thomas avu timp să vadă ciocanul care se apropia de degetele lui cu încetinitorul. O lovitură fu de-ajuns. Nu simți durerea, ci doar o frică îngrozitoare. Degetele zdrobite își slăbiră strânsoarea și el căzu pe spate. Cu o mișcare bruscă, ștreangul i se strânse pe gât. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât îi era mai greu să respire. Limba îi ieși cu forța din gură. Simți că sângele din cap nu îi mai circula deloc.

Văzu păpușa aplecându-se pe fereastră de deasupra lui.

Își simți ochii ieșind din orbite. Îi închise și se gândi la Dumnezeu.

Nu spusese Aron că îi primește pe toți în raiul Lui?

53.

— Mats Dahlman și Adam Ceder. Kaj ajunse în bibliotecă exact înainte de începerea discuției despre anchetă. Încă se chinuia să se dezbrace de geaca sport în timp ce își întinse mâna după marker.

— O vecină a spus că a văzut o femeie blondă care stătea în fața clădirii și se uita în sus, la apartamentul lui Dahlman, acum câteva zile. Kaj bătu cu subînțeles pe părul lung și blond al lui Christine Karst din fotografia de pe tabla albă. Știu că ați presupus că Ceder ar fi fost ucis ca să nu cumpere hotelul, dar părerea mea e că sunt emoții puternice în spatele ambelor crime. Așa că ar trebui să fim deschiși față de posibilitatea ca acestea să nu aibă nicio legătură cu afacerea. Poate Christine avea alt motiv pentru care îi ura pe Ceder și pe Dahlman.

Vera oftă.

— Așadar, crezi că este posibil ca ea să se fi oprit în Stockholm ca să-l

ucidă pe Mats Dahlman înainte de a se îndrepta spre oriunde e acum? întrebă Mattias sceptic.

— E posibil, îi răspunse Kaj fără să se întoarcă.

Eva bătu la ușă și, ca de obicei, intră fără să aștepte un răspuns. Privirea îi încremeni când văzu silueta vâjnoasă a lui Kaj lângă tabla albă.

— Da? spuse Kaj.

— Hm, am primit raportul toxicologic, spuse ea, și i-l înmână Verei.

— Mulțumesc. Mai era și altceva? Asistenta clătină din cap și îi zâmbi larg lui Kaj înainte să plece.

Vera răsfoi hârtiile, apoi i le dădu lui Karim, care stătea lângă ea. El dădu din cap, surprins, și se întinse peste masă ca să i le înmâneze Sofiei.

— Probele de sânge luate de la Ceder indică o cantitate mare de benzodiazepine, spuse Vera, uitându-se la Kaj.

— Cât de mare? Era o doză letală?

— Nu, spuse ea clătinând din cap, dar suficient cât să fie foarte slăbit.

Sofia îngheță. Acestea erau aceleași medicamente pe care i le prescrisese doctorul lui Fredrik.

— Ei bine, știm cu toții cine înghite genul acela de pastile, nu-i așa? spuse Mattias, dând glas imediat gândurilor ei.

— Deși sunt foarte uzuale în zilele astea, nu-i așa? spuse Marie, părând să cadă pe gânduri. Din câte știu sunt folosite și pentru epilepsie și tulburări de somn. Poate asta e tot. Poate că Ceder avea probleme cu somnul? Dacă nu l-au omorât pastilele, atunci nu înseamnă nimic în termenii investigației noastre.

— Karim, ce-ai aflat despre Dahlman? întrebă Vera.

Karim se întinse spre calculatorul lui și deschise fișierul cu ancheta uciderii lui Dahlman.

— Nu am găsit nimic incriminator din cercetarea criminalistică a apartamentului său, începu Karim. Probabil a fost atacat chiar în fața ușii de la intrare, apoi s-a întors în holul de la intrare, unde a murit mai târziu. Apoi criminalul a închis ușa apartamentului. Erau urme de sânge în casa scării, dar nimic destul de observabil ca să reacționeze poștașul, de exemplu. Își ridică privirea spre Vera. Se pare că activitatea lui Dahlman se axa mai mult pe legislația divorțurilor și pe împărțirea proprietăților cuplului într-un divorț. Așa că nu e clar dacă ar fi putut să-l ajute pe Ceder să cumpere un hotel. Dar îi voi contacta colegii azi și voi afla dacă avea vreo implicare

profesională în vreun fel cu Ceder Hotels.

— Atunci mă voi uita din nou la istoricul apelurilor lui Ceder și voi vedea dacă apare numărul de telefon al lui Dahlman, spuse Marie și atinse ușor teancul de hârtii pus pe masă, în fața ei.

— Sofia, ai aflat ceva nou despre Karst?

— Niciunul dintre cardurile ei de credit nu a fost folosit din noaptea dinaintea Ajunului Solstițiului. Pe de altă parte, barca ei a fost găsită. S-a dovedit că unul dintre bucătari a împrumutat-o. E în concediu de la Solstițiu. Christine i-a acordat personal permisiunea de a o împrumuta. Și barca nu era echipată cu Meta Trak, nu că asta ar conta acum...

— OK, atunci știm că nu și-a folosit nici barca pentru a pleca de pe insulă, spuse Vera, uitându-se frustrată la grupul din jurul ei. Atunci cum naiba a plecat?

— Dar cum procedăm cu Fröding? Mattias era ca un viezure când își înfigea dinții în ceva. Sofia știa că nu avea să dea drumul până când nu auzea oasele rupându-se.

— Vezi dacă poți primi mai repede rapoartele de la operatorul de telefonie mobilă. Trebuie să luăm legătura cu el și să aflăm care naiba e legătura lui cu toate astea. Între timp, vreau ca toți să căutați orice ar putea avea în comun Mats Dahlman, Christine Karst și Adam Ceder.

•

După ședință, Sofia avusese grijă să plece de la secție înainte să o prindă Kaj singură. Linda Pihlgren sunase și îi lăsase un mesaj pe telefon. O întreba pe Sofia dacă venea pe insulă, dar nu spunea despre ce era vorba. Sofia încercase să o sune, dar nu îi răspunsese. Kaj îi trimisese câteva mesaje în care o întreba dacă aveau să se vadă și dacă putea să vină cu feribotul până la ea. Părea dornic, dar ea nu îi putu răspunde. Nu mai putea face față emoțiilor exagerate. Lucrurile erau destul de complicate așa cum erau. Deși era recunoscătoare că puteau beneficia de expertiza lui profesională. Nu aveau experiența necesară să conducă o investigație ca aceasta pe cont propriu, nici măcar cu ajutorul lui Marie, dar el trebuia să stea la hotel și sub nicio formă nu intenționa să împartă patul sau să ia masa cu el.

Greața îi agita stomacul. Simți că avea să vomite de câteva ori înainte să urce, în sfârșit, la bordul Calului, și să ajungă în Golful Örnköldsvik. O jumătate de oră pe apă o ajută pentru o vreme, dar imediat ce puse piciorul

pe mal, la hotelul Ulvö, senzația că o rodea ceva la stomac se întoarse. Parcă stomacul ei era plin de șobolani prinși în capcană și panicați. Trebuia să-și facă programare la doctor. Oncologul tatălui ei din Umeå îi spusese că îl putea suna oricând.

Linda Pihlgren stătea pe terasa hotelului, cu o tavă plină de pahare, turnând niște vin roze.

— Vrei un pahar? întrebă Linda. Sau ești de serviciu?

Gândul la vinul acid o făcu pe Sofia să strâmbe din nas.

— Am primit mesajul tău. Despre ce vrei să vorbim?

— Ai timp? spuse Linda încet și puse tava jos.

Sofia dădu aprobator din cap și se așezară la o masă goală.

— Ar putea părea o prostie, dar m-am gândit la tipul ăla, Fredrik, care stătea aici.

Sofia încercă să pară indiferentă.

— Am auzit că ar putea fi suspect, spuse Linda. E adevărat?

— Din păcate, nu am voie să vorbesc despre asta.

— Nu, bineînțeles că nu. Linda se uită în jos, la masă. Nu am vrut să-mi bag nasul, dar... Hm, au fost niște zvonuri și mă gândeam la cum arăta când a plecat. Știi, în felul în care te gândești tu la lucruri din astea. Cum ar fi, arăta ca un criminal?

Era înduioșător de naivă. Sofia nu știu dacă îi era milă de ea sau o invidia.

— Ei bine, vezi tu, l-am văzut când s-a cazat și avea doar o sacoșă mică de pânză la el. Am observat-o pentru că mi s-a părut ciudată.

— Și?

— Când a plecat avea două bagaje, sacoșa de pânză și o geantă neagră cu logoul Henry Lloyd pe ea, același model de geantă pe care a avut-o Adam Ceder la el când s-a cazat. Fratele meu are una la fel. Așa că nu știu dacă e o informație de interes sau nu, dar m-am gândit să o menționez.

Sofia se holbă pierdută în gol. Mintea i-o luă razna, gândurile i se învârtteau tot mai repede până când se opriră brusc la amintirea cu ea și Fredrik lângă chei în seara Ajunului Solstițiului. Acea îmbrățișare blândă, tăcerea dureroasă. Cum arătase? Blugi și o cămașă de culoare deschisă, geacă neagră de piele. Și o sacoșă de pânză. Nimic altceva.

Când îl găsisse pe prispa din fața casei sale, avea o geantă.

Cu logoul Henry Lloyd.

Derapă cu Golful ei roșu și se opri brusc, făcu patru șanțuri noi, paralele, pe aleea cu pietriș care fusese greblată cu atât de multă grijă. Urcă dintr-un salt cele trei trepte de la ușa din față și alergă pe hol fără să se descalțe. Geanta. Fredrik stătuse pe treptele din fața casei sale cu blestemata aceea de geantă în poală când se întorsese acasă de Ziua Solstițiului. Fața lui palidă când intraseră, limbajul lui corporal anxios. Și cu toate acestea, ea nu reacționase. Cât de oarbă putea fi o persoană? Simțea înțepături pe piele de rușine. Nu știa care parte din ea era mai rușinată, polițista sau fiica unei alcoolice? De obicei, se pricepea foarte bine să detecteze minciuna, dar se lăsase orbită. Îl invitase în camera ei. I se oferise.

Își aminti cum umblase noaptea după ce el adormise, stingând becurile din casă, năucită de situație, dar fluturașii din stomac îi tulburaseră instinctul de polițistă, care nu mai dăduse greș până atunci. Acum țipa în interiorul ei. Avusese cu el geanta lui Adam Ceder. Îl apăraseră de colegii ei, refuzând să creadă că era orice altceva decât nevinovat.

Deschise brusc ușa camerei de oaspeți și se dădu înapoi când văzu patul nefăcut, unde făcuseră dragoste, unul dintre locuri. Toată casa era murdară. Patul de pin al tatălui ei, covorul din camera de zi. Mai făcuseră și altceva în puținele zile în care el fusese acolo?

Sofia dădu jos păturile de pe pat, întoarse salteaua cu susu-n jos. În furia ei, urmă lampa de pe noptieră, dar continuă, aruncând lucruri pe podea. Lovi cu piciorul și împinse la colț covorul din petice pe care bunica ei îl țesuse, smulse toate sertarele din noptieră, își dădu voie să își descarce această furie.

Apoi o observă. De sub scaunul de lângă pat ieșea măneca unei gece de piele, pe jumătate ascunsă de covorul din petice. Geaca lui Fredrik.

Gâfâind, se așeză pe cadrul patului fără saltea și ridică geaca în poala ei. Își stăpâni impulsul de a inhala mirosul lui de pe guler. Stătu multă vreme cu geaca lui în poală, așteptând să i se calmeze respirația. Apoi începu, încet și metodic, să caute prin toate buzunarele. Nu știa ce căuta până când o găsi, o hârtie împăturită în buzunarul interior. O scoase cu grijă și o despătură, perfect conștientă că încălca toate regulile cu privire la mânuirea corespunzătoare a probelor. Aprinse becul și se uită la bucata de hârtie. Era

copia color a unei fotografii vechi. Data tipărită arăta că era din 22 iunie 1979 și înfățișa un grup de tineri, la începutul adolescenței, care stăteau aliniați în fața capelei Ulvö. Un arminden frumos acoperit cu verdeață fusese instalat pe gazon. Sofia își trecu degetul peste fețele îngrijite și aranjate. Un bărbat într-o sutană neagră, cu guler alb, stătea în spatele tinerilor: Aron Dirk. Fotografia trebuia să fi fost făcută la una dintre taberele de vară pe care le organizase. Acele tabere fuseseră organizate câțiva ani, la sfârșitul anilor '70, dar, din câte știa, nu continuaseră după aceea. Auzise povești îngrozitoare despre Aron Dirk, pastorul aproape fanatic care își pierduse ambele fiice și soția. Sau doar o fiică? Oricum, era ceva foarte neplăcut. Acelea care stăteau în față probabil că erau fiicele lui, pentru că una era într-un scaun cu roțile și cealaltă își ținea mâna pe mânerul scaunului. Bodil și Ester Dirk. Da, acum își amintea. Familia plecase de pe insulă înainte să se nască Sofia, dar încă se mai vorbea despre ea prin sat. *Pastorul uitat de Dumnezeu*. Și mai era ceva. Nu despre Bodil șușoteau oamenii? Sofia se uită spre apă, încercând să și-i amintească pe tatăl ei și pe Tord murmurând la masa din bucătărie, dar cuvintele îi scăpau, ca bibanul proaspăt prins dintr-o plasă.

Câteva dintre fețele din fotografie îi erau cunoscute. Privirea i se opri pe o fată cu părul lung și blond din capătul din dreapta al șirului, Christine Karst. Acum dispărută, suspectată de a fi implicată într-o crimă, posibil două. La vremea aceea, fiica uitată a unei pianiste de renume mondial care își pusese cariera pe primul loc. Era o coincidență faptul că acum se uita în ochii proprietarei dispărute a hotelului?

Un zgomot ca un clic care venea de pe terasă o făcu pe Sofia să se ridice în picioare. Dădu la o parte cu piciorul păturile de pe podea și merse într-acolo. Ușa era întredeschisă. Uitase s-o închidă ieri-dimineață? Gândurile i se înmulțiră și agitația din stomac reapăru. Balansoarul fusese răsturnat de vânt și stătea cu picioarele în aer. Parcă striga după ajutor. Îl ridică la loc și se așeză pe el, încă ținând fotografia printată în mână.

De ce avea Fredrik o fotografie de la o veche tabără de vară ținută pe insula Ulvön, o fotografie care o includea pe Christine Karst? Își plimbă degetul mare pe hârtie în timp ce se gândea la asta. Un băiat roșcat cu bucle pe ceafa stătea tot în extremitatea dreaptă. Părea cunoscut. De-abia când degetul ei mare atinse ușor fața băiatului, simți o schimbare în textura hârtiei. O privi mai îndeaproape și văzu că ochii îi fuseseră perforați cu un

ac.

Simți un fior rece pe șira spinării.

Îl mai văzuse.

Când, în sfârșit, i se limpeziră gândurile, realizarea o lăsă fără răsuflare.
Sofia ridică poza din nou în lumină.

Chiar și fără ochi, îl recunosc.

Se uita la Adam Ceder.

55.

Într-un dormitor de la etaj

Acum e timpul. Lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul trebuie terminată.

„Cei dreapți se vor veseli când el își va vedea răzbunarea: își va spăla picioarele în sângele celor răi”.

Simte cât de adevărate sunt vorbele acestea. Pentru tine și pentru mine, copila mea.

Trebuie să-i lovești pe cei care ți-au făcut rău și să le ieși înainte în adevăratul tău veșmânt.

Se vor pleca înaintea noastră și ne vor cere iertare.

Dar tu nu le-o vei acorda.

Duminică, 30 iunie

56.

Tord luă ibricul de cafea de pe soba cu lemne și își scoase snusul, telefonul și portofelul din buzunare înainte să se așeze la masă, cutia de carton deteriorată de umezeală fiind așezată pe podeaua de sub el. Partea de sus era prăfuită, dar fu uimit că rezistase atât de bine, chiar dacă stătuse în magazie atâția ani. Conținea documente și fotografii pe care el și Gösta le găsiseră după ce familia Dirk părăsise insula în grabă. Probabil plănuiseră să se întoarcă și să le ia, dar asta nu se mai întâmplase niciodată. Tord ridică prudent capacul. Deasupra era un plic cu fotografii color și negative; certificate de naștere pentru fiice, unul pentru Bodil și unul pentru Ester; câteva poze cu fetele când erau mici; un certificat de botez, un certificat de deces și unul privind cauza decesului lui Elizabeth Dirk. Tord se cutremură și le dădu repede la o parte. La fund, erau foi de hârtie desprinse și plicuri. În partea de jos a grămezii era ceva ce părea a fi niște pagini de jurnal. Păreau să fie fotocopii ale unor notițe scrise de mână.

„Pacienta manifestă halucinații auditive intense. Pacienta ar trebui internată pentru teste suplimentare. Pacienta poate prezenta tendințe violente și suicidare”.

Cine scrisese asta? Și de ce avea Aron așa ceva? O lovitură bruscă în peretele magaziei îl făcu pe Tord să tresară. Se ridică pe jumătate, gata să iasă și să vadă ce era, dar apoi își dădu seama că probabil uitase să închidă zăvorul la ușă când scosese cutia. Vântul trebuie să o fi trântit de perete. Chiar și așa, îl cuprinse o senzație de neliniște pe care nu și-o putu explica. Deși, poate nu era chiar atât de ciudată după ce citise despre nenorocirea aceea, se gândi el. Puse deoparte documentele ininteligibile și deschise alte plicuri cu fotografii. Tord zâmbi când văzu fotografiile cu copiii care dansau în jurul armindenului, alergau cu ouă ținute în echilibru pe linguri sau vâsleau pe strâmtoare. Nu știa ce plănuia Fredrik să scrie, dar, dacă era interesat de tabere, astea sigur aveau să-l bucure. Răsfoi câteva teancuri de

fotografii și, în cele din urmă, ajunse la 1979, anul în care fusese organizată ultima tabără. Tord studie fiecare fotografie mult timp, încercând să își amintească copiii care participaseră. Memoria lui nu era nici pe departe atât de bună ca a lui Gösta și singura persoană de care își amintea era Aron. Evident, o putea recunoaște pe Ester din cauza scaunului cu roțile, dar le întâlnise pe fete doar de câteva ori. Bodil era alături de sora ei în toate fotografiile. O copie palidă a fetei vesele, cu părul lung, blond, și ochii albaștri senini. Erau aproape identice, dar era ca și cum Bodil își pierduse culoarea în comparație cu sora ei. Tord puse fotografiile jos și se uită afară, la ploaia care bătea din nou în ferestre. Vara asta avea să rămână în istorie pentru vremea ei capricioasă. Își scărpină scalpul și întinse mâna după cutia cu spus. Privirea i se opri pe una dintre fotografiile de pe masă. Se aplecă înainte ca să o studieze. O ținu mai aproape de față în timp ce pipăi după ochelarii de citit din buzunarul de la piept. Când nu îi găsi, se ridică, cu fotografia încă în mână, și merse să caute o lupă pe bancul de lucru din bucătărie. Senzația de grabă îl copleși. Scotoci prin sertarul cu vechituri, printre pixuri, teancuri de hârtii și cărți de joc, până când găsi ce căuta. Se așeză repede din nou la masa de bucătărie, dădu la o parte celelalte fotografii și o puse pe fața de masă pe cea pe care o avea în mână. Cu spatele aplecat, o studie prin lupă.

Așa ceva nu era posibil. Se uită la casa lui Marianne. Era aproape șase dimineața și încă era întuneric acolo. De obicei, Marianne se trezea la fel de devreme ca el. Începu să se îngrijoreze. Simți că trebuia să ia urgent legătura cu *ea*. Tord întinse mâna după șapcă, împinse totul în cutie și o vârî sub braț. Apoi o sună pe Sofia. Răspunse căsuța ei vocală și îi lăsă un mesaj scurt. Înainte să meargă la locuința lui Marianne, se întoarse și făcu ceva ce nu mai făcuse de mulți ani. Își încuie ușa.

*

După toată ploaia de noaptea trecută și din dimineața aceea, dormitorul i se păru umed. Sofia se gândi că, din cauza vremii, nu-i mai părea rău că nu avea concediu. Își imaginează colegii – care vorbeau întotdeauna despre plăcerea de a petrece timp în aer liber – plutind în corturile lor.

Vântul se întărește, așa că ploaia lovea geamurile aproape din lateral. Trebuia să le pună chit din nou. Încă un lucru pe lista treburilor pe care încă nu avusese timp să le facă. Sofia trase păturile peste urechi. Nu voia să se trezească. Nu voia să facă nimic, nu voia să meargă la secție și să-l vadă pe

Kaj și, sub nicio formă, nu voia să trebuiască să-i spună Verei despre Fredrik. Nu avea cum să mai iasă din asta acum. Fredrik avea o legătură cu uciderea lui Adam Ceder. Singura întrebare era care era aceea. Chiar ar fi putut să-l ucidă? Și ce însemna acea fotografie? Nu exista niciun mod de a privi acei ochi înțepați ca altceva decât ca o amenințare la adresa lui Ceder. Dar de la cine? De la Fredrik? Asta nu se potrivea cu bănuielile lor despre Christine sau despre uciderea lui Mats Dahlman. Oare sugestia lui Kaj, că toată treaba asta nu avea nicio legătură cu vânzarea hotelului, era corectă?

Voia să își tragă păturile pe cap și să țipe. Totul se ducea de râpă. Se gândi la midineta ei, încă nedesfăcută, și își dori cu fervoare să nu fi mers la casa de pe insulă înainte de Solstițiu. Atunci ar fi evitat toate astea și ar fi mers în excursia din nordul Norvegiei cu prietenii ei pescari. În schimb, acum zăcea aici singură, cu urmele de ADN ale unui suspect de crimă în patul ei.

Trebuia să-i spună Verei. Azi. Nu doar că Fredrik mersese să-l vadă pe Ceder și se certase cu el înainte să moară, dar fusese văzut și cu geanta lui Ceder și se plimbase cu o fotografie cu el cu ochii înțepați. Chiar și așa, era ceva care nu se potrivea, ceva ce nu înțelegea.

Era evident că Ceder și Karst se cunoșteau din copilărie și, potrivit managerului hotelului Ceder City East, Ceder avea un fel de a mirosi problemele personale ale oamenilor. Atât paznicul proprietății din Alicante, cât și Linda Pihlgren spusese că Christine era bolnavă mintal. Oare Ceder mersese după persoana greșită, cineva dispus să-i răspundă cu aceeași monedă? Poate fotografia era un avertisment de la Christine, o amenințare despre ce avea să se întâmple dacă Ceder nu înceta să o șantajeze. Asta era o teorie care se potrivea bine cu ipoteza de lucru, dar ce legătură avea Fredrik cu asta? Și tabăra? Mintea îi era plină de gânduri care se învârteau tot mai repede și nu părea să poată prinde niciunul dintre ele. Nodul din stomac i se strânse și gura i se umplu de salivă. Sofia înghiți cu greu.

Acesta era un pas în anchetă. Simțea că erau în pragul unei descoperiri. Dacă ar fi putut să pună toate piesele cap la cap înainte să arunce bomba, poate ar fi avut mai multe șanse să se protejeze de scandalul care ar izbucni când Vera ar afla cât de mare era încurcătura în care intrase.

Telefonul îi bâzâi pe noptieră. În mesajul de pe ecran scria că echipa de pescuit știucă avea să se întâlnească în seara aceea ca să plănuiască ceremonia de premiere din acest weekend. Echipa câștigase un loc pe

podium în competiția norvegiană și câteva echipe suedeze aveau să participe la ceremonie. Sofia chiar își dorea să-i vadă pe unii dintre oamenii cu care socializase online pe forumul de pescuit, dar asta avea să se întâmple cu altă ocazie. Tocmai voia să lase telefonul jos din nou când văzu că avea un mesaj vocal. Apăsă pe căsuța vocală.

„Bună, Sofia”. Tord părea serios și o cuprinse teama. „Am o mică informație și trebuie să vorbesc cu tine. Dar nu la telefon. Poți să mă suni imediat ce primești mesajul?”

Sofia se uită la jurnalul apelurilor. Tord o sunase înainte de 6.00 în acea dimineață. Ce putea fi atât de important ca să sune atât de devreme? Apela numărul lui Tord și îi auzi telefonul sunând. După ce sună de șapte ori, închise.

Mai bine se ducea acolo.

57.

Sofia închise ușa casei din Norrbysbodarna și se grăbi să ajungă la mașină. Conduse agresiv, schimbând vitezele cu hotărâre. Un turist matinal cu un câine sări repede din drum pentru a evita să fie stropit de cantitățile mari de apă care se acumulaseră pe drum. Își ridică mâna fluturând-o cu regret spre ei.

Își lăsa mașina lângă stația de pompieri, alergă pe lângă capelă, apoi urcă spre casa lui Tord. Iarba îmbibată cu apă era ca un patinoar sub adidașii ei și trebui să-și întindă brațele ca să nu alunece. Ferestrele lui erau întunecate. Bătu la ușa de câteva ori, dar nimeni nu veni să o deschidă. Sofia apăsă pe clanță. Era încuiată. Își făcu mâinile căuș deasupra ochilor și încercă să se uite prin geam. Nu era nimeni în bucătărie. Telefonul mobil, portofelul și cutia cu spus ale lui Tord erau aliniate pe masă. Ploaia lovea fereastra în rafale neregulate, în funcție de direcția vântului. Nu ar fi scos barca pe vremea asta, nu-i așa? Se uită prin curte. Mopedul cu remorcă al lui Tord nu era unde îl ținea de obicei, lângă terasă. Văzu lumina aprinsă în locuința lui Marianne Nordin. Se strecură pe lângă liliacul din deschizătura din gardul care separa proprietățile în timp ce își strânse geaca descheiată pe piept. Ploaia se întăți. Bătu tare în ușa, apoi intră.

— Scuze că dau buzna, dar plouă cu găleata afară!

Nu era nici urmă de Marianne, dar Sofia își dădu seama că era o fereastră deschisă pe undeva. Vântul sufla prin casă. Pe masa din bucătărie erau două cești de cafea. O cutie cu lapte se răsturnase și fața de masă brodată atârna pe marginea mesei ca un burlan deasupra bălții de lapte de pe podea.

— Marianne?

Mâna i se duse la tocul de la șold, mușchii reacționându-i din reflex la creșterea nivelului de adrenalină, dar nu avea nicio armă acolo.

— E cineva aici?

Pe podea, lângă lapte, era un ziar. Sofia tresări când o rafală de vânt mișcă paginile de deasupra.

— Marianne, sunt Sofia Hjortén! strigă ea înaintând prin casă.

Dădu colțul în camera de zi și văzu perdelele de tul de culoarea lavandei lovind tavanul în rafalele puternice ale vântului.

— O, Doamne, O, Doamne, gemu Marianne, îngenuncheată pe podeaua din parchet, atingând un corp. Erau cioburi de sticlă pe podea lângă ușa verandei închise cu geamuri. Și sânge.

— Ce s-a întâmplat? țipă Sofia.

Marianne nu-i răspunse. Măinile i se mișcau înapoi și-ncolo pe corpul fără viață, alunecând pe genunchi în balta de sânge. Își așeză obrazul pe pieptul bărbatului pentru a-i asculta bătăile inimii și un smoc însângerat de păr cărunt îi sări în ochi Sofiei.

Ceva în interiorul ei se stinse.

De parcă ar fi fost în afara corpului, se văzu pe sine repezindu-se și dând-o la o parte pe Marianne. Se lăsă în genunchi și începu să apese mecanic și consecvent. Se opri ca să încerce să sufle aer în gura acoperită cu sânge, dar inima tot nu-i bătea.

— Sună la 911! țipă ea, încercând să stabilească un contact vizual cu Marianne, care stătea cocoșată lângă ea, plângând încet. Sofia reuși să-și scoată telefonul mobil din buzunarul de la spate și îl azvârli în poala lui Marianne.

— Marianne, sună acum! Moare! Marianne ridică privirea încet și se uită în ochii Sofiei cu disperare. După ceea ce păru o eternitate, dădu din cap abia perceptibil și întinse mâna după telefon. Difuzor. Pune-l pe difuzor! Degetele însângerate ale lui Marianne alunecau pe ecranul neted, dar reuși să activeze difuzorul și vocea operatoarei putu fi auzită, autoritară

și inspirând încredere.

— Centrul pentru apeluri de urgență, ce urgență aveți?

Marianne ținu telefonul ridicat spre Sofia, care se chinuia cu furie să facă compresii toracice și să numere, cu mâinile împreunate pe pieptul bărbatului.

— Sunt Sofia Hjortén de la Poliția din Örnköldsvik. Avem un bărbat rănit, traumă craniană. Sângerează dintr-o ureche.

— Are puls?

— Nu! aproape că țipă Sofia. Era cât pe ce să cedeze în fața fricii, dar își dresese glasul și încercă să se calmeze. Facem compresii toracice.

— Bine. Unde sunteți?

— Insula Ulvö de Nord, în portul Ulvö. Trebuie să trimiteți un elicopter!

Dispecera tastă la un computer și începu un al doilea apel telefonic în același timp. Sofia o putu auzi începând să aranjeze răspunsul de urgență.

— Sunt și alte persoane acolo cu voi?

Sofia se uită la Marianne, care stătea de parcă era împietrită, ținând telefonul cu mâna însângерată și tremurătoare.

— Nu, de fapt da, dar nimeni care să mă poată ajuta.

— Dacă e posibil, cere cuiva să meargă să ceară ajutor. Va dura o vreme până ajungem acolo. Trebuie să continui compresiile până ajungem noi.

Sofia știa că avea să le ia cel puțin o oră, poate mai mult.

Vocea dispecerei trecu la cealaltă discuție. Marianne ba vărsa râuri de lacrimi, ba suspina. Sofia fu nevoită să ție ca să o facă să reacționeze.

— Marianne, uită-te la mine! Uită-te la mine! Trebuie să ieși din casă. Avem nevoie de ajutor. Le va lua mult timp să ajungă aici. Ieși și strigă după ajutor!

— Nu îndrăznesc, spuse Marianne, dând din cap spasmodic.

— Știți cine e persoana rănită? Dispecera revenise pe linie.

Sofia ridică privirea și văzu perdelele lovind tavanul. Simți din nou că își privea propriul corp din afară. Se uită la acele bucăți lungi de material care absorbiseră sânge de pe podea și care acum îl improșcau pe pereți în bătaia vântului.

— Tord. Numele lui e Tord Grändberg. Vă rog să vă grăbiți. Marianne! țipă Sofia din nou. Trebuie să mergi după ajutor. Poți să faci asta?

Un fior străbătu corpul lui Marianne și telefonul îi alunecă din mână. Pleoscăi atunci când căzu cu ecranul în jos în sângele lui Tord, întorcându-i

Sofiei stomacul pe dos. Marianne se holbă la ea, îngrozită.

— Acum, Marianne! Fugi și adu ajutoare!

58.

Fredrik opri mașina la sensul giratoriu care separa pădurea virgină de ultimele rămășițe ale civilizației și se uită în jur. Pădurea devenea deasă după doar câțiva metri și drumul până la casă era, practic, acoperit cu iarbă și copaci. Nu era posibil să conducă până acolo. Stătu în mașină, cu mâinile pe volan. Pe bancheta din dreapta era o fotocopie a facturii cu adresa pe care o primise de la John la Vedbacksgården. După ce îl vizitase pe Aron, Fredrik se întorsese la hotel, gândindu-se cum să procedeze. În cele din urmă, adormise și nu se trezise până după-amiaza târziu. Începea să se întunece și regretă că nu ajunsese aici mai devreme.

Nu voia să fie aici. Toate simțurile îl avertizau că ar trebui să se întoarcă, să conducă în direcția cealaltă, înapoi la ceva care, măcar de la distanță, putea fi confundat cu o viață normală. Nu îi păsa dacă asta însemna o viață petrecută într-un clinică de tratament din Sundsvall sau să moară singur în apartamentul bunicii lui. Umbrele se apropiau tot mai mult de el. Singurul motiv pentru care cineva ar fi ales să locuiască aici era că nu voia să fie găsit.

Imagini cu chipul grav ars al lui Aron îi trecură prin minte și tremură. Cum ajunsese în situația asta? Adam Ceder, geanta, poliția... Sofia. Nu se putea termina bine. Înțelegea asta, dar nu putea da înapoi.

Fredrik deschise portiera șoferului. Pe cutia poștală verde de la capătul drumului nu erau trecute nici numărul casei, nici numele proprietarei, dar nu avea nevoie de ele.

Era casa lui Bodil Dirk.

Fiica dispărută a lui Aron, care plătitese ca tatăl ei să trăiască în acel spital privat timp de treizeci și opt de ani. Fata care fusese acuzată de crimă de propriul tată, apoi dată în plasament unei familii. Fata despre care căutase informații Adam Ceder.

Fredrik avu grijă să-și închidă portiera mașinii fără să facă zgomot și să nu o încuie. Se întoarse și privi înapoi la drum neasfaltat... niciun vecin. Ploaia se mai oprise și o ceață lăptoasă se lăsase peste iarba de pe marginile drumului. Pietrișul scârțâi zgomotos sub pantofii lui. De departe, auzi

amestecul insistent de țipete de alarmă și cântece al păsărilor.

Pădurea acoperise atât de mult din casa dărăpănată cu două etaje că se mai vedeau doar treptele din fața printre tufișuri și arbuști. Draperii grele din bumbac erau trase, acoperind ferestrele alături de stratul gros de murdărie și de polen de pe pervazuri. Îi tremură mâna când și-o ridică să bată la geamul texturat de la ușa din fața. Dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Bătu din nou, un pic mai tare. Nicio mișcare.

Fredrik făcu un pas înapoi, coborî de pe treptele din fața și se uită în sus, la etaj. Vopseaua era scorjită în câteva locuri, iar jgheaburile erau pline de frunze putrezite. Casa părea abandonată. Până la urmă, venise la adresa greșită?

Hotărî ca măcar să meargă în spate și să se uite. Se mișca greu din cauza vegetației. Puieții înalți de mesteacăn îi zgâriau brațele. Pământul lipăia în timp ce tălpile pantofilor i se cufundau în noroi. Când, în sfârșit, ajunse în spatele casei, se trezi stând în fața ușii albastre din lemn a unei pivnițe. Era închisă cu un zăvor cu lacăt robust, model mai nou, dar nu se vedea nimeni. Fredrik se uită în jur înainte să coboare treptele care duceau la ușa pivniței. Încercă să apese pe clanță chiar dacă știa că era în zadar. Bătu tare de câteva ori și își lipi urechea de ușă. Niciun sunet.

Era pe punctul de a se întoarce în fața casei când răsturnă cu piciorul ceva pe treapta de sus – un castron de metal. Se uită la conținutul care se vărsă. Părea a fi noroi, dar, când se aplecă mai aproape, simți un miros urât. Întoarce castronul cu piciorul și descoperi hrană putrezită pentru pisici, plină cu viermi.

Așadar, cineva locuia acolo.

Se uită nehotărât în jur la proprietatea acoperită de pădure, dar nu putu detecta alte semne de viață. Fugi până la mașină, întorcându-se din când în când ca să se asigure că nu venea nimeni după el. Scotoci prin torpedou după un pix și o bucată de hârtie și scrise „Sună-mă”. Apoi își mângăli numele și numărul de telefon și lăsă biletul în cutia poștală.

Întors în mașină, avu grijă să își încuie portierele bine și băgă cheia în contact. Conduse repede prin sensul giratoriu și aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare.

De-abia după ce plecă, perdelele de la etaj începură să se miște.

59.

Într-un dormitor de la etaj

„Și nu-și va răzbuna Domnul aleșii, care strigă zi și noapte către El, deși îi rabdă mult?”

Aleșii Lui.

Ea a fost una dintre aleșii Domnului.

Ea, care a fost mânjită și batjocorită.

Răzbunarea încă nu a căzut pe toți cei care o merită. Mai avem de lucrat.

Au pângărit-o pe aleasa Domnului, au lăsat ochii și mâinile lor să-i atingă trupul sfânt.

Și pentru asta trebuie să moară.

60.

— Du-te acasă! spuse Vera. E târziu și nu mai poți face nimic acum.

— Nu pot să stau fără să fac nimic, insistă Sofia. Trebuie să muncesc.

Își trecu mâinile prin părul ud, apoi își trase elasticul de păr de pe încheietura mâinii. Kaj intră cu două cești de cafea și oferă una Verei, iar alta Sofiei. Își întinse mâna și atinse umărul Sofiei, dar se retrase când îi văzu fața și se așeză, în schimb, pe scaunul de vizavi de ea.

— Nu ți-au spus nimic?

Ea clătină din cap și suflă în cafea.

— Nu vor ști nimic până mâine, cel mai devreme.

— Și Marianne?

— Avea niște tăieturi pe mâini din cauza cioburilor de pe podea, dar mai mult era în stare de șoc. Nu a vrut să rămână la spital. Au trimis-o acasă cu o doză de sedative. Pe insulă locuiesc două asistente medicale și au promis că vor sta cu ochii pe ea în următoarele câteva zile și se vor asigura că-și revine.

— Am trimis o echipă de criminaliști la casă, dar nu ne-au putut spune

prea multe, zise Vera, împingându-și ochelarii pe creștetul capului. Geamul de la ușa verandei s-a spart când aceasta a fost deschisă și nu sunt amprente. Ai reușit să înțelegi ceva din ceea ce s-a întâmplat?

Sofia clătină din cap. Marianne fusese atât de dezorientată că nu putuse afla nimic de la ea și, când în sfârșit, sosise elicopterul ambulanței, Sofia fusese atât de extenuată mental și fizic că de-abia putuse să urce în el.

Luă o înghițitură mare de cafea. Deși făcuse duș de câteva ori și își schimbase hainele, mirosul sângelui lui Tord persista. Se simțea goală pe dinăuntru și îi era rău de la stomac.

— Nu, doar că a intrat cineva. Măine o vom interoga cum se cuvine pe Marianne.

Vera încuviință din cap serioasă.

— Deși trebuie să vă spun și altceva, spuse Sofia.

Kaj și Vera o priviră cu atenție. Sofia își dori să nu fi fost și Kaj acolo, dar nu mai putea amâna asta.

— Fredrik Fröding, începu ea. Vera își încrucișă brațele pe piept de parcă știa că nu avea să-i placă orice avea să audă. A fost acasă la mine de Ziua Solstițiului. Avem... am avut o relație. Sau nu o relație, mai mult o... Sofia rămase fără glas când văzu privirea Verei. La momentul respectiv nu știam că era suspect, încercă ea să se apere.

Vera se holbă la ea, cu riduri adânci pe frunte. Kaj, care stătuse pe scaunul lui, aplecat spre ea, acum se lăsă pe spate. Nu avea cum să nu-i observe expresia rănită de pe chip.

Niciunul din ei nu zise nimic.

— Cred că Fredrik avea geanta lui Adam Ceder când a venit acasă la mine. Una dintre ospătărițele de la hotelul Ulvö l-a văzut plecând cu același model de geantă pe care l-a avut Ceder când s-a cazat, și sunt destul de sigură că a fost aceea, o geantă neagră, cu logoul Henry Lloyd.

Vera se ridică și umblă agitată încolo și-ncoace pe linoleumul uzat al bibliotecii. Răul fusese deja făcut, așa că Sofia continuă.

— Și mai e și asta. Am găsit-o ieri în geaca lui Fredrik, pe care a uitat-o la mine acasă. Îi înmână lui Kaj fotografia printată, pe care o pusese într-o pungă de plastic. Se uită la ea mult timp.

— E...?

Sofia încuviință din cap.

— Și acesta? Cu ochii...?

Kaj îi înmână fotografia Verei, care expiră zgomotos când observă același lucru ca el, că atât Christine Karst, cât și Adam Ceder erau în poză.

— Acesta trebuie să fie Mats Dahlman. Vera părea gata să explodeze.

— E posibil, spuse Kaj, luând poza înapoi și dând din cap aprobator. Vom afla.

— Știu cum pare totul, spuse Sofia, agitându-se pe scaunul ei, dar încă nu sunt sigură că Fredrik... nu cred că el... nu încerc să-l apăr. Doar...

Privirea lui Kaj o făcu să tacă.

Vera merse la fereastră și se uită la clădirea roz a Bisericii Elim de vizavi. La început, vocea ei abia se auzi:

— Uite ce e, nu pot să-ți spun cum să-ți trăiești viața intimă, dar, fir-ar a naibii de treabă, pot să-ți spun cum să-ți faci slujba. E scandalos. Ochii îi fulgerară când se întoarse. Încerc să-ți dau o responsabilitate mai mare și o șansă să arăți tuturor ce poți face, și tu ce faci? Sari în pat cu un suspect de crimă, apoi minți în legătură cu asta după ce fapta s-a consumat.

— N-am mințit. Am...

— Ce naiba?! Vera lovi masa cu palma făcând micul arhipelag de sticle de apă minerală Ramlosa să se clatine cu zgomot.

— Vera... Kaj se ridicase în picioare și stătea acum protector între Sofia și șefa ei. Fără să răspundă, Vera ridică o mână, apoi dispăru pe ușă.

61.

Anders Bohman intră în adăpostul pentru bărci și ocoli barca suspendată pentru a se asigura că totul era în ordine. Un miros de igrasie îl făcu să strâmbe din nas și lăsa ușa deschisă ca briza să aerisească locul.

Concediul fusese minunat, două săptămâni în Mallorca, împreună cu Agneta și copiii. Economiseră tot anul ca să se răsfete în cel mai luxos hotel pe care îl găsiseră. Copiii avuseseră propria cameră, iar el și Agneta stătuseră până târziu pe balcon, bând bere și vorbind despre vremurile bune. Nu-și amintea să mai fi fost atât de relaxat de când se născuseră copiii. Făcuseră dragoste în fiecare noapte și nu își spusese niciun cuvânt urât unul celuilalt în toată călătoria. Chiar și copiii se înțeleaseră.

Marianne Nordin le ridicase corespondența și le udase florile cât timp fuseseră plecați, dar încă nu vorbise cu ea ca să afle cum decursese totul.

Plecaser de pe feribot direct spre adăpostul pentru bărci, ca să își verifice Anytec-ul A21, care aștepta să fie relansat după reparații. Lucrase la ea toată primăvara și în prima parte a verii, iar acum, că se terminase concediul, era timpul.

Se auzi o bătaie discretă în ușa deschisă și părul blond și ciufulit al lui Alvin apărură în cadrul ușii.

— Mama mi-a zis să vin după tine. E timpul pentru cină.

— Vin imediat. Vreau doar s-o verific pe Josefina. Vrei să vii? Își întinse brațele spre fiul lui, care se repezi imediat la el și îi sări în brațe, îl îmbrățișă și inhală mirosul trupușorului său încălzit de vară. Anders nu înceta să fie surprins de bucuria pe care o simțea când își îmbrățișa copiii. Erau cel mai bun lucru care i se întâmplase și îi iubea atât de mult că aproape îl durea. Alvin se ținu de gâtul lui și râse.

— O, tati, tu și Josefina ta!

Anders se mai învârti încă o dată în jurul bărcii, apoi activă comutatorul pentru trolie. Puteau face o scurtă călătorie prin strâmtoare. Bineînțeles, era târziu, vremea nu era deloc potrivită pentru o călătorie cu o barcă deschisă, iar Agneta s-ar supăra, dar ar merita. Trolieul scârțâi, coborând încet barca pe suprafața apei. Se bucură de zgomot și îl cuprinse euforia la gândul că avea să-și ducă fiul pe apă.

Brusc, Alvin înțepeni și îl apucă strâns de gât, panicat. Unghiulele lui îi apăsau pielea și simți cum i-o rupeau.

— Alvin, ce faci? Anders opri trolieul cu un pocnet. Barca se opri, atârând în fața lor în timp ce se legăna încet. Apucă ferm brațul fiului său și îl îndemnă: Dă-mi drumul!

— Tati, uite, se bâlbâi Alvin, arătând cu degetul sub suprafață. Valul din urma unei bărci aflate în trecere veni și stropi cu apă printre scânduri. Reuși să se elibereze doar prin forță și puse băiatul jos, pe pasarelă.

— Nu văd nimic.

— Acolo jos, spuse Alvin. Vocea fiului său abia se auzea.

Anders se întinse pe burtă și se aplecă peste marginea pasarelei, deasupra apei.

Valurile stârnite de barca aflată în trecere se potoliră și apa rămase nemișcată. Își întoarse capul pentru a se uita la fiul lui îngrozit.

— Alvin, tot nu văd nimic.

Chiar în acea clipă, țipătul ascuțit al copilului se auzi în adăpostul pentru

bărci.

Anders se uită din nou și văzu fața umflată și cenușie care se ridica la suprafața apei.

62.

— Cum te simți?

Sofia întoarse capul și se uită pe fereastră. Singurul zgomot din bibliotecă era ticăitul constant al ceasului de pe perete. O reamintire că era o oră târzie și astfel de conversații erau mai bine amânate pentru a doua zi.

— De ce nu mi-ai zis nimic când a devenit suspect? Te-aș fi putut ajuta.

Când nu îi răspunse, Kaj își trase un scaun și se așeză lângă ea.

— N-am știut că te vedeai cu altcineva. Credeam că nu mergi la întâlniri. Acel cuvânt suna nelalocul lui în gura sa, iar nesiguranța din vocea lui o irită.

— Nu merg la întâlniri. Și, chiar dacă aș face-o, n-ar fi treaba ta.

El păru rușinat.

— Cred că nu am discutat niciodată despre niște reguli de bază. Când m-ai părăsit, nu mi-am dorit nimic mai mult decât să te întorci, și când ai făcut-o...

— ... te însuraseși. Nu înțeleg de ce vorbim despre asta acum.

— Putem trece prin toate acestea împreună.

Kaj încercă să o cuprindă cu brațul, dar ea se feri.

— Ce te face să crezi că vreau ajutorul tău? Vocea ei fu mai sarcastică decât era necesar.

— Nu vreau să te pierd, insistă Kaj. Vreau să fiu alături de tine.

Sofia clătină din cap.

— Ca să te retragi din nou fără nicio explicație? Vocea ei, care era foarte calmă de obicei, chiar avea o asprime acum. Chiar crezi că poți veni și poți pleca din viața mea când vrei?

— Nu-ți sunt dator cu nimic! spuse el, ridicându-se de pe scaun. Între timp, tu îmi datorezi o explicație.

— Habar n-ai prin ce-am trecut, Kaj, șuieră ea.

— Nu, chiar nu știu, spuse el, agitându-și brațele de frustrare. De unde să știu asta? Nu mi-ai spus nimic. Doar ai plecat.

— Eram însărcinată.

Tăcerea care urmă îi îngreună respirația Sofiei. Limbile ceasului ticăiau de parcă dădeau găuri în perete.

— Era copilul meu?

— Da. Îi scăpă un hohot de plâns și își dresе glasul enervată. Am pierdut sarcina la cinci luni.

Kaj se uită îngrozit la ea.

— Lucram la noul meu post de aici de doar câteva săptămâni. Am mers să interogăm pe cineva, dar, când am ajuns acolo, bărbatul era beat și nervos. Înjunghiasе câinele familiei și își bătuse fiul. Nu am avut de ales decât să intervin. Când m-am dus să îl încătușez, ne-am încăierat. Când au văzut colegii că sângerez, au crezut că am fost înjunghiată.

Ceasul continua să ticăie.

— S-a întâmplat ceva, o complicație. Au fost nevoiți să-mi scoată un ovar. Nu voi mai avea altă șansă.

Kaj nici nu părea să o mai audă. Pur și simplu se holba pierdut în spațiu.

— Aș fi putut avea un copil?

— O fiică.

— Dar de ce n-ai spus nimic? Te-aș fi ajutat. Aș fi avut grijă de tine și... de ea.

— M-am temut că m-ai fi obligat să fac avort.

De fiecare dată când discutaseră despre copii, el îi explicase clar că bărbații de vârsta lui nu ar trebui să-i aibă, că era o cruzime să aducă pe lume copii dacă nu aveau să fie alături de ei ca să-i vadă crescând.

— Nu te-aș fi obligat niciodată să... Vocea i se stinse la jumătatea frazei.

— Nu contează. Asta nu schimbă nimic între noi. Nu mai vreau să discut despre asta acum. Relația noastră s-a terminat și ce-a fost a fost.

El dădu din cap absent și își frecă gura cu palma. O bătaie fermă în ușa le întrerupse conversația. Fără să aștepte vreun răspuns, Vera intră în sala de conferințe.

— Au sunat de la centrul de comunicații din ținutul Umeå. A fost găsit un cadavru pe insula Ulvön. Plecăm acum. Presupun că vreți să veniți.

Kaj dădu din cap aprobator, mai mult spre Sofia decât spre Vera. Apoi se strecură clătinându-se pe lângă Vera, care stătea în cadrul ușii, și dispăru pe hol.

— Te voi aștepta pe hol, spuse Vera, închizând ușa în urma ei.

Sofia stătu acolo, cu mâinile strâns încleștate peste mica cicatrice de lângă buric, pe care o avea de la operație, și cu un nod de lacrimi în gât.

Luni, 1 iulie

63.

Sofia stătu încremenită, privind cum doi membri ai echipajului de intervenție în caz de urgență de pe insula Ulvön se chinuiau să scoată trupul umflat din apă. Abia se treziseră, părul lor era ciufulit și aveau urme de pernă pe fețe. Stăteau în apă până la brâu, manevrând prelată care avea să ridice trupul fără vlagă în adăpostul pentru bărci.

O lanternă de lucru pe un trepied lumina zorile subarctice. Lumina arunca umbre lungi peste folia de plastic care fusese agățată la capătul deschis al adăpostului pentru bărci ca să ascundă locul vederii dinspre strâmtoare, de parcă interpretau o piesă macabră cu umbre. Miezul nopții venise și trecuse în timp ce ei mobilizaseră echipajele pentru a veni să recupereze cadavrul. Soarele avea să răsară în scurt timp, înainte de trei dimineața la această latitudine. Se aflau acolo și câteva persoane de la Societatea de Salvare Maritimă. Erau obișnuiți să se ocupe de înecările accidentale și nu părură deosebit de afectați de cadavru când acesta fu ridicat încet. Lucrând împreună, după câteva încercări, reușiră să ridice încărcătura deasupra malului și să o așeze pe podeaua adăpostului pentru bărci. O plasă de pescuit era încâlcită în jurul cadavrului, iar firele de nailon tăiaseră pielea desprinsă în câteva locuri. Sofia simți că îi vine pe gât cafeaua de dimineață și, scuzându-se, ieși la aer.

De pe țarm, nimic nu dădea de gol spectacolul îngrozitor care se desfășura în adăpostul pentru bărci, în afara benzii de delimitare alb-albastră a poliției întinsă între proprietatea familiei Bohman și cea a vecinei de lângă strada pietonală nepavată. Se lăsă cu toată greutatea pe gard și inspiră adânc de câteva ori. Mirosul de cadavru îi persista în nas.

Moartea era atât de ciudată. Când tatăl ei murise, stătuse cu el toată noaptea, ținându-i mâna aspră și grea în a ei. Spasme de durere îi chinaseră corpul sfrijit. Când, în sfârșit, venise moartea, adormise cu un zâmbet blând pe buze, fără teamă și fără luptă. Nu fusese deloc ca la morții pe care îi întâlnește la serviciu. Rareori își pierduseră viețile din cauze naturale și,

adesea, rudele lor șocate și disperate erau prin apropiere, având nevoie de sprijin și alinare. Cadavrul din adăpostul pentru bărci era unul dintre cele mai îngrozitoare din câte fusese nevoită să vadă. Chiar și așa, anii de experiență îi crescuseră toleranța. În general, victimele din trafic erau cele mai îngrozitoare, își aminti că, într-o vară, ea și doi colegi fuseseră nevoiți să petreacă o noapte întreagă mergând de-a lungul benzii de urgență în căutarea unui braț care fusese smuls într-o coliziune cu mai multe vehicule. Acea fusese ziua în care împlinise douăzeci și opt de ani.

Sofia tremură, încercând să scape de amintiri. În timp ce se răsuca pentru a se întoarce la adăpostul pentru bărci, cineva o strigă pe nume. Un reporter de la ziarul *Örnsköldsvik Allehanda* făcu o serie de fotografii, inclusiv cu banda de delimitare a poliției în fundal, și strigă:

— Ce s-a întâmplat? A murit cineva?

Sofia îl mai întâlnise pe reporter de multe ori. Din câte își amintea, se ocupa cu relatarea crimelor încă de pe vremea când era ea copil.

— Știi că nu pot să-ți răspund.

El își dădu ochii peste cap.

— O, haide! Zi-mi ceva, altfel o să tipăresc bârfa pe care am auzit-o.

— Ce-ai auzit? întrebă Sofia, simțindu-se enervată.

— Că ați găsit un cadavru în apă și că e o altă victimă a unei crime.

Reporterul părea să știe deja câte ceva și nu ar fi putut să infirme zvonul odată ce venea Paza de Coastă ca să ia cadavrul.

— Pot să confirm că a murit o persoană, răspunse Sofia în cele din urmă. Dacă a fost sau nu o crimă, asta nu pot nici confirma, nici nega. Va trebui să aștepți conferința de presă pentru detalii. Se mulțumi cu asta, dar nu făcu niciun efort să se îndepărteze de barieră. Sofia dădu din cap spre reporter și se întoarse în adăpostul pentru bărci.

Medicul legist Caroline Fridell și unul dintre tehnicieni îngenuncheară peste prelată și dezbăteau calm cum ar trebui să fie transportat cadavrul pe continent. Vera stătea în colț alături de Kaj. Sofia părea să fie singura care se chinuia să nu își vomite micul-dejun.

— Al cui e adăpostul acesta pentru barcă? întrebă Kaj.

— Al lui Anders Bohman. A fost plecat în ultimul timp. De obicei, Marianne Nordin supraveghează locul cât timp e el plecat. Pot să merg până la casa ei și s-o întreb dacă a văzut ceva neobișnuit. Sofia spera să se poată îndepărta de miros și de priveliștea cadavrului care îi provoca greață.

— Vrei să vii să te uiți mai întâi? interveni Caroline, trăgând de mâneca echipamentului ei de protecție.

— Înec? Vera merse la Caroline, strâmbând din nas din cauza putorii.

— Nu, spuse Caroline, clătinând din cap. Uită-te la tâmplă. Îmi amintește un pic de tipul pe care l-am găsit de Solstițiu. Evident, nu pot să spun nimic sigur până la autopsie, dar nu aș fi surprinsă dacă o armă asemănătoare a crimei a fost folosită și în acest caz.

Sofia și Kaj se uitară unul la celălalt. A treia victimă în mai puțin de două săptămâni. Ce se întâmplă?

— Nu am găsit niciun act de identitate, dar nici nu vreau să mișc cadavrul prea mult înainte să învelim totul în plastic pentru transport. Se pare că victima a fost legată și îngreunată cu ceva. Așa că, probabil, ar trebui să trimiți scafandri acolo jos ca să încerci să afli ce greutate erau. Se pare că s-au desprins, ceea ce a permis cadavrului să plutească la suprafață. Greșeala făcută aici a fost că nu a perforat cadavrul.

— Perforat? întrebă Vera ținându-și mâna peste gură și peste nas.

— Dacă perforezi cadavrul cum trebuie, gazele ies și cadavrul rămâne la fund.

Vera se strâmbă de groază și zise:

— Mersi, poți să te oprești.

Medicul legist ridică ușor din umeri și se întoarse la cadavru.

— Poți să încerci să-i întorci capul ca să-i vedem fața? întrebă Sofia. Ar putea fi cineva de pe insulă.

Caroline pufni posomorâtă.

— Dacă reușești s-o identifici pe ființa asta nenorocită, ar fi impresionant.

Cu mâinile acoperite de mănuși, Caroline cuprinse capul vătămat și încercă să-l întoarcă spre lanterna de lucru. Îi alunecau degetele și tot trebuia să îl prindă de fiecare dată. Smocuri de păr gros erau încâlcite în plasa de pescuit. Se chinui să le dea la o parte ca ei să poată vedea toată fața. Când fu mulțumită de coafură, se dădu în spate și lăsă raza lanternei de lucru să cadă pe cadavru.

Fredrik se așeză la masa de lângă fereastră din sala de mese a hotelului Stadshotel și se relaxă privind Golful Örnköldsvik în timp ce aștepta să i se răcească ceaiul destul cât să-l bea. Era aproape nouă, dar sala de mese era goală, cu excepția lui și a celor două femei de vreo șaizeci și cinci de ani care stăteau la masa alăturată. Una întindea atentă unt pe o felie de pâine crocantă, în timp ce cealaltă căuta ceva pe un model mai vechi de tabletă.

Nu dormise mai mult de câteva ore în timpul nopții. Se trezise de câteva ori din cauza zgomotului care se auzea din hol și îi fusese greu să mai adoarmă din nou. Așteptase ca poliția să dea buzna și să-l aresteze. Dar nu venise.

Gândul că trebuia să o viziteze pe Bodil se așezase ca o pătură rece pe umerii lui. Chiar îndrăzne să se întoarcă acolo? Dar trebuia să o facă. Bodil trebuia să fi fost implicată în ceea ce i se întâmplase lui Thomas Nilsson în acea noapte. Oare ea era cea care îl amenințase pe Adam Ceder și apoi îl omorâse? Dar, dacă da, de ce? Ce descoperise Ceder? Un gând îi trecu prin minte. Bodil îl vizitase pe Aron în ziua în care acesta murise. Avusese vreo legătură cu moartea lui? Nu, asta nu era posibil. Sau...?

— S-a întâmplat din nou. Femeia de la masa alăturată arată cu degetul spre ecran, iar prietena care stătea vizavi de ea își duse mâna la gură.

— Alta? Pe aceeași insuliță? Uau, chiar te face să te-ntrebi ce se întâmplă în lume.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fredrik, încordându-se.

— Alt cadavru. Vezi cu ochii tăi! Ridică tableta ca să poată vedea și Fredrik.

Fotografia care însoțea știrea înfățișa banda de delimitare a poliției în jurul unui adăpost roșu pentru bărci. Banda de delimitare a scenei crimei se vedea clar, dar, mai departe, se putea zări o femeie blondă, în haine de stradă, care fără îndoială era Sofia. Titlul gros și negru era: „A doua moarte în Ulvön în două săptămâni”. Femeia îi înmână tableta lui Fredrik ca să poată citi și el știrea care relata descoperirea unui cadavru într-un adăpost pentru bărci din portul Ulvön. Proprietarul se întorsese acasă dintr-o călătorie în Mallorca și descoperise cadavrul.

— Acesta pare să fie al unei femei, o locuitoare a insulei, îi spuse femeia prietenei sale de la masă.

Fredrik icni.

De obicei, împrumut pontonul soților Bohman. Ei sunt în Mallorca.

O, Doamne, Marianne! Îl sunase și îi spusese despre fotografia dispărută. Fusese o amenințare, ca aceea pe care o primise Ceder? Iar el o ignorase. Fredrik murmură un rămas-bun femeilor de la masa alăturată și plecă din sala de mese. Se opri pe hol, își puse bateria din nou în telefonul mobil și apelă numărul lui Marianne. Niciun răspuns. Închise și îi căută numele și adresa pentru a-i afla numărul de telefon fix. În cele din urmă, i se răspunse la telefon după ce sună de șase ori, dar vocea de la celălalt capăt al liniei nu era a lui Marianne.

— Bună, sunt Fredrik Fröding.

— Te ascult.

— Cine ești? întrebă el, deși auzea clar cine era.

— Sofia Hjortén, de la Poliția din Örnköldsvik.

Fredrik habar n-avea ce se întâmpla. Auzi voci de bărbați în fundal.

— De ce răspunzi la telefonul lui Marianne? Te rog, pot să vorbesc cu ea?

Sofia tăcu pentru un moment lung, iar Fredrik începu să se simtă inconfortabil.

— Dacă ai întrebări legate de anchetă, îi spuse Sofia, te rog să îl contactezi pe șeful investigației preliminare.

— S-a întâmplat ceva cu Marianne?

Tăcerea de la celălalt capăt al liniei era asurzitoare. O auzi pe Sofia îndepărtându-se de celelalte persoane din cameră.

— Fredrik, nu pot discuta despre asta cu tine. Suntem în toiul investigării unei crime. Ești căutat de poliție, știi asta? Te căutăm de câteva zile. Îți recomand cu tărie să mergi la secția de poliție și să vorbești cu Karim Jansson dacă nu vrei să-ți înrăutățești situația.

— Unde-i Marianne?

Când Sofia îi răspunse, vocea îi era rece ca gheața.

— Vino acum, Fredrik, pentru binele tuturor.

Apoi închise.

*

Sofia stătea între Caroline Fridell și Kaj, la proră. Durase toată noaptea să aducă oamenii potriviți la locul în care fusese găsit cadavrul, să-l recupereze și să-l urce la bordul bărcii. Pentru a doua oară în doar două săptămâni, Fridell fusese nevoită să vină cu mașina din Umeå, apoi să ajungă pe insula Ulvön.

Carena rece părea să absoarbă răceala din fiecare val și să o apese pe spatele ei. Mirosul apei sărate și al cadavrului care zăcea pe podea, între ei, în spațiul înghesuit, îi întoarse stomacul pe dos Sofiei. Caroline le înmânase pungi de vomitat tuturor și lăsaseră ușa cabinei deschisă. Kaj protestase fără tragere de inimă, dar tot acceptase punga și și-o băgase în buzunar. Sofia stătea ținându-și-o pe a ei în poală. Kaj și Vera își țineau mânecele gecilor pe nas și respirau pe gură. Nimeni nu vorbea. Membrii echipei de căutare și salvare maritimă, care fuseseră chemați din nou din cauză că atât Paza de Coastă, cât și poliția nu aveau bărci în zonă, vorbeau din când în când despre direcție, dar, în rest, era liniște. Oricum, nu credea că ar fi vorbit cineva cu ea. Nici Kaj și nici Vera nu îi vorbiseră de când plecaseră de la secție noaptea trecută. Schimbaseră doar câteva cuvinte izolate pentru a facilita identificarea și transportul cadavrului. În afară de asta, atmosfera dintre ei rămăsese glacială.

Sofia lăsa capul pe carenă și își închise ochii. Probabil această zi avea să fie ultima ei zi de lucru ca polițistă. A doua zi, avea să fie suspendată în așteptarea anchetei interne. În doar câteva luni, avea să fie din nou o persoană civilă. Orice altceva era inimaginabil. Ascunsese informații și, în cel mai rău caz, avea să fie acuzată de obstrucționarea intenționată a anchetei. De asemenea, nu spusese nimănui că Fredrik sunase când fuseseră acasă la Marianne, dar îi ceruse să vină la secție. Nodul din stomac era atât de strâns că îi era greu să respire. De fiecare dată când înghițea în sec, avea impresia că simțea gustul morții și dulceața dezgustătoare a putreziciunii.

Grija pentru Tord înrăutățea totul, dar, chiar și așa, nu mai putea ignora faptul că nu era ceva în regulă fizic cu ea. Dacă nu mergea la un doctor acum era de-a dreptul iresponsabilă. Cancerul de colon al lui Sten se răspândise cu o viteză-record. Doctorul o informase că era ereditar și îi recomandase să vină dacă simțea orice durere abdominală sau schimbări ale tractului digestiv. Dacă asta nu era o schimbare, atunci nimic nu era.

După mai puțin de o jumătate de oră, legară barca pe pontonul clubului Järved Boat, la câțiva kilometri spre est de centru.

Fuseseră de acord că asta era o opțiune mai bună pentru că portul de agrement din oraș avea să fie plin de turiști care căutau să ia prânzul la ora aceea. Un dric și două mașini de poliție nemarcate deja îi așteptau. Fără să scoată un cuvânt, Vera și Kaj meraseră la una din mașini și urcară în ea. Karim, care stătea pe locul șoferului, îi făcu semn cu mâna de după parbriz

să vină. Sofia ezită.

După o vreme, portiera din spate de pe partea pasagerului se deschise și Vera își scoase capul, iar briza marină îi flutură bretonul roșcat.

— N-avem toată ziua la dispoziție. Vii sau nu?

65.

Biblioteca era plină de jurnaliști. Majoritatea erau suedezi, dar erau și câțiva norvegieni și un danez. Nivelul zgomotului era mult mai tare decât era confortabil, iar Sofiei îi zvâcnea capul după noaptea nedormită și călătoria din Ulvön în aerul sufocant și cadaveric. Camere de televiziune, microfoane și cabluri erau mutate de bărbați și femei, cu toții nerăbdători să își așeze echipamentul în cea mai avantajoasă poziție.

Convocaseră imediat o conferință de presă ca să discute descoperirea unui alt cadavru. Interesul era mare, iar Sofia fu recunoscătoare că uciderea lui Mats Dahlman și legătura acestuia cu Adam Ceder încă nu ieșiseră la iveală. Mass-media nu aflate încă nici despre atacul asupra lui Tord. Chirurgii de la spitalul din Örnköldsvik țineau legătura cu departamentul de medicină legală din Umeå, dar nu putuseră să descopere tipul de armă cu care fusese atacat. Sofia își dădu seama că, în cel mai rău caz, putea fi un ciocan.

Masa de conferințe fusese mutată, iar Mattias și Vera stăteau la o masă pliantă în partea din față a camerei. Un bărbat într-un hanorac verde le prinse microfoane de haine. Sofia putea să vadă picăturile de sudoare sclipind la baza părului Verei. Inspectoarea-șefă îi lăsă pe reporteri să mai discute câteva minute înainte să își dreagă glasul. Zumzetul vocilor din cameră încetă brusc. Douăzeci și cinci de perechi de ochi erau ațintiți asupra perechii din față, iar Mattias începu să vorbească într-o engleză stricată.

— Cum s-a relatat mai devreme, corpul unui individ decedat a fost descoperit ieri în portul Ulvö.

O femeie plinuță de la ziarul *Jyllands-Posten* interveni imediat, vorbind într-o daneză guturală și ignorând cererea de mai înainte de a pune întrebări într-o limbă pe care o înțelegeau cu toții.

— A fost o crimă?

— Probabil.

— Există vreo legătură cu bărbatul ucis pe care l-ați găsit de Ziua Solstițiului? continuă ea tot în daneză.

— Nu putem exclude asta, declară Vera.

Reporterita zâmbi mulțumită și notă câteva rânduri pe un carnețel. Un criminal în serie creștea vânzările ziarelor.

— Ați identificat cadavrul?

— Da.

— Veți împărtăși informația aceasta cu noi?

Vera îi aruncă o privire rapidă lui Marie care stătea la capătul îndepărtat al primului rând, apoi dădu aprobator din cap spre jurnalistă. Se auzi foșnetul pixurilor și al hârtiilor, și fiecare gât din cameră se întinse un pic mai aproape de masa la care stăteau Vera și Mattias.

— Am informat rudele apropiate în timpul nopții și, de vreme ce informația deja s-a scurs în online, din păcate, trebuie să confirmăm faptul că decedata este Christine Karst, proprietara hotelului Ulvö.

Un murmur se auzi prin cameră.

Era doar pe jumătate adevărat că fuseseră informate rudele apropiate. Luaseră legătura cu fostul soț al lui Christine. Luase primul zbor spre Umeå, o întâlnise pe Fridell la departamentul de medicină legală și îi confirmase identitatea. Cadavrul pe care îl găsiseră era al fostei lui soții. Dar tot nu putuseră să o contacteze pe Gisela Karst. Sofia nu se putu abține și se gândi că vestea morții fiicei sale nu avea să o afecteze prea mult. Trecuseră câteva zile de când Christine ar fi trebuit să ajungă în Alicante și Gisela nu încercase să îi contacteze pe ei sau poliția spaniolă. Mult prea ocupată cu cariera ei, la fel ca întotdeauna.

— Cum a fost ucisă? întrebă un jurnalist cu părul scurt și ochelari.

— Din păcate, nu pot comenta în legătură cu asta, spuse Vera.

— Aveți suspecti?

— Din păcate, nu pot comenta nici în legătură cu asta.

— Având în vedere ce s-a întâmplat pe insulă acum două săptămâni, probabil ați ajuns la concluzia că există o legătură.

— Nu putem comenta mai mult despre asta, dar, cum am zis, există o posibilitate, spuse Mattias încercând să preia conducerea conferinței de presă.

Dar reporterii continuă să o asalteze pe Vera cu întrebări.

Reporterul de la *Expressen* interveni:

— Unde a fost găsită?

— Într-un adăpost pentru bărci.

— Deja ați spus asta, dar întrebam unde. În apă?

— Nu pot răspunde la această întrebare.

— Era în adăpostul ei pentru bărci?

— Nu. Vera clătină din cap, cu buzele strânse.

— Ați găsit vreo probă în adăpostul pentru bărci?

— Din păcate, nu pot răspunde nici la această întrebare.

— De ce nu ați identificat niciun suspect?

Sofia își dădu seama că Vera începea să-și piardă răbdarea cu jurnaliștii.

— Nu v-ați gândit că ambele persoane dețineau hoteluri? E un posibil motiv.

— Da, suntem conștienți de asta și dacă insinuați că nu am...

— Suntem în toiul unei faze complexe și rapide a anchetei, o întrerupse Mattias. Așa că vom încheia conferința de presă acum și ne vom întoarce când vom avea mai multe răspunsuri pentru voi.

*

Fredrik stătea pe patul lui de hotel cu draperiile groase trase. Afară, razele soarelui străpunseseră norii de ploaie pentru scurt timp, dar nu voia să vadă sau să fie văzut.

TV4 Västernorrland tocmai încheiase o transmisiune în direct de la secția de poliție din Örnsköldsvik. Vera Nordlund și Mattias Wikström, care îl interogaseră pe insula Ulvön, tocmai ținuseră o scurtă și stupidă conferință de presă. Jurnaliștii cărora li se permisesese să vorbească încercaseră insistent să obțină mai multe informații despre cele două crime, dar fără succes. Cu toate astea, cel mai important detaliu ieșise la lumină – nu Marianne era cea care murise. Cadavrul era al lui Christine Karst, care deținuse hotelul Ulvö și care era fiica pianistei de renume mondial Gisela Karst. Faptul că era, într-un fel, legată de uciderea lui Adam Ceder era evident din răspunsurile evazive pe care le dăduse poliția.

Se ridică și făcu o tură prin închisoarea lui temporară. Pereții galbeni păreau să se miște.

După câteva reclame locale, urmă un interviu scurt doar cu polițistul blond care arăta ca un model. Aceleași întrebări care fuseseră adresate la conferința de presă erau puse din nou în speranța obținerii de noi

informații.

— Aveți vreun suspect?

Mattias Wikström își dădu părul pe spate și îl privi sumbru pe reporter.

— Poliția e foarte interesată să ia legătura cu un bărbat care a fost văzut cu Adam Ceder în noaptea în care a fost ucis, în Ajunul Solstițiului.

— Credeți că el ar putea fi ucigașul?

— După cum am zis, suntem foarte nerăbdători să luăm legătura cu acest bărbat. A fost oaspete la hotelul Ulvö în Ajunul Solstițiului.

— Ne puteți oferi mai multe informații? O descriere?

Mattias Wikström își dresă glasul și dădu din cap. Încântarea reporterului era, practic, palpabilă. Microfonul fu împins înainte, atât de aproape de gura lui Wikström că mai că i-o atinse.

— Are 38 de ani, 1,85, brunet, cu ochii căprui. Bărbatul pe care îl căutăm ar trebui considerat extrem de periculos. Avem motive întemeiate pentru a-l suspecta de cel puțin două crime și are un istoric de probleme de sănătate mintală. Locuiește în Stockholm, dar posibil să se afle încă în zona Örnköldsvik-ului.

Încheie întorcându-se spre cameră și privind direct la telespectatori.

— Dacă îl vedeți, vă rugăm să contactați imediat poliția.

66.

Echipa de investigație era deja în bibliotecă după conferința de presă, atunci când Sofia intră pe furiș și luă loc chiar în spatele semicercului care se formase în jurul tablei albe. Scaunele încă erau în dezordine și nimeni nu reușise să le pună la loc.

Vera ignoră sosirea târzie a Sofiei. Era atentă la Kaj, care stătea în față, rearanjând fotografiile pe tablă. Sofia era acolo doar din milă. Știa asta, dar măcar era acolo. Vera își asumase riscul de a nu transmite mai departe ce i se spusese. Deocamdată.

Patru fotografii erau aliniate pe tablă una lângă alta: a lui Adam Ceder, a lui Mats Dahlman, a lui Christine Karst și a lui Fredrik Fröding. Toate, cu excepția celei a lui Fredrik, erau fotografii de studio, perfect luminate, luate de pe pagini de internet. A lui era neclară, luată de pe pagina lui de Facebook rareori actualizată.

— Așadar, începu Vera, Christine Karst a fost găsită moartă seara trecută în apa de lângă adăpostul unei bărci din portul Ulvö. Cadavrul ei era învelit într-o plasă de pescuit și, probabil, scufundat cu două ancore. Chiar de la prima vedere, Fridell a putut să spună că rănilor ei de la cap semănau cu cele ale lui Ceder. Echipa de criminaliști din Solna a confirmat că și rănilor lui Mats Dahlman sunt asemănătoare. Avem toate indiciile că vorbim despre una sau două lovituri puternice în cap cu un ciocan. Nu vom ști sigur până când vom primi raportul autopsiei, dar, potrivit lui Fridell, cadavrul lui Karst ar fi putut sta în apă până la două săptămâni. Asta poate însemna că era deja moartă când Dahlman și Ceder au fost uciși.

Vera îi aruncă o privire rapidă Sofiei înainte să continue.

— După cum știm, un locuitor al insulei Ulvön, Tord Grändberg, a fost și el atacat. Trebuie să luăm în considerare că și acest fapt ar putea avea legătură cu crimele.

Kaj continuă după ea.

— Tehnicienii au găsit urme de sânge de la două persoane în adăpostul pentru bărci. Putem presupune că una din ele e Karst și nu e absurd să credem că Ceder ar putea fi cealaltă. Poate a fost aruncat acolo și apoi dus până la plaja din josul hotelului Ulvö de curenți și de vânt. Poate criminalul se grăbea sau a fost întrerupt. Sau poate scufundarea cadavrului său nu făcea parte din plan.

— Pe de altă parte, dacă se dovedește că a doua probă de sânge nu aparține lui Ceder... ei bine, atunci există riscul să avem a patra victimă care așteaptă să plutească la suprafață, îl întrerupse Vera. Dacă avem un noroc chior, atunci e sângele criminalului, dar asta e puțin probabil.

Înainte ca ceilalți să aibă timp să pună întrebări, Kaj continuă cu o voce fermă.

— După cum am zis mai înainte, toate indiciile arată că avem de-a face cu un criminal foarte hotărât, care își alege victimele cu atenție. La început, crimele păreau să fi fost bine plănuite, dar Dahlman a fost atacat în casa scării. Ar fi putut veni oricine, însă criminalul și-a asumat riscul oricum. Dacă includem atacul asupra lui Tord Grändberg, care s-a întâmplat în timp ce Marianne Nordin era în casă, asta sugerează că ucigașul nu își mai face griji în legătură cu riscul de a fi prins. Prin urmare, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca vinovatul să fie o persoană instabilă psihic, care nu e pe deplin capabilă să anticipeze consecințele faptelor ei.

Mattias se îndreaptă de spate în scaunul lui de parcă era gata să zică ceva, dar Marie i-o luă înainte.

— Am exclus complet posibilitatea ca totul să aibă legătură cu vânzarea hotelului? Ar mai putea exista un potențial cumpărător concurent al hotelului pe care l-am ratat, cineva care a fost dispus să facă orice era necesar ca să obțină ce voia? Se uită la Vera, dar Kaj clătină din cap.

— Ne-am concentrat să găsim lucruri pe care victimele le aveau în comun și care puteau avea vreo legătură cu o potențială vânzare. Dar am trecut cu vederea legăturile care merg mai departe în trecut.

Kaj se uită la Sofia înainte să scoată, aproape cu regret, plicul de plastic cu fotografia pe care ea o găsisese în geaca de piele a lui Fredrik și o lipi pe tablă.

— Colegii noștri din Stockholm au descoperit asta când au percheziționat apartamentul lui Fredrik Fröding.

Părea să fi luat decizia conștientă de a o scuti pe Sofia de rușine, nespunând adevărul. Habar n-avea cum o convinsese pe Vera să fie de acord cu asta, dar simți o mare recunoștință.

Vera arată cu degetul spre imagine.

— După cum vedeți, a fost făcută în Ajunul Solstițiului de vară, în 1979, în timpul uneia dintre taberele de vară pe care Biserica le-a organizat pe insula Ulvön. Am primit lista celor care au fost în acea tabără de la biroul de arhive al pastorului parohiei Nătra.

Numele tuturor copiilor din tabără erau atent notate în partea de jos a foi imprimată cu fotografia. Mattias fu primul care merse la tablă pentru a privi mai îndeaproape.

— La naiba! exclamă el. Asta e Christine Karst!

Karim, care îl urmă, dădu din cap aprobator și arată cu degetul mai jos. Mattias se aplecă mai aproape și declară cu voce tare ceea ce era evident.

— Și Mats Dahlman, și Adam Ceder. Hei, se pare că i-au fost înțepați ochii. Își ridică mâinile. Așadar, îmi spuneți că Fröding a avut o poză cu toate cele trei victime în apartamentul lui și este instabil psihic. Trebuie să fie el. Asta am spus tot timpul.

— Vrei să spui că e „suspectul nostru cu un motiv probabil”? Vocea lui Marie era surprinzător de aspră. Nu știu care crezi că e rolul tău aici, dar eu sunt șefa investigației preliminare.

Sofia văzu că Vera deschise gura să spună ceva, dar apoi și-o închise la

loc. Era clar că Marie nu glumea. Poate că se bucura să facă un pas în spate când era vorba de detaliile operaționale, dar când reputația ei era în joc, prelua frâiele.

— Eu decid ce informații împărtășim cu mass-media. De acum înainte, vreau să vorbești cu mine înainte să faci orice digresiune publică despre persoanele pe care le căutăm. Sau poate ai vrut să-l alertezi că suntem pe urmele lui?

— Dar... încep Mattis, însă o privire a Verei îl făcu să tacă.

Kaj își dresе glasul.

— Evident, trebuie să interpretăm această fotografie și ochii scoși ca pe o amenințare la adresa lui Adam Ceder. Orice altceva e inimaginabil. Dar întrebarea e dacă putem fi la fel de siguri că Fröding e vinovat.

— Eu sunt de acord cu Mattis, spuse Karim prudent. Cine altcineva ar putea fi?

— Așadar, credeți că i-a omorât pe Adam Ceder, pe Christine Karst și pe Mats Dahlman pentru că a crezut că și-a văzut fratele în fața unui hotel cu Ceder? Sofia nu mai putu să tacă. Fredrik nu era un triplu asasin și nu îl atacase pe Tord. Așa ceva nu era posibil.

Vera întoarse imediat ochii spre Sofia, care își feri brusc privirea.

— Cu siguranță, nu e imposibil să fie Fröding. Karim răsfoi câteva dosare de plastic și scoase câteva imagini cu hărți pe care i le înmână Sofiei. Potrivit informațiilor de cartografiere din telefonul lui mobil, bazate pe registrele pe care le-am primit, a fost în districtul Södermalm din Stockholm cam în aceeași perioadă în care poliția din Stockholm crede că Mats Dahlman a fost ucis.

Ea privi hărțile cu scepticism.

— Acolo, spuse Karim, arătând cu degetul spre partea de sus, lângă spitalul Ersta. Nu e foarte departe de Krukmakargatan, unde locuia Mats Dahlman.

Sofia îi înapoie hărțile lui Karim. Nu dovedeau nimic.

— Fröding a făcut mai multe drumuri cu mașina la Stockholm în decurs de câteva zile, continuă Karim și îi arată altă hartă cu puncte care marcau locațiile cele mai apropiate de ruta lui ale turnurilor de telefonie mobilă.

— De ce ar fi făcut asta dacă nu ca să-l omoare pe Mats Dahlman? spuse Mattis pe un ton batjocoritor.

Karim dădu aprobator din cap.

— Și acum s-a întors în Örnköldsvik. Cea mai recentă conexiune a lui la un turn s-a petrecut în Bonässund, acum trei zile. Așteptăm următorul set de înregistrări de urmărire a locației pentru a confirma că se află încă în zonă, chiar dacă niciunul dintre cardurile lui de credit nu a fost folosit pe aici.

Karim îi înmână hărțile lui Marie.

— Sunt de acord că este în mod clar un suspect, dar care ar fi motivul lui? întrebă Marie, uitându-se la Vera și la Kaj.

— Nu avem alt suspect, spuse Mattias, părând supărat.

— Și ce facem acum? întrebă Marie.

Vera se uită la Sofia. I se păru că zări o sclipire de compasiune în ochii ei, dar nu fu sigură.

— Îl găsim pe Fredrik Fröding.

67.

Insula Ulvön, 1979

Mats stătea pe iarbă, rupând fir după fir fără să se uite în jos, la mâinile lui. Stătea cu ochii pe polițiștii care ieșeau din casa parohială. Cărau o targă cu o pătură albă pe ea. Era și o asistentă din sat acolo. Își ștergea nasul și clătina din cap. Adam stătea lângă ea împreună cu câțiva vecini. Plângea de îi tremurau umerii. Fuseseră prieteni. Sau, mai degrabă, aproape prieteni.

Mats, pur și simplu, nu putea înțelege că Thomas era mort.

Când se trezise în acea dimineață, casa era deja plină de polițiști care tropăiau, făceau poze și își luau notițe. Toți fură duși, unul câte unul, într-o cameră în care îi așteptau Aron și un polițist. Îi explicară pe scurt că Thomas își legase un ștreang în jurul gâtului și sărise pe fereastră. Îl întrebară pe Mats dacă voia să își sune părinții, dar el le spuse că nu. Oricum, mamei lui nu i-ar fi păsat. Înțelesese asta cu mult timp în urmă. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Dacă sentimentul de vinovăție îl făcuse pe Thomas să își ia viața în aceeași noapte în care... Nu voia să se gândească la asta. Era îngrozitor de rușinat de ceea ce făcuseră, dar o făcuse pentru Marianne. Să o facă să îl observe, în sfârșit. Crezuse că avea să fie

fericită că încerca să îi facă pe plac și că avea să îl dorească, să îl lase să se apropie de ea. Își dorise foarte mult ca prima dată să fie cu ea. În schimb, fusese cu Ester, murdar și fără să o dorească. Mats oftă. Iar acum Marianne plecase la noua ei casă din Irlanda, fără să-și ia măcar un rămas-bun de la el.

Se uită prin curte. Fetele stăteau acolo, învelite în păături, privind mașina care avea să ducă trupul lui Thomas pe continent. Siw-Inger o ținea în brațe pe sora ei și plângeau. Câteva dintre celelalte fete plângeau și ele. Ester stătea în fața lor, pe iarbă. Cineva o ridicase din scaunul ei cu roțile și stătea ca un copil, cu picioarele întinse în față. Își privea concentrată rochia. Bodil îngenunche lângă ea și îi mângâie mâna. Sfânta în centru, ca de obicei. Christine se așează de partea cealaltă a lui Ester. Ipocrita aia de Christine! De parcă ea era mielul Domnului, cu o conștiință albă și imaculată.

Targa trecu prin fața grupului de copii și fu ridicată în dricul lung. Fetele se strânseseră mai tare în brațe și fețele li se strâmbară din cauza lacrimilor și a compasiunii.

Cu excepția chipului lui Bodil.

Ea îl privi cu răceală.

68.

Deja era târziu în noapte. Fredrik zăcea în patul lui de hotel, încercând să adoarmă. Îl sâcăia anxietatea și tânjea după căldura chimică a unei pastile. Dar rezistă. Avea nevoie de o minte limpede dacă avea să investigheze asta. Chiar dacă povestea era plină de goluri, măcar știa că nu era un criminal. Deși acesta era singurul lucru de care era sigur. Niciodată nu ar fi curmat viața cuiva cu sânge rece. Nu pe el ar trebui să-l caute.

La fiecare trei ore, își punea bateria în telefon și îl pornea ca să vadă dacă primise un mesaj de la Bodil. Philip îl sunase de câteva ori și îi trimisese două mesaje. În ambele îl întreba ce se mai întâmplase și ce mai făcea.

Corpul lui Fredrik era pe pilot automat. Aproape că începuse să își dorească să dea buzna cineva și să îl încătușeze. Asta l-ar fi scos din impas și l-ar fi eliberat de tensiune.

Cuvintele Sofiei îi răsunau în urechi: *Vino acum, Fredrik, pentru binele tuturor*. Îi vorbise de parcă era un străin. Nu putuse descoperi nici măcar o

urmă de compasiune în vocea ei. Era doar un obstacol în calea ei, o problemă care trebuia să fie rezolvată *pentru binele tuturor*.

Fredrik își frecă fața cu hotărâre. Trebuia să afle ce se întâmplase. Bodil îl împinsese pe Thomas pe o fereastră, cu un ștreang în jurul gâtului, și făcuse ca totul să pară o sinucidere. Asta insinuase Marianne. Apoi Aron o alungase pe Bodil și nu mai fusese văzută de atunci. Câteva persoane confirmaseră asta. Patruzeci de ani mai târziu, din nu se știe ce motiv, Adam Ceder începuse să cerceteze sinuciderea din trecut, ceea ce dusese la amenințarea și, în cele din urmă, la uciderea lui. Fusese Bodil? Voise să-l împiedice pe Ceder să spună ce știa? Dar atunci de ce ar fi atacat-o pe Christine Karst și ar fi amenințat-o pe Marianne?

Se întoarse neliniștit în pat, încercând să găsească o parte rece pe pernă. Gândurile despre Bodil și copiii din tabără i se învâртеau prin cap. Era ceva ce îi scăpa. Marianne și Siw-Inger spuseseră că Ester fusese hărțuită. Era posibil ca Bodil să fi încercat să se răzbune pe oamenii care îi atacaseră sora mai mică cu dizabilități? Poate Ceder primise întâi fotografia amenințătoare, apoi începuse să cerceteze. Asta s-ar fi potrivit mai bine cu uciderea lui Christine Karst și amenințarea la adresa lui Marianne. Oricât de incredibilă părea, era cea mai rațională explicație pe care o avea.

Își întinse mâna după telefon și puse bateria în el chiar dacă încă nu trecuseră trei ore. Dură o veșnicie până apăru logoul alb în formă de măr. Deja îl simți înainte să acceseze mesageria.

Avea un mesaj nou.

*

Sofia fu singura care rămase în birourile echipei de investigație. Colegii ei plecaseră la sfârșitul zilei de lucru și nu mai era nimeni nici la secțiile de infracțiuni financiare și narcotice. Soarele apunea și apăruseră nori grei, astfel că jumătate de cer era acoperit. Avea să plouă din nou. Se simțea asta în aer.

Își turnă niște apă din carafa de sticlă pe care o ținea pe birou și bău. Karim și Mattias plecaseră cu mașina până în Bonässund, acolo unde fusese localizat ultimul semnal al telefonului mobil al lui Fredrik, apoi aveau să meargă acasă. Marie luase feribotul spre Ulvön ca să vorbească cu tehnicienii care mai lucrau încă în adăpostul pentru bărci, iar Kaj era în drum spre Umeå ca să o întâlnească pe Caroline Fridell, care examina ce mai rămăsese din Christine Karst. Toți polițiștii de patrulă primiseră ordin

să îl caute pe Fredrik. Ea, pe de altă parte, fusese repartizată la munca de birou până când Vera avea timp să își dea seama cum ar trebui să procedeze.

Sofia își frecă burta. Greața nu-i trecea. Se forță să mai ia o înghițitură de apă și se trezi plimbându-și degetele pe cicatricea de lângă buric. Învățase să își reprime această mișcare involuntară cu mult timp în urmă, dar totul fusese scos la suprafață din nou acum. La naiba cu Fredrik, Kaj și toată investigația asta!

Pentru a patra oară în acea zi, apelă numărul direct al unității de terapie intensivă a spitalului din Örnköldsvik, dar fu informată din nou că Tord dormea. Era în stare critică, dar stabilă. Aveau să-i scadă doza de anestezice în noaptea aceea și să vadă dacă era destul de stabil ca să fie transferat la spitalul regional din Umeå. Îi ceruseră Sofiei să revină a doua zi.

Apelă numărul lui Marianne Nordin, dar nu-i răspunse. Putuseră să o interogheze doar foarte puțin, mai devreme, în acea zi. Fusese prea epuizată și tulburată după cele întâmplate. Fizic, fusese într-o stare mult mai bună decât Tord. Avusese nevoie doar de câteva copci la mână. Sofia introduse legitimația în dispozitivul de citire și porni calculatorul. Dădu click pe dosarul cazului. Tehnicienii fuseseră la locul atacului, dar nu găsiseră niciun semn de intrare forțată. Marianne nu putuse răspunde întrebării despre cine îl atacase pe Tord. Ea și Tord băuseră cafea împreună, în bucătărie, apoi el mersese să închidă fereastra verandei cu pereți din sticlă și fusese atacat de un agresor necunoscut care intrase în camera de zi.

Oare atacul avea cumva vreo legătură cu crimele? Kaj părea să creadă asta și, deoarece Christine Karst era moartă, Fredrik era singurul suspect rămas. Dar nu putea fi el. Nu trebuia să fie el. Ancheta se extindea în fiecare zi, dar și părea să le alunece printre degete. Ceruseră filmările de pe camerele de supraveghere de la bordul feribotului, iar cercetarea din ușă-n ușă pe care tocmai o încheiaseră fusese reluată. Trei incidente paralele erau cercetate în același timp pe o insulă cu 35 de locuitori permanenți pe tot parcursul anului. Așa ceva nu se mai întâmplase în istoria insulei Ulvön.

Zgomotul saboților de cauciuc ai cuiva care umbla pe linoleumul din hol întrerupse gândurile Sofiei. Eva băgă capul înăuntru și îi întinse un teanc de hârtii.

— Unde-i toată lumea? întrebă Eva.

— Pe teren, răspunse Sofia. Pot să te-ajut?

Eva veni la ea și îi puse teancul de hârtii pe birou.

— Noi registre de la turnurile de telefonie mobilă ale operatorului pentru cazul din Ulvön. Te asiguri că le primește Vera?

Sofia dădu aprobator din cap.

— O, și Mona Höglund e aici ca să te vadă. A sunat la interfon. N-am știut ce să fac, dar pare foarte supărată și nu vrea să plece...

Sofia se uită la Eva, apoi la ceasul de pe peretele din spatele ei.

— La 7.30 seara?

Eva dădu din cap.

În timp ce scârțâitul saboților Evei se auzea tot mai încet când cobora scările, Sofia luă teancul de hârtii, dar, înainte de a avea șansa să le citească, Mona apăru în cadrul ușii biroului ei. Plânsese și era palidă.

— Ia loc, îi spuse Sofia.

Mona se așeză cu poșeta în poală. Își concentră atenția la jocul cu fermoarul și nu își ridică privirea. Când, în sfârșit, își deschise gura, vocea îi era slabă.

— E vorba despre filmările de pe camerele de supraveghere. Eu am fost cea care... Propoziția rămase neterminată.

— Ai șters filmările?

— Da. Mona dădu din cap, apoi o privi în ochi pe Sofia.

— De ce?

Mona începu să plângă în hohote. Vocea îi deveni brusc ascuțită și stridentă.

— Asta s-a întâmplat. Christine m-a avertizat că venea. Adam Ceder. Trebuiau să se-ntâlnească în Ajunul Solstițiului ca să semneze documentele. Îmi promisese. Eu trebuia să cumpăr hotelul, dar, dintr-odată, avea să-l vândă acelui... acelui idiot! În ciuda lacrimilor, ceva aspru sclipea în ochii Monei.

— Mona, ce s-a întâmplat?

Își șterse ochii cu mâneca puloverului.

— Nu am plănuit asta, jur! Își ridică privirea spre Sofia, de parcă ar fi căutat sprijin, dar când nu-l primi, continuă.

— În Ajunul Solstițiului, am stat la bar pentru o vreme, după cină, când a venit el. A comandat whisky. Am știut imediat cine era. Mona vorbea tare și pe un ton batjocoritor. Porcul ăla arogant! Dar crezi că m-a recunoscut? Nu, bineînțeles, era prea distins ca să facă asta.

Sofia îi făcu semn din cap Monei să continue.

— Scuze, mă supăr atât de tare când mă gândesc la asta. Ce vreau să zic, hotelul ar trebui să aparțină cuiva căruia măcar îi pasă de insulă, nu-i așa?

Sofia dădu din cap aprobator.

— În fine. Am probleme cu somnul, știi? Așa că iau niște pastile să mă ajute să mă relaxez, niște pastile foarte tari, de fapt.

Se lăsă tăcerea din nou, iar Sofia îi ceru Monei să continue.

— Ei bine, i-am pus câteva pastile în pahar.

— Hm, de ce?

— Nu știu. Eram foarte supărată. Christine îmi promisese că eu voi avea întâietate la cumpărarea hotelului. Mi-a spus chiar și că mi-l lasă la un preț mai mic ca să mi-l pot permite. Și, când l-am văzut, asta mi-a trecut prin minte. Era un om mizerabil. Voiam să rateze întâlnirea astfel încât Christine să-și dea seama ce tip iresponsabil era și să se răzgândească. Dar apoi... apoi zăcea acolo întins. Mort!

— Mona, trebuie să mă ajuți să înțeleg. Ce legătură are asta cu filmările de pe camerele de supraveghere?

Tăcu un moment înainte să răspundă.

— Când mi-am dat seama că era mort, am intrat în panică. L-am văzut acolo, lângă apă, când am mers să duc gunoiul la tomberon. Era plin de sânge și rana de la cap...

— Credeai că a fost un accident?

Mona se uită la ea cu niște ochi rugători.

— Da. Și, ce vreau să zic e că, dacă căzuse, era din vina mea, dar apoi mi-am amintit de cearta aceea și de tipul care țipa. Era beat. Până la urmă, era Ziua Solstițiului. Toată lumea era beată și...

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Mona își ridică privirea.

— După ce l-am găsit pe Ceder, i-am luat geanta din camera de hotel. Apoi am pus-o în camera tipului ăluia, Fröding, bărbatul pe care l-am ajutat să ajungă în camera lui. Am crezut că sigur o veți găsi acolo. Când nu m-ai contactat în legătură cu asta, atunci am sunat și am raportat cearta. Ca să credeți că el a fost cel care... O, Doamne, gemu ea. Ce se va întâmpla cu mine acum? Voi ajunge la închisoare?

Mona plângea incontolabil, iar Sofia puse o mână alinătoare pe brațul ei în timp ce pe cealaltă o întinse după telefon. Această informație nu o punea

pe Mona Höglund într-o lumină favorabilă, dar era destul de clar că nu ea îl omorâse pe Adam Ceder. Sofia se simți cuprinsă de o senzație de dezgust. Până la urmă, se înșelase în legătură cu Fredrik? Deși, dacă Mona pusese geanta în camera lui, atunci nu ar fi avut cum să o ia chiar el de la Ceder, nu-i așa?

— Uite ce vom face. Sofia se ridică și o ajută, cu grijă, și pe Mona să se ridice în picioare. Noi două vom merge până la celulă împreună, apoi voi chema un coleg și ne vom ocupa în detaliu de tot ce s-a întâmplat. Cum ți se pare?

Mona dădu din cap indiferentă și se lăsă condusă pe coridor și în jos pe scări. Sofia o predă pe Mona polițistului de serviciu la celulele de arest, apoi se întoarce în biroul ei ca să o sune pe Vera și să-i spună ce aflate. În timp ce ridică receptorul telefonului fix, privirea i se opri pe lista cu înregistrări ale turnului de telefonie mobilă pe care i-o adusese Eva. Închise telefonul, întinse mâna după teancul de hârtii și le răsfoi până la data zilei respective. Fredrik încă era în Örnköldsvik. Nu mai apelase pe nimeni, dar telefonul lui se conectase automat în urmă cu doar câteva ore.

La un turn care era la mai puțin de 100 de metri de Stadshotel.

•

— Îl recunoașteți pe acest bărbat? Numele lui e Fredrik Fröding și s-ar putea să fie cazat aici. Sofia ținu telefonul mai aproape ca recepționera să vadă mai bine fața lui Fredrik.

— Din păcate, nu avem permisiunea de a divulga informații despre oaspeții noștri, răspunse femeia fără măcar să se uite la poză.

Sofia scoase legitimația de polițistă și i-o arătă tinerei. Recepționera aruncă o privire speriată spre aceasta și începu să tasteze.

— La etajul întâi, a treia ușă din stânga. Vreți să vin cu dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc.

Sofia se uită la ceas. Era opt și jumătate seara. Nu trebuia să urce până acolo singură, dar Kaj încă nu putea să se întoarcă din Umeå. Marie era încă pe insula Ulvön. Mattias sigur era acasă, dar nu suporta să-i mai vadă zâmbetul îngâmfat încă o dată. Își scoase telefonul și apelă numărul lui Karim. Fusesse nevoit să se întoarcă la serviciu ca să se ocupe de Mona.

— Cum a mers?

— Plânge de când am închis-o, îi răspunse Karim. În cele din urmă, unul dintre gardieni a trebuit să o ducă la psihiatrie de urgență. Singurul ei motiv

pare să fi fost împiedicarea vânzării hotelului.

— Ce faci acum?

— Sunt în drum spre casă, mă întorc la berea pe care tocmai o deschiseseam când m-a sunat Eva.

Sofia își ceru scuze fără tragere de inimă și îi ură lui Karim o seară plăcută înainte să închidă. Bineînțeles, o putea suna pe Vera, dar își dădu seama că acel apel nu avea să se încheie bine. I se ordonase să stea la birou și nu era acolo acum.

O deranja faptul că de-abia aștepta să-l vadă. Și uite-o aici, stând în fața ușii camerei de hotel a unui suspect de crimă, aranjându-și șuvițele de păr care i se desprinseseră din coada de cal. De parcă era la un concurs tâmpit de frumusețe. Ce se întâmplase cu profesionalismul ei? Îi apărură în minte imaginea lui Fredrik între picioarele ei, în timp ce ea se sprijinea cu spatele de frigider. Atunci se dusesse naibii totul – profesionalismul, cariera, inteligența.

Sofia își aranjă tocul pistolului pe sub geacă și se pregăti.

Apoi se deschise ușa.

Menajera țipă și își duse mâna la piept.

— M-ați speriat. E camera dumneavoastră? Aproape că am terminat.

— Sunt de la poliție. Sofia scoase insigna din nou și i-o arătă femeii brunete, care se retrase imediat, făcând câțiva pași înapoi în cameră. Aruncă punga de gunoi în coșul ei de menaj și începu să strângă repede diferitele recipiente și cârpele pe care le pusese pe birou.

— Lasă totul aici, îi ordonă Sofia.

Menajera dădu din cap aprobator, se strecură pe lângă Sofia și dispăru pe hol.

Sofia închise ușa cu piciorul și se uită prin jur. Mirosea a aer stătut în cameră, dar și a fum de țigară. Dădu perdelele la o parte și lăsă aerul încărcat de ploaie al nopții să intre pe fereastră. Teancurile de hârtii de pe birou tremurau în vânt. Un încărcător de telefon mobil era băgat în priza din perete și patul nu era făcut.

Trebui să își reprime impulsul de a-și plimba mâna pe adâncitura din pernă care trăda faptul că Fredrik dormise acolo.

Nu-avea nicio îndoială că el stătuse în acea cameră de hotel. Nici că plănuia să se întoarcă. Sofia se aplecă și se uită pe sub pat, dar nu era nimic acolo. Luă hainele care fuseseră aruncate pe fotoliu, apoi merse la dulap și

îl deschise.

Geanta lui Adam Ceder era acolo. De ce nu o predase Fredrik poliției?

Scoase o mănășă de latex din buzunar și deschise geanta. Haine, o pungă cu articole de toaletă și un aparat de ras electric.

Fredrik, de ce naiba ai ținut geanta asta?

Simți din nou nodul din stomac. Greața îi cuprinse corpul, iar Sofia se retrase repede de lângă dulap, căutând un coș de gunoi. De-abia apucă să ajungă la el și vomită. În patru labe, vomită puținul ce îl avea în stomac, apoi își șterse gura cu dosul palmei. Inima îi bătea repede, dar reuși să se ridice pe scaunul de la birou.

Apoi o văzu.

În cel mai apropiat teanc de hârtii, sub o doză de Pepsi, era o factură îndoită la colțuri cu numele și adresa beneficiarului încercuite, un nume pe care îl recunoscuse.

Ce făcea Fredrik?

69.

Pentru a doua oară, Fredrik parcă în sensul giratoriu pustiu și se uită în sus, la drumul acoperit de iarbă care ducea la casa lui Bodil Dirk. Își scoase telefonul și citi mesajul din nou:

„Vino singur.

Bodil.”

Tonul ei era amenințător și se miră din nou de cât de absurdă era toată situația. Avea să meargă, pur și simplu, acolo și să o întrebe pe Bodil dacă îl omorâse pe Thomas Nilsson în acea noapte, în casa parohială, în urmă cu aproape patruzeci de ani? Apoi pe Adam Ceder și pe Christine Karst? Bună, ești o criminală în serie? râse. Ce se aștepta să-i spună ea? Și ce ar fi făcut el dacă răspunsul era da?

Apelă numărul lui Philip. După ce sună de câteva ori, intră căsuța vocală.

— Bună, Philip. Te sun ca să... Vreau doar să știi unde sunt în caz că se întâmplă ceva. Am găsit-o pe Bodil Dirk. Cred că ea poate fi de vină pentru

toate astea. Oricum, dacă nu poți să mă contactezi, sun-o pe Sofia Hjortén de la Poliția din Örnköldsvik. Îi dădu lui Philip adresa lui Bodil, apoi închise. Inspiră adânc de câteva ori ca să se calmeze.

Când puse mâna pe mâner ca să deschidă portiera mașinii, suferi un atac de panică brusc și intens. O sudoare rece îi curse pe spate și respiră convulsiv. Stătu acolo până i se mai calmă respirația, apoi ieși din mașină.

După ce se apropie puțin de casă, zări o lumină slabă la una dintre ferestrele de la parter. O umbră trecu prin spatele geamului striat al ușii de la intrare, relevând faptul că sosirea lui era așteptată. Un fior îi străbătu corpul. Se întoarse, dar de-abia își mai văzu mașina printre arbuști și tufișuri. Speră că avea acoperire în rețeaua mobilă în caz că se întâmpla ceva.

Bătu cu prudență la ușa de la intrare. După câteva secunde, i se păru că auzi zgomot de pași târșâiți înăuntru. O siluetă apăru în spatele geamului. Stătură așa câteva secunde, fiecare de partea cealaltă.

Fredrik își ținu respirația.

Ușa se deschise. O siluetă slabă se ivi în cadrul ușii deschise. Îi făcu semn cu mâna repede să intre și închise ușa cu zgomot în urma lui. Holul de la intrare era întunecat, dar lumina din bucătărie îi permise să zărească femeia slabă din fața lui. Îl cuprinse frica și trebui să lupte contra impulsului de a o împinge într-o parte și a fugi afară. Deschise gura, dar ea îl șâșâi scurt și la obiect.

— Ai venit singur cum ți-am cerut?

El dădu aprobator din cap.

Ochii lui se obișnuiră cu întunericul și văzu că ea stătea cu urechea lipită de ușa de la intrare. Stătură așa câteva minute, înainte ca ea să treacă șchiopătând pe lângă el, murmurând, și să intre în bucătărie. Fredrik o urmă.

Lângă sobă era un cadru de mers.

— Am artrită, preciză ea scurt. Vrei niște cafea?

Interiorul casei era exact opusul exteriorului. Fiecare fereastră era acoperită cu perdele groase și draperii, dar pe pervazuri era plin de flori de plastic și nimicuri, iar pe pereți erau tablouri brodate cu citate din Biblie. Fredrik numără repede cel puțin opt figurine de porțelan în formă de pisică doar pe pervazurile din bucătărie. Fără îndoială, aceasta era cea mai aglomerată casă pe care o văzuse vreodată, dar, destul de surprinzător, era

primitoare și curată. Bodil arată spre fața de masă lungă de un metru și optzeci de centimetri, cu cusături în formă de cruce, pe care era înfățișat un buchet de flori galbene. Zâmbi cu mândrie.

— Mi-a luat un an să o termin. Arată grozav, nu-i așa?

Se așeză cu greu la masa din bucătărie și arată spre o farfurie cu o grămadă de fursecuri făcute în casă. Fredrik se așeză pe scaun și, dezorientat, se servi cu un fursec cu zahăr, pe care îl puse pe o farfurie pentru prăjituri cu motive florale.

— Așadar, Fredrik Fröding, am înțeles că vrei să vorbim despre familia mea.

— Ce vă face să credeți asta?

— Din ce alt motiv ai fi aici? Nimeni nu știe unde sunt și nici măcar că exist. Dacă ai reușit să afli asta, înseamnă că cineva de la Vedbacksgården a ciripit. Ei sunt singurii oameni care au adresa mea.

— Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu un bărbat pe nume Adam Ceder. Și cu un băiat numit Thomas Nilsson. A murit în 1979.

Ea dădu din cap resemnată.

— Ai uitat de Christine. Netezi cu atenție fața de masă.

Fredrik dădu din cap și încercă să ascundă fiorul de pe șira spinării. Vocea lui Bodil era atât de rece că îl îngheță.

— S-au purtat groaznic cu ea, ar trebui să știi asta. Ester mi-a spus totul în noaptea aceea, după ce s-a întâmplat. Ce au făcut. Cum au luat-o cu forța. A meritat ce a primit, chiar dacă...

— Thomas?

Fredrik privi mâinile lui Bodil. Se plimbau pe cusăturile de pe pânză de parcă o refăcea pe fiecare cu un ac invizibil. Un hohot de plâns îi scutură corpul, își scoase o batistă de pânză din mâneca puloverului și își șterse ochii cu ea.

— Da.

Auzeau păsările cântând afară, în pădurea deasă din jurul casei, dar în bucătărie era liniște. Fredrik se simți derutat. Asta era o mărturisire? Ce trebuia să facă acum?

— Așadar, tu ai făcut-o? șopti el, în cele din urmă, mișcându-și mâna spre telefon, care se afla în buzunarul de la blugi.

Bodil își ridică privirea spre el.

— Eu? De-abia pot să umblu. Arată jenată spre cadrul de mers.

— Dar atunci de unde știi de moartea lui Christine?

Bodil arată spre teancul de reviste și ziare de pe banca de lângă Fredrik.

— Lumea a uitat de mine. Eu n-am uitat de ea.

Fredrik se holbă la teanc multă vreme, apoi luă revista de deasupra. Citi adresa tipărită pe spate.

— Asta Norén?

— Una dintre enoriașele tatălui meu de aici, de pe continent. A devenit mama mea de plasament, apoi m-a adoptat oficial. Sunt Bodil Norén de aproape patruzeci de ani. După ce tata s-a mutat în Vedbacksgården, am rămas aici ca să-l pot vizita. Am avut grijă și de Asta, când a îmbătrânit. A murit acum câțiva ani, dar ziarul continuă să vină.

— Bodil, nu înțeleg. Oamenii de pe insula Ulvön cred că tu l-ai omorât pe Thomas. De ce te ascunzi aici, în casa asta, dacă nu ai nicio legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nu am ucis pe nimeni. Bodil clătină din cap.

Fredrik realizează ceva incomod: o credea.

— Dar atunci cine e în spatele acestor crime?

Bodil se uită la perdelele trase, apoi își împături ceremonios batista de pânză. Când își ridică din nou ochii spre el, privirea îi era fixă.

— Ester.

— Ester?

Bodil dădu din cap.

— Nu știu cum s-a întâmplat, explică ea. Eram jos în bucătărie, încercând să fac curat după petrecere. Când m-am întors la etaj, Thomas era deja mort. Toți au crezut că eu am făcut-o, chiar și tata.

— Ester l-a omorât?

Ea dădu aprobator din cap.

— Sora ta, Ester, l-a ucis pe Thomas Nilsson? Dar cum? Și de ce n-ai mers la poliție?

Bodil se uită la el, cu o expresie de rușine pe față.

— Nu m-a lăsat inima să o las să-și petreacă restul vieții în închisoare. Vezi tu, era bolnavă, foarte bolnavă. Când a murit mama noastră, Ester a început să audă voci. Credea că are puteri vindecătoare, că putea vindeca răni și boli. Obișnuia să se taie, apoi încerca să-și facă rănilor să se închidă cu puterea Domnului. Tata a dus-o la un doctor, dar n-a înțeles ce era. Nici tata. Singura lui explicație a fost că Ester trebuia să fi fost aleasă de

Dumnezeu și vocea pe care o auzea era vocea Domnului. Pe lângă asta, Thomas și-a scris condamnarea la moarte cu ceea ce a făcut. Așa că m-am făcut că n-am văzut nimic.

Bodil plânse cu hohote și îl privi rugător.

— Am mers la culcare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În timp ce el atârna acolo, în afara casei, mort. Tot ce s-a întâmplat după aceea a fost din vina mea.

— Te referi la incendiul din Stockholm?

Ea dădu aprobator din cap. Fredrik împinse ceașca de cafea mai departe și se aplecă deasupra mesei, sprijinit pe coate. Își frecă fața și încercă să înțeleagă informația pe care tocmai o primise. Bodil îl privi în timp ce lacrimile îi picurau pe batista împăturită.

— Așadar, Ester a pus un ștreang în jurul gâtului lui Thomas și l-a împins pe fereastră? Chiar dacă era într-un scaun cu rotile? întrebă Fredrik, confuz.

— Da.

— Dar atunci cine i-a ucis pe Adam și pe Christine? Și de ce?

Fața lui Bodil se strâmbă într-o grimasă chinuită și își ridică mâinile pentru a și-o acoperi.

— Bodil?

Ea clătină din cap. Fredrik se întinse peste masă și își puse mâna pe brațul ei, dar ea se îndepărtă brusc.

— Bodil, ajută-mă să înțeleg. Poți să-mi spui.

Își luă mâinile de pe față, le lăsă în jos și îl privi.

— Ester nu e moartă.

O tăcere grea se lăsă între ei. Corpul lui Bodil tremură. Lui Fredrik i se păru că auzi o creangă pocnind afară. La început, crezu că era în imaginația lui, apoi auzi sunetul din nou.

— E pe undeva. M-am temut de ea toată viața. Nu va lăsa niciodată să se afle ce a făcut. Bodil păru căzută pe gânduri, incapabilă să răspundă.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Fredrik.

Se ridică și dădu ocol mesei. Își puse mâna pe umărul lui Bodil, dar, îndată ce o atinse, ea țipă și îl împinse. Își dădu seama că nu avea să plece de bunăvoie din casă.

— Ascultă, Bodil. Nu suntem în siguranță aici. Trebuie să o avertizez pe Marianne. Ea ar putea fi următoarea victimă. Noi am putea fi următoarele

victime. Trebuie să plecăm de-aici.

Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, o apucă de mână și o trase spre ușa de la intrare, pe care o deschise larg. Văzu femeia blondă care îi aștepta afară, cu arma ridicată, când era prea târziu.

70.

Södermalm, 1980

A sunat soneria. Tata nu este acasă, dar a lăsat ușa de la intrare descuiată ca să nu fiu nevoită să ies pe hol dacă venea cineva. M-am aruncat repede în scaunul cu roțile și mi-am îndreptat pătura peste picioare. Mama putea sta pe podea, în dormitor.

— Intră! am strigat eu.

Am stat dreaptă în scaunul cu roțile și am zâmbit. De-abia am reușit. Doar cu un moment înainte îmi exersam echilibrul pe podea. Am devenit chiar bună la asta. Cu ajutorul mamei, am început să-mi folosesc picioarele din nou. Mi-a spus că nu au fost niciodată rupte, doar adormite. În fiecare zi devin tot mai puternică. În curând, am să stau înaintea tatii și am să-i arăt cum Dumnezeu mi-a readus picioarele la viață. Va fi foarte fericit.

Nu uita, copila mea. Ești aleasa lui Dumnezeu. Ai aprobarea lui Dumnezeu în tot ceea ce faci. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună contrariul.

Șoaptele mamei m-au întărit.

Ușa s-a deschis, împingând-o pe mama, care a alunecat sub pat. Am rămas cu gura căscată, dar am fost atât de surprinsă de cine a venit că, pentru o secundă, am uitat de mama. Bodil stătea în cadrul ușii.

— Ester.

S-a aplecat înainte și a încercat să mă îmbrățișeze, dar m-am ferit. Nu voiam să fie aici și să strice totul. Acum eram o familie, mama, tata și cu mine. Nu putea să vină aici și să mă dea de gol. Nu-i așa, mamă?

Bodil a oftat și s-a așezat pe pat.

— Ester, trebuie să le spui acum.

Am clătinat din cap.

— Nu înțelegi? Trebuie să le spunem tatei și poliției. Trebuie să le spui

ce ai făcut. Nu mai suport asta.

Bodil s-a uitat la mine cu o expresie rugătoare, de parcă asta ar fi ajutat la ceva. Nu am putut să mă abțin și am chicotit. Mi-a scăpat printre dinți și mama mi s-a alăturat. Se rostogolea de râs sub pat, dar Bodil nu a observat nimic.

— Ce-i așa de amuzant?

— N-am făcut nimic.

— L-ai omorât pe Thomas, a spus Bodil, uitându-se uluită la mine.

— *Eu* nu am omorât pe nimeni. *Noi* am ajutat.

— Cine te-a ajutat?

— Mama.

Bodil s-a uitat disperată prin cameră, cu ochii în lacrimi.

— Draga mea, draga mea soră, mama e moartă.

— Nu e moartă! Eu sunt copila ei, aleasa lui Dumnezeu. Știi asta, nu-i așa, Bodil?

Și-a pus mâna peste gură și a dat din cap.

— E aici. Ieși, mamă, și arată-i-te lui Bodil. Am încercat să o conving pe mama să iasă, dar era timidă și nu a vrut.

Bodil a izbucnit în lacrimi. S-a întors pe călcâie și a ieșit din cameră. Am urmat-o în scaunul cu roțile. M-am grăbit ca să trec peste pragul pe care tata încă nu avusese timp să-l înlăture.

— Unde mergi?

Bodil a desfăcut lacătul și a deschis ușa de la intrare cu spatele la mine. Înainte să o închidă, s-a întors fără să mă privească în ochi.

— Ester, merg la poliție acum.

— Nu, Bodil! Stai. Nu spune nimic poliției. Ne vor despărți, o vor lua pe mama de lângă mine! mi-am auzit eu vocea ascuțită răsunând pe casa scării. Te rog, Bodil, aș prefera să mor decât să o părăsesc pe mama din nou!

Dar Bodil nu mi-a răspuns. Ușa s-a închis înainte să pot ajunge la ea. M-am întors repede în camera mea și m-am dat jos din scaunul cu roțile. Picioarele mele nu erau încă suficient de stabile încât să pot alerga, deși ne antrenam în fiecare noapte. M-am târât sub pat și am suflat praful de pe mama.

— Mamă! Trebuie să mă ajuți. Bodil spune că va merge la poliție. Ce ne facem?

M-a privit cu reproș.

Copila mea! Trebuia să fie secretul nostru.

— Îmi pare rău, mamă. Te rog, iartă-mă. Ce ne facem? Trebuie să plecăm și să găsim un loc în care să ne ascundem.

Mama nu a avut ocazia să răspundă pentru că a sunat telefonul din bucătărie. Am șchiopătat până acolo cât de repede am putut. Trebuia să răspund înainte să înceteze să mai sune.

— Bodil?

Dar nu era Bodil. Vocea de la celălalt capăt al firului era la fel, chiar dacă nu o mai auzisem de mai bine de un an. Din Ajunul Solstițiului de vară.

— Credeam că ești în Irlanda.

— Părinții mei s-au mutat în Ghana, mi-a răspuns Marianne cu reticență. Am stat cu bunica, în Dalarna, în timpul verii.

— Pe bune?

Marianne a continuat cu o voce arogantă.

— Apoi merg în Anglia, la un pension. Deja am bagajele pregătite la hotel. Plec mâine. Dar tu, Sfânto? Ce ai de gând să faci? O să mergi cu căruciorul în parc și o să hrănești păsările în fiecare zi pentru tot restul vieții tale?

A râs.

Mama mi-a zis ceva din dormitor, dar n-am putut s-o înțeleg.

— La ce hotel stai?

Marianne a părut zăpăcită la început, dar și-a revenit repede.

— La hotelul Kung Carl, de ce întrebi?

Mama a țipat din nou.

— Pot să trec pe la tine? m-a întrebat Marianne.

— De ce?

— Trebuie să las niște Biblii în engleză pentru Aron, de la congregație. Mama mi-a spus că trebuie să fac asta. De ce m-ai întrebat, credeai că vreau să te văd sau ceva de genul acesta?

Aceeași Marianne. Nu învățase nimic, nu simțise biciul lui Dumnezeu. Dar Bodil avea să se întoarcă în scurt timp cu poliția. Nu aveam timp de Marianne și de Bibliile ei, trebuia să o iau pe mama și să fug. M-am uitat în dormitor. De pe pat, mama m-a privit în ochi. La început, m-a privit cu severitate, dar apoi mi-a zâmbit și a dat aprobator din cap.

Și am înțeles ce voia mama să fac.

— Da, Marianne. Ar fi în regulă. Poți să treci pe la mine.

Södermalm, 1980

Bodil se opri la fântâna din Piața Maria și se așează. Contemplă sculptura cu pieptul gol a zeului viking Thor cu ciocanul său ridicat deasupra șarpelui Jörmungandr. Apa din fântână era oprită în acea zi, dar sculptura dramatică părea la fel de vie.

Nu știa ce să facă. O iubea pe Ester. Voia să o ajute, dar nu mai putea să tacă mult timp. Conștiința ei vinovată o rodea pe dinăuntru.

Tatăl ei avea să fie dezamăgit. Până la urmă, îi promisese să o protejeze pe Ester. Și chiar făcuse tot ce putuse ca să realizeze asta, își lăsase viața să se învârtă în jurul surorii ei, neglijându-și nevoile ca să fie mama pe care amândouă o pierduseră. Fusese de acord și cu predicile tatălui ei despre cât de aleasă era Ester. Cum era iubită de Dumnezeu și cum mama lor murise pentru a deveni un înger care să le vegheze. Ascunsese boala lui Ester și vocile pe care le auzea. Acceptase vina, îl lăsase pe tatăl ei să o alunge. Făcuse totul ca să își apere sora de batjocurile prietenilor lor. Și totuși, se ajunsese la așa ceva.

Bodil începu să plângă din nou. Nu mai putea minți. Conștiința ei nu trebuia să fie pătată de ceea ce făcuse Ester.

Se ridică, își șterse hotărâtă lacrimile de pe față și își netezi bluza și fusta. Când își ridică privirea, doi bărbați stăteau în fața ei.

— Arde! Amândoi arătau cu mâinile în spatele ei.

Bodil se întoarse. Chiar ardea. Fumul negru acoperea cerul. Fără să stea pe gânduri, se îndreptă spre apartament. La început, ieși din parc încet și ajunsese pe stradă, urmărind fumul cu privirea. Apoi începu să alerge. Inima îi bătea nebunește. Când aproape ajunsese în fața blocului de culoarea teracotei, văzu flăcări furioase, galbene și portocalii, ieșind din acoperișul clădirii.

O, Doamne, Ester! Ester era acolo și nu putea ieși.

Deși nu voia să se gândească la asta, gândul puse oricum stăpânire pe ea.
E vina mea.

O mulțime de oameni se adunaseră în fața ușii de la intrare. O femeie ieși fugind cu un bebeluș în brațe, ciocnindu-se de un bărbat care încerca să intre.

— Stai! Nu poți intra acolo! țipă femeia, dar bărbatul dispăru în timp ce urca scările, protejându-și nasul și gura cu mânăca. Era tatăl ei. Bodil văzu că era el. Intra ca să o salveze pe Ester.

Totul se întâmplă incredibil de repede și, în același timp, încet. Oamenii alergau pe lângă ea, dar păreau să se miște cu încetinitorul. Sirena unei mașini de pompieri răsună undeva departe. Bodil stătu acolo, de parcă împietrise. Câteva persoane ajutau la primirea celor care scăpaseră din clădire. Pompierii și personalul de intervenție în caz de urgență se chinuiau cu camioanele cu scări și furtunurile de incendiu. Focul se răspândise la mai multe apartamente și fumul negru ieșea pe ferestre. Nu îi văzu pe tatăl ei și pe Ester nicăieri.

În vreme ce stătea acolo, văzu cum se deschise ușa din lateral a clădirii. O siluetă cu părul lung se ridică încet, ținându-se de balustradă, de la nivelul subsolului. Șchiopăta, părând să fie rănită. Îi tremurau picioarele. Silueta i se păru foarte cunoscută. Bodil miji ochii prin fum și printre toți oamenii care alergau.

Fata se opri brusc și o privi în ochi. Se uitară una la cealaltă multă vreme.

Ester își puse degetul arătător pe buze și zâmbi.

Apoi dispăru pe stradă.

72.

— Nu mișcați! Sofia stătea cu picioarele depărtate și cu ambele mâini pe arma trasă. Vocea ei era autoritară. Fredrik îi dădu drumul lui Bodil, care plângea, și stătură acolo, pe treapta de la intrare. Sofia își puse arma în toc.

— Dă-te înapoi! Arată spre ușă, iar el făcu așa cum îi ordonă ea. Sofia urcă repede scările și merse la Bodil. Își puse protector brațul pe umerii înguști ai lui Bodil și se aplecă înainte atât de mult că fețele lor practic se atinseră.

— Bodil, sunt Sofia Hjortén. Sunt polițistă. Ce s-a întâmplat aici?

Bodil ridică privirea, uitându-se la Sofia pentru prima dată.

— Ester, șopti ea, trebuie s-o găsești pe Ester.

•

După câteva minute, toți trei stăteau în Volvo-ul Sofiei. Sofia conducea,

cu buzele strânse. Mașina rula cu mult peste limita de viteză, iar Fredrik trebui să se țină de mânerul portierei ca să nu fie aruncat de colo-colo ca o păpușă de cârpă. Fredrik lăsase Skoda bunicii în sensul giratoriu de lângă casa lui Bodil, dar se bucura că nu trebuia să conducă. Începuse să plouă, iar drumul ud sclipea ciudat de înspăimântător în lumina farurilor.

În oglinda retrovizoare, o vedea pe Bodil holbându-se absentă la drumul dinaintea lor.

— Îți dai seama cât de nebunesc sună totul? întrebă Sofia.

El dădu aprobator din cap, fără să-i spună nimic Sofiei. Era o nebunie, chiar dacă era cea mai probabilă explicație.

— Jur, dacă e ceva ce ai inventat ca să te salvezi...

Își deschise gura ca să spună ceva, dar Sofia încă nu terminase.

— Așadar, se presupune că Ester Dirk l-a omorât pe Thomas Nilsson, a supraviețuit incendiului din apartament, s-a întors și a mai omorât trei persoane? Cum e posibil așa ceva?

— Nici eu nu înțeleg asta, spuse Fredrik. Stai, cum adică încă *trei*?

Pentru prima dată, Sofia se uită spre scaunul pasagerului la el.

— E un mort și în Stockholm. Mats...

— Mats Dahlman. Vocea de pe bancheta din spate îi făcu pe Fredrik și pe Sofia să tresară. Sofia se uită în oglinda retrovizoare și se trezi privind-o pe Bodil în ochi.

— Îi va elimina unul câte unul pe toți cei care i-au făcut rău.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Fredrik fu mai convins că Marianne era următoarea victimă. De-asta fusese furată fotografia ei din tabără. Era un avertisment de la Ester.

— Trebuie să o văd pe Marianne, spuse el. Ar putea fi în pericol.

Sofia clătină din cap, dar el își dădu seama că îl credea. Această realizare aproape că îl făcu să plângă de ușurare.

— Nu mergi nicăieri, îi spuse Sofia. Mergi la secția de poliție, înțelegi? Ne vom ocupa de Marianne și de ceilalți care au fost în tabără mai târziu.

— Dar dacă...

— Fredrik. Asprimea vocii Sofiei îl făcu să tacă. Lasă poliția să se ocupe de asta acum. Vom trimite pe cineva la Marianne, dar întâi trebuie să ne ocupăm de asta.

Sofia scoase telefonul și apelă un număr. Informă repede persoana de la celălalt capăt al firului despre situație.

— Căutăm o anume Ester Dirk, născută în 1965. Descriere necunoscută. S-a presupus că a murit într-un incendiu din cartierul Södermalm din Stockholm, în 1980, dar e suspectată că ar mai fi în viață și în libertate. Am motive să cred că Ester Dirk e responsabilă pentru cele trei crime pe care le investigăm și o a patra, un băiat de 14 ani, care a fost ucis în 1979. Ar trebui considerată extrem de periculoasă. Sunt pe drum, cu doi martori în mașină. Ajungem în douăzeci de minute.

De-abia închise, când telefonul sună. Schimbă câteva propoziții cu persoana de la celălalt capăt al firului, dar Fredrik nu putu să-și facă o impresie despre ce era convorbirea. Când închise, era albă la față.

— Trebuie să merg la spital.

73.

Fredrik se uită la cheile de pe tăvița dintre scaunele din față ale mașinii Sofiei în timp ce trecură printre porțile garajului secției de poliție. Cheile ei erau prinse de o minge de plută maro, dar nu era atât de prost încât să nu-și dea seama că erau de la barca ei. Contemplând ideea aceasta trecătoare chiar și pentru o secundă, își dădu seama că era nebunie pură. Chiar și așa, se pregăti. Se aplecă spre portiera din partea pasagerului și aruncă o privire înapoi spre porțile de metal din urma lor care se vedeau în oglinda retrovizoare, încă nu începuseră să se închidă. Nu putea sta liniștit la secția de poliție, trecând prin interogatorii nesfârșite, în timp ce Marianne era în pericol. Trei persoane erau deja moarte, iar ea putea fi următoarea. Simțea o responsabilitate, de parcă el era catalizatorul a tot ceea ce se întâmplase.

Sofia își îndreptă mașina spre un loc de parcare și întinse mâna după cheia din contact. Asta era șansa lui. Cu o mișcare, înșfacă cheia bărcii și ieși brusc pe portiera pasagerului. Porțile tocmai începuseră să se închidă, dar reuși să se arunce afară înainte să se închidă cu zgomot. Când ajunse după colțul clădirii de cărămidă maro-roșcată care găzduia secția de poliție, se auzi strigat de cineva, dar deja avea un avans prea mare. Evident, aveau să îl ajungă din urmă la un moment dat. Înțelese asta, dar indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu avea să ajungă la închisoare. Nu era un criminal.

*

Sofia alergă pe holul alb, spre recepție.

Încercă să nu se gândească la Fredrik. Prostul ăla! Ce făcea?

Karim, care îi întâmpinase în garaj ca să se ocupe de Bodil și de Fredrik, trimisese o patrulă în căutarea lui. Nu avea cum să ajungă foarte departe pe jos. Karim o asigurase că nu era nevoie de ea la secție și că trebuia să se concentreze pe Tord. Chiar și așa, asta o deranja foarte tare. Cine se credea Fredrik?

Când ajunse la recepție, asistenta-șefă vorbea la telefon. Femeia solidă îi făcu semn că avea să termine într-o secundă. Sofia se forță să zâmbescă, dar începu imediat să umble dintr-o parte în alta în fața tejghelei, așteptând ca femeia să-și termine convorbirea telefonică. După cinci minute, nu mai suportă, își scoase insigna și o țină sub nasul asistentei vorbărețe. Privind-o pe Sofia, ea își încheie conversația și închise.

— O, dragă. Ce s-a întâmplat? Asistenta părea foarte îngrijorată că o făcuse pe polițistă să aștepte.

— Îl caut pe Tord Grändberg. A fost operat în dimineața asta. Trebuie să vorbesc cu el acum.

— Mă tem că nu puteți, spuse asistenta, clătinând din cap cu fermitate. I-a trecut efectul anesteziei, dar doarme acum. Are nevoie de odihnă.

— Poate că nu m-am exprimat clar, dar trebuie să-l văd acum! Doctorul lui m-a sunat acum mai puțin de o oră și mi-a zis că Tord întreba de mine, că era important! Vocea ridicată a Sofiei răsună pe hol și câteva asistente care se aflau mai departe se întoarseră îngrijorate ca să vadă pentru ce era toată agitația.

— Nu-mi pasă nici dacă sunteți Comisarul Poliției Naționale. Nu primește vizitatori acum. Momentan, e încă între viață și moarte, înțelegeți?

Un tremur de îngrijorare o cuprinse pe Sofia. Tord nu putea muri. Așa ceva nu se putea întâmpla. El era cea mai apropiată rudă care îi rămăsese pe lume. Pur și simplu, trebuia să-l vadă.

— Îmi cer scuze pentru tonul strident, dar sunt cam îngrijorată. De fapt, nu sunt aici în calitate de polițistă. Tord face parte din familia mea.

Asistenta o privi sceptică.

— Vă rog, o îndemnă Sofia. Nu mi-a mai rămas nimeni altcineva. Tord a fost ca un tată pentru mine. Vreau doar să-l mai văd o dată în caz că... în caz că...

Intră în panică și, brusc, îi fu greu să mai respire. Ochii i se umplură de

lacrimi și trebui să se îndoie din cauza durerii din stomac. Asistenta sări repede în picioare și veni din spatele tejghelei, înainte ca asistenta să ajungă la ea, Sofia vomită pe podea.

— O, gata, gata, dragă. Asistenta o mângâie pe spate ca să o liniștească. Nu poți intra să-l vezi dacă ai un virus la stomac. Nu e destul de puternic pentru așa ceva.

Sofia își șterse gura cu dosul palmei. Stomacul i se încorda și i se agita.

— Nu am un virus la stomac. Am cancer.

După o jumătate de oră, Sofia stătea pe o targă în hol, cu un pahar de plastic cu apă și câteva analgezice în organism. Asistenta insistase să fie consultată, dar ea refuzase. În cele din urmă, îi promiseseră că putea să intre și să-l vadă pe Tord pentru câteva momente.

O asistentă scoase capul dintr-un salon aflat la câteva uși depărtare pe hol și îi făcu semn cu mâna să vină. Când Sofia îl văzu pe Tord zăcând acolo, pe pat, cu ochii închiși și umflați, simți un nod în gât din cauza lacrimilor. Avea un bandaj imens în spatele urechii stângi, ținut în loc de o bucată de tifon care îi fusese înfășurată pe creștetul capului de câteva ori.

Încă nu era clar cum căpătase rana de la cap, dar asistenta îi explicase că fractura craniană permisesse creierului său să se umfle, ceea ce îl salvase de la o hemoragie cerebrală gravă. Din păcate, încă exista riscul unor hemoragii sau al unor cheaguri de sânge. Nu știa sigur dacă avea să supraviețuiască și, chiar dacă se întâmpla asta, era posibil să nu mai fie el însuși.

Sofia intră pe vârfurile picioarelor în salon, trase un scaun lângă pat și se așeză. Își puse mâna pe pumnul mare al lui Tord și își lăsă fruntea pe pătura galbenă de spital care îi acoperea corpul. Respira cu mici pufăieli și avea un tub în nas. Îi mângâie obrazul ca să-l liniștească. Din când în când, arunca o privire spre ușă, speriată că asistenta avea să intre și să o alunge. Dar nu veni nimeni. Aproape că adormise pe scaun când şuieratul lui Tord o trezi.

— Bună, fetițe.

Vocea lui era spartă și răgușită.

— Slavă Domnului că ești în viață! Sofia simți din nou lacrimile curgându-i din ochi. Habar n-ai cât de îngrijorată am fost.

Tord își mișcă puțin capul, dar făcu o grimasă de durere. Sofia își trecu degetul prin părul lui cărunt cu mare prudență.

— Se va rezolva, ai să vezi. În curând, te vei întoarce pe barca ta de pescuit. Odihnește-te acum. Putem vorbi mai târziu. Se ridică și își luă geaca, mângâindu-i mâna de rămas-bun. Trebuie să mă întorc la secție. Am făcut o descoperire în anchetă.

Făcu un pas spre ușă, dar Tord o apucă de mână cu o putere surprinzătoare. Privirea lui din spatele acelor pleoape pe jumătate închise, umflate și învinețite, îi spuse că avea ceva de zis și că merita să stea pentru asta. Se așeză din nou.

— Ce-i, Tord?

— Marianne Nordin. Trebuie să o găsești... Ea... Cicatricile de pe... Inspiră adânc și din plămânii lui se auzi un horcăit urât. Își dădu ochii peste cap și avu o criză. O alarmă zgomotoasă se declanșă și unul dintre aparatele de lângă patul lui începu să sune.

Într-o secundă, salonul se umplu de doctori și asistente. Ușa fu trântită cu zgomot în nasul Sofiei, care fu lăsată singură pe hol.

74.

Cu plămânii arzând, Fredrik alergă cale de aproximativ zece străzi, până la portul de agrement, cu telefonul lipit de ureche. Sunase de zece ori, dar Marianne tot nu îi răspunse. Renunță, băgă telefonul în buzunar și se uită în jur, la toate bărcile ancorate acolo. Recunoscă imediat barca neobișnuită de mahon pe care o văzuse la pontonul Sofiei, în Norrbysbodarna. Porni motorul după câteva încercări și se îndepărtă în larg.

Mai navigase cu bărci cu motor, înainte de *Estonia*. Familia lui Philip avusese o barcă, iar Hans îl lăsase să navigheze cu ea până în Sandhamn de câteva ori, dar asta se întâmplase cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Avea probleme la controlarea vitezei, uneori mergea prea repede, alteori prea încet, iar barca sălta înspăimântător pe valuri. Îl bătea vântul și fu recunoscător pentru pelerina de ploaie verde pe care o găsisese în compartimentul de depozitare de sub scaune.

O hartă nautică într-o folie protectoare de plastic era lipită pe panoul de control. Trebui să-și golească mintea de toate celelalte gânduri ca să o descifreze. Dacă s-ar fi lovit de stânci pe vremea asta, ar fi fost terminat.

Fredrik se chinui mai bine de o oră, contracarând valurile în timp ce

încerca să mențină drumul drept până când, în sfârșit, se ivi insula Ulvön. Încetini în timp ce se apropie de strâmtoarea dintre Ulvön-ul de Nord și cel de Sud, manevrând barca cu grijă. Vântul se mai potoli când intră în strâmtoare, dar încă ploua cu găleata. Când ajunsese în portul Ulvö, Fredrik își dădu seama că nu știa unde să o lege. Portul de agrement de lângă zona comercială, acolo unde îl lăsase feribotul, era plin. Singurul loc pe care îl știa în afară de acesta era adăpostul pentru bărci al soților Bohman și întoarse spre cheiul îngust cu o viteză mult prea mare. Nu își aminti cum să lege noduri adevărate, așa că înfășură frânghia bărcii în jurul unui par de lemn de câteva ori și speră că avea să fie suficient.

Adăpostul pentru bărci încă avea banda de delimitare alb-albastră a poliției în jurul lui. Aici fusese găsită Christine Karst, chiar sub pontonul pe care el și Marianne stătuseră, băuseră cafea și discutaseră, fără să știe nimic. Era ceva atât de groaznic că îi întoarse stomacul pe dos.

Casa lui Marianne era la doar câteva sute de metri mai sus de adăpostul pentru bărci. Fredrik se aplecă în ploaie și alergă până la casa albă. Spre ușurarea lui, văzu lumină la una dintre ferestrele de la etaj. Exact în momentul în care își puse mâna pe clanța ușii de la intrare, îi sună telefonul. Îl scoase, sperând că, în sfârșit, Marianne îl suna înapoi, dar nu recunoscuse numărul. Asta probabil însemna că era poliția și respinse apelul.

Dacă Marianne dormea, nu voia să apese pe sonerie și să o deranjeze, dar dacă Ester deja era acolo... nici măcar nu îndrăzni să se gândească la asta. Fredrik încercă să deschidă ușa și descoperi că nu era încuiată. Pășii încet în holul de la intrare, cu apa curgându-i de pe pelerina de ploaie. Continuă să înainteze prin casă, fără să se descalțe.

Nu era nici urmă de Marianne, dar telefonul ei mobil era pe masa din bucătărie, setat pe silențios. Fredrik înjură în gând pentru că nimănui din zonă nu-i păsa dacă putea fi contactat sau nu. La ce bun să ai telefon dacă nu îl poți auzi cum sună? Încercă să deschidă o ușă în holul din față, care ducea spre subsol, și descoperi că nici aceasta nu era încuiată. Încercă să se convingă că totul era bine. Probabil că Marianne dormea.

— Marianne? Aprinse becul pe scări. Marianne? Alo! strigă el un pic mai tare, dar nu primi niciun răspuns.

După ce ezită o secundă, hotărî să urce la etaj. O treaptă de lemn scârțâi tare în timp ce urcă. O lumină slabă ieșea dintr-una dintre camere. Fredrik bătu în ușa groasă de pin. Când nu primi niciun răspuns, o deschise cu

prudență.

Camera era decorată într-un stil romantic, cu perdele de dantelă și trandafiri uscați într-o vază. Pe perete erau câteva fotografii înrămate. Patul era făcut cu grijă, cu o cuvertură croșetată. O rochie de vară atârna pe un umeras în fața ușii dulapului. Fredrik se opri să se uite la fotografia de pe măsuta de toaletă de lângă ușă. Nepoții lui Marianne, aceeași fotografie pe care i-o arătase pe telefonul ei mobil. Câteva fotografii asemănătoare atârnav pe peretele de deasupra măsutei de toaletă. Observă că acei copii purtau aceleași haine în toate fotografiile. Când se aplecă mai aproape, își dădu seama că era aceeași fotografie în rame. Numără cel puțin zece fotografii peste tot, prin cameră, toate la fel.

Pe noptiera de lângă patul lui Marianne era un îngeras vechi de jucărie. Fredrik îl ridică cu grijă. Era îmbrăcat în alb și avea părul blond. Păpușa avea un zâmbet senin pe față și mâinile strânse în rugăciune. Materialul din care erau făcute aripile era aproape transparent și era pătat cu ceva care arăta ca rugina.

Tocmai se pregătea să pună îngerul jos când auzi o scândură din podea scârțâind în spatele lui. Fredrik se întoarse și o văzu pe Marianne stând în cămașa ei de noapte, în pragul ușii. Fu atât de speriat că scăpă îngerul pe podea.

— O, Doamne, ce m-ai speriat îngrozitor!

— Nu atinge nimic! Vocea lui Marianne era stridentă. Nu trebuie să atingi nimic! Nu trebuie să bâjbâi și să distrugi.

— Voiam doar să...

Își ridică mâna pentru a-l face să tacă, iar Fredrik își dădu seama imediat că nu era în regulă ceva. Ochii ei sticloși priveau prin el.

— Trebuie să plecăm, o îndemnă Fredrik. Nu ești în siguranță aici. Am încercat să te sun. Te-am sunat de multe ori. Ți se va părea complet incredibil, dar Ester Dirk e în viață. Ea l-a omorât pe Thomas în tabăra aceea de vară. Iar acum s-a întors și a mai omorât câteva persoane. Ai nevoie de protecția poliției.

Marianne râse.

— Crezi că Ester e în viață?

— Da. Trebuie să plecăm de-aici.

Marianne dădu din cap gânditoare, privind fix îngerul care zăcea pe podea.

Fredrik începu să se simtă inconfortabil. Ceva trebuia să se fi întâmplat. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit câțiva ani de când o văzuse ultima dată. Părul ei drept era nepieptănat și lins și avea cearcăne. Mai era ceva legat de ochii ei. Marianne nu avea ochii căprui?

— Ce spui tu, Fredrik, că Ester Dirk e în viață, ar putea fi adevărat.

— Am să o sun pe Sofia și am să-i cer să vină să ne ia.

— Bine, bine. Așa să faci. Dar, mai întâi, te rog, ridic-o pe mama. Nu vrea să zacă pe podea. Marianne arată cu degetul spre înger.

Fredrik o privi întrebător, dar hotărî să facă cum îi spuse ea. Părea confuză. Se aplecă și își întinse mâna după înger.

Ajunse deasupra lui în doar doi pași. Fredrik avu timp doar să zărească ciocanul lucios cu coada ochiului. Sunetul provocat când îi lovi maxilarul fu ultimul lucru pe care îl percepu.

Marți, 2 iulie

75.

Începea să se lumineze afară când Fredrik deschise ochii. Ceața cenușie se vedea prin fereastra dreptunghiulară de sus, aproape de tavan. Mirosea a mucegai și umezeală, și își dădu seama repede că era la subsol.

Durerea din falcă îl lovi ca un tsunami. Pentru o secundă, crezu că avea să vomite. Cantități mari de sânge se uscaseră pe cămașa lui. Încercă să-și ridice mâna ca să simtă cât de grav era, dar nu putu, încheieturile mâinilor lui erau legate cu bandă adezivă de brațele unui scaun cu rotile.

Încercă să se elibereze, dar mișcarea îi provocă o durere puternică de cap și îi încetoșă vederea. Ce naiba se întâmplase? Unde era Marianne?

Când i se limpezi privirea, un chip apărură chiar în fața lui. Tresări și încercă să se dea înapoi. Mirosul unui parfum floral amestecat cu izul grețos al fierului. Își ridică privirea și o întâlni pe a lui Marianne. Purta o perucă cu părul lung și blond, și dădea din cap cu milă. Lângă ea, pe podea, se afla o canistră de benzină.

— Ce păcat, Fredrik, că a trebuit să se termine așa. Se așează pe scările din pivniță, un pic mai departe de el. Ușa exterioară, înclinată și verde a pivniței era în spatele ei.

Fredrik deschise gura, dar falca îi zvâcni atât de tare că de-abia putu scoate câteva cuvinte.

— Cine... tu?

Vorbea ca bunicul lui după accidentul vascular cerebral. Marianne își aranjă peruca și îi zâmbi cu seninătate.

— Cine sunt eu? Sunt aleasa Domnului. Sunt Ester.

Fredrik avu o senzație puternică de irealitate. Se chinui să încerce să înțeleagă ceea ce tocmai îi spusese Marianne. Cum să fie ea Ester?

— Tu... omorât...?

Ea se uită surprinsă la el.

— Nu eu. *Noi*, mama și cu mine. Nu vor mai fi niciodată răi cu mine, nu-i așa, mamă? Nimeni nu o poate atinge pe aleasa Domnului. Și nimeni

nu va divulga secretul meu. Nimeni. Nici Bodil, nici Tord, nici tata și nici tu, Fredrik.

Îi era greu să se concentreze din cauza durerii. Limba încă nu-l asculta. Cuvintele îi ieșeau de parcă avea mămăligă în gură.

— Elizabeth... moartă.

— Mama nu e moartă. E chiar aici, sâsâi Ester mângâind cu blândețe îngerașul alb de jucărie așezat pe trepte, lângă ea. Vezi, mama mi-a promis acolo, în mașină, că nu mă va părăsi niciodată și nu a făcut-o. Și-a ținut aripile deasupra mea. Vocea ei era copilăroasă și ascuțită. Nimeni nu ar trebui să se atingă de aleasa Domnului. Nu-i așa, mamă? Cine se atinge de cea îndrăgită de Dumnezeu trebuie să ardă în iad.

E nebună. Voi muri în pivnița asta.

— Ei n-au înțeles că aceea pe care Dumnezeu o iubește nu poate muri niciodată. Nici măcar când i-am amenințat cu fotografia. N-au înțeles până în ultimul moment, dar atunci a fost prea târziu. Nu-i așa, mamă?

— De ce acum?

Ester își ridică privirea de parcă ar fi uitat că Fredrik era acolo.

— Când m-am întors în Ulvön, am știut că era timpul. Era timpul să am parte de răzbunarea pe care o așteptasem toată viața.

Se ridică de pe treaptă și înconjură o dată scaunul cu roțile, cu îngerul în mână.

— Christine a fost prima, impresionabila, fragila Christine. Nu prea s-a împotrivit. Nici Adam. Era atât de preocupat și arogant, atât de dornic să pună mâna pe hotelul lui Christine. S-au lăsat mânați spre moarte ca o turmă de oi. Doar Mats a încercat să riposteze, dar la ce i-a folosit? O expresie de scârbă îi apărui pe față la menționarea numelui său. Adam a plutit până la mal, mai jos de hotel. Nu se putea ceva mai poetic. Un semn sigur de aprobare din partea lui Dumnezeu, că a fost mulțumit de felul în care i-am îndeplinit lucrarea. Nu crezi?

Fredrik încercă să clatine din cap, dar nu putu. Durerea din falcă i se întinse până la tâmplă.

— Unde-i Marianne?

— Cenușă și funingine într-un mormânt care nu e al ei. A dispărut. Precum Christine și Mats. Au trebuit să plătească pentru ceea ce au făcut. Lucrarea Domnului va fi împlinită curând.

Ester dispăru din câmpul lui vizual. O auzi murmurând în spatele lui, dar

Își dădu repede seama că nu vorbea cu el. Își puse cu grijă picioarele jos, între suporturile pentru tălpi ale scaunului cu roțile, și reuși să miște scaunul destul ca să o poată vedea peste umărul lui.

— Vei părăsi această viață pământescă în flăcări, Fredrik, exact ca Marianne. Totul trebuie să fie purificat prin foc. Iar în ceea ce mă privește, mă voi ridica din nou din cenușă.

— Nu, stai!

Ester se ghemui în fața lui. Își puse mâna pe genunchiul lui.

— Ți-e frică?

Fredrik dădu din cap abia perceptibil.

— Să nu-ți fie. Doare doar pentru puțin timp. Apoi ești liber.

Mângâie capul îngerului de jucărie, apoi îl lăsă ca să deschidă ușa pivniței. O panică teribilă îl cuprinse pe Fredrik. Dădu din picioare disperat în podeaua rece ca să scape, dar fără folos.

Sunetul slab al capacului canistrei cu benzină deschizându-se păru să răsună între pereții solizi. Ea turnă cu grijă benzină în jurul scaunului cu roțile, pe picioarele și mâinile lui. Aruncă acea canistră, care zăngăni pe podeaua pivniței, și se uită în ochii lui pentru ultima dată.

— Adio, Fredrik. Îi zâmbi.

O privi ridicând cu încetinitor un chibrit, apoi trecându-l pe catran.

O scânteie se aprinse, dar apoi se stinse.

Ester râse și ridică din umeri în timp ce se uită la el. Azvârli chibritul într-o parte și scoase altul.

Fredrik închise ochii.

Văzu ochii blânzi ai mamei sale în fața lui și auzi râsul răsunător al tatălui său. Văzu oceanul, pe Niklas, barca de salvare. Și pe Sofia. Părul ei blond luminat din spate de lumina puternică ce venea dinspre ușa deschisă a pivniței. Chipul ei frumos într-o concentrare profundă. Vera cea înaltă, ca o lupoaică, lângă ea. Dar de ce aveau arme în mâini? Asta nu se potrivea deloc.

Un foc de armă. Simți o durere arzătoare în stomac.

Apoi totul se întunecă.

Epilog

Telefonul mobil stătea liniștit în buzunarul cămășii ei de noapte de spital, uzată până se înmuiase din cauză că fusese spălată de nenumărate ori. Sofia îl ridică pentru a suta oară ca să verifice dacă o sunase Vera, dar ecranul era gol. Stătea acolo, în fața acelei uși galbene și banale de spital, privind firele de praf care pluteau prin razele de soare. Trecuse de nenumărate ori prin fața acestei uși în ultimele săptămâni, dar fără să îndrăznească să intre. Știa că ar trebui să o facă. El avea nevoie de tot sprijinul din lume. Chiar și-așa, nu putea să deschidă ușa și să intre.

Unii dintre colegii ei trecuseră pe la el ca să încerce să-l interogheze. Le citise raportul, însă nu scria aproape nimic despre ceea ce se întâmplase în acea pivniță. Dar Fredrik era în viață. Asta era tot ce conta.

Mormântul lui Ester Dirk avea să fie deschis în acea zi. Sofia ar fi vrut să fie acolo, dar doctorul protestase puternic în clipa în care îi menționase călătoria la Stockholm. Era destul de sceptic în legătură cu faptul că încă lucra, chiar dacă de pe patul de spital. Călătoria era exclusă.

De vreme ce Ester Dirk fusese singura persoană care dispăruse după incendiul din Sankt Paulsgatan în 1980, nimeni nu pusese la îndoială identitatea cadavrului ars. Aron Dirk însuși confirmase faptul că acel cadavru găsit era al fiicei lui și, prin urmare, chestiunea fusese soluționată. Dar având în vedere evenimentele acestei veri, erau destul de convinși că aveau să găsească rămășițele lui Marianne Nordin în mormântul lui Ester Dirk.

Părinții lui Marianne erau deja mutați în Ghana când Ester îi luase locul lui Marianne la pensionul din Cambridge. Asta se întâmplase cu mult înainte de era digitală. Nu existau telefoane mobile, parole de știut și site-uri de socializare de actualizat. O tunsoare și o culoare de păr noi erau suficiente. Când părinții lui Marianne muriseră, la un an după, de febră Dengue, scăpase de alt obstacol din calea ei, iar Ester putuse să devină în totalitate Marianne Nordin, cu o moștenire considerabilă în buzunar.

Vera luase un avion până la Londra ca să-l întâlnească pe fostul soț al lui Marianne Nordin, sau Ester Dirk, cum părea să fie cazul acum. I se frânse inima când auzise ce se întâmplase, dar recunoscuse că se temuse de multă

vreme că avea să ajungă rău din cauza problemelor ei mintale. Pe parcursul întregii lor căsnicii, Marianne suferise din cauza halucinațiilor auditive și a iluziilor de grandoare care o făcuseră să creadă că era aleasă de Dumnezeu. Fusese internată involuntar de câteva ori pe durata căsniciei lor. În cele din urmă, el nu mai suportase și intentase divorțul. Când Vera îl întrebase dacă putea vorbi cu fiul lor, fostul soț dăduse din cap surprins. Nu aveau nici fiu, nici nepoți.

Acoperirea mediatică fusese o nebunie. Criminalii în serie erau incredibil de rari și cazul primise o atenție extraordinară. Sofia ratase toată agitația de vreme ce era internată în spital, dar Vera se plânsese zile la rând că era hărțuită de ziariști. Încă nu discutaseră despre rolul Sofiei în ceea ce se întâmplase. Ancheta internă încă era în desfășurare. Vera fusese responsabilă pentru glonțul care ricoșase în pivniță, așa că și ea era anchetată.

Sofia habar n-avea cum se întâmplase, dar, cumva, Mattias reușise să se transfere în Umeå, la departamentul lor de comunicare. De mai multe ori, îi zărise fața bronzată pe la diferite transmisiuni de știri și i se păruse foarte fericit în noul lui rol. Găsise ceva ce își dorea mai mult decât să fie șef – expunerea în mass-media. Dacă ar fi fost în altă situație, Sofia ar fi profitat de șansa de a revendica postul de succesoare a Verei, acum că Mattias era ocupat altundeva. Dar postul nu mai era potrivit pentru ea. Chiar dacă reușea să își păstreze slujba, nu i s-ar fi permis să iasă din spital prea curând.

În ciuda numeroaselor lucruri care se rezolvaseră cu arestarea lui Ester Dirk, greața tot nu-i trecuse. Chiar și când starea lui Tord se îmbunătățise, fusese transferat de la terapie intensivă și medicii putuseră să spună că, probabil, avea să-și revină, ea tot nu începuse să se simtă mai bine. În cele din urmă, nu avusese de ales decât să își facă programare la un doctor. Doctorul care o consultase determinase repede că trebuia să fie internată și, după cinci săptămâni, încă era aici, închisă între pereții spitalului, doar cu anxietatea și propriile gânduri drept companie. Încă nu înțelegea pe deplin veștile.

Stătu cu o pungă sub bărbie și vomită fiere în timp ce o asistentă dolofană o mângâie pe cap ca să o aline. Imagini cu trupul sfrijit al tatălui ei, distrus de cancerul care se răspândea, îi trecură prin minte în timp ce aștepta vestea. Privirea miloasă a doctoriței când intră în salon o convinse

imediat. Știa ce avea să audă. Chiar înainte ca doctorița să deschidă gura, lacrimile deja curgeau din ochii Sofiei. Avea cancer. Avea să moară.

Chiar și așa, șocul fu mai mare decât s-ar fi așteptat.

— O, dragă, îmi amintesc cum a fost. Nu e ușor. Am vomitat cinci luni cu primul. E neobișnuit să înceapă atât de devreme ca la tine, dar nu dispera. Va trece.

Ceea ce nu putea să se întâmple niciodată se întâmplase.

Sofia nu crezu până când nu văzu cu ochii ei inimioara care bătea la ecograf. Contrar tuturor așteptărilor, o mică viață se prinsese și începuse să crească în ea, cu tot ce implica asta. Doctorița îi explică faptul că suferea de un tip grav de grețuri matinale care afecta doar un mic procent de femei însărcinate. Puteau începe imediat ce ovulul se atașa de peretele uterin și uneori continuau până târziu în sarcină. Totuși, cazul Sofiei era cel mai grav dintre toate cele de care se ocupase vreodată vreun medic din personalul lor.

Se uită în jos, la umflătura încă invizibilă, și mângâie cicatricea decolorată și mica viață care creștea sub ea. Încercă să-și imagineze cum avea să fie când avea să îi treacă greața, dar era imposibil. Toată bucuria fu umbrită de vomă, de perfuzii și de îngrijorare.

— O, dragă... nu plânge. Va fi grozav. Să ai copii este cea mai veselă experiență pe care o vei avea. Crede-mă. Am trei copii și șapte nepoți. Doctorița își puse brațele în jurul Sofiei și o strânse la pieptul ei mare până când de-abia putu să mai respire.

— L-ai anunțat pe tată?

Pe care din ei?

— Încă nu.

virtual-project.eu

violin

^[1] Snusul e practic o pungă cu tutun umed care se aşază în spatele buzei superioare. Produsul, care a fost lansat în Suedia şi are o tradiţie destul de lungă în această zonă, e ilegal în toate ţările Uniunii Europene (n.red.).

^[2] Inima creşte din vise (în lb. engl. în orig.) (n.tr.).

Nominaretti
ComeTime Award
Nom.
Film

Lina Areklew

DINCOLO DE APARANȚE

virtual-project.eu

